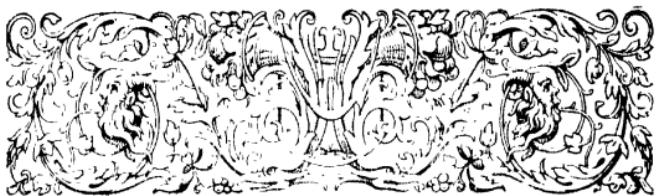

இறையானுர் களவியல்

ஏன் என்ட்

இறையான் அகப்பொருள்

இறையனர் களவியல்

[க]

அண்வி இந்தினை காவெனப் படிவ
தந்தனை சுருமனை மன்ற லெட்டினுட்
தந்தருவ வழங்க மென்பனுர் புலவர்.

என்பது சூத்திரம்.

[பாயிரம்]

ஏந்தால் உறைப்பினும் அந்தாற்குப் பாயிரம் உரைத்து
உறைக்கற்பாற் டு.

என்னோ,

‘ஆயிர முகத்தா னகன்ற சாயினும்
பாயிர மில்லது பனுவ ஸன்டீர’

என்பதாகலா னும், ‘படிப்பொருட்டாகிய பாயிரங்கேட்டார்க்கு
நுண்வீராருட்டாகிய டால் இனிது விளங்கும்’ என்பதாக-
லா னும், பாயிரம் உரைத்து உறைங்க என்பது மரடு. என்
போலவோ எனின், ‘கொழுச் சென்றவழித் துன்னுசி இனிது
செல்லுமதுபோல’ என்பது.

1-உரைக்க வேண்டும்,

[போதுப்பாயிரம், சிறப்புப்பாயிரம்]

அப்பாயிரந்தான் இருவகைப்படும், பொதுப்பாயிரமும் சிறப்புப்பாயிரமும் என. அவற்றுள் பொதுப்பாயிரம் என்பது எல்லா நூன்முகத்தும் உரைக்கப்படுவது; சிறப்புப்பாயிரம் என்பது தன்னுல் ¹ உரைக்கப்படும் நூற்கு இன்றியமையாதது.

[பாயிரத்தின் இன்றியமையாமை]

பாயிரம் என்ற சொற்குப் பொருள் யாதோ எனின், புறவுரை என்றவாறு. ஆயின், நூல் கேட்பான் ² புகுங்தே நூல் ³ கேளாது புறவுரை ⁴ கேட்டு ⁵ என்பயன் எனின், நூற்குப் புறஞக வைத்தும் நூற்கு இன்றியமையாதது, ஆதலின் என்க. என்போலவோ எனின், கருவமைந்த மாரகரிற்கு உருவமைந்த வாயின்மாடம் போலவும், அளப்பரிய ஆசாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும், வகை மாண்ட நெடுஞ்சுவர்க்குத் தகைமாண்ட பாவை போலவும் என்பது. ஆகவின் பாயிரங் கேட்டே நூல் கேட்கப்படும்.

[போதுப்பாயிரம்]

அவற்றுள், அப் பொதுப்பாயிரந்தான் நான்கு வகைப்படும்: அவை, ஈவோன்றன்மையும், ஈதலியற்கையும், கொள்வோன்றன்மையும், கோடன்மரடும் என.

என்னை,

‘�வோன் றன்மை யீத வியற்கை
கொள்வோன் றன்மை கோடன் மரபென
ஈரிரண் டென்ப பொதுவி னியற்கை’

என்பதாகவின்.

�வோன்றன்மை என்பது — ஆசிரியனது தன்மை என்றவாறு;

�தலியற்கை என்பது — அவன் உரைக்கும் முறைமை என்றவாறு;

1-உரைக்கின்ற, 2-புகுங்தோன், 3-கேளாமுன், 4-கேட்யது, 5-என்னையோ.

கோள்வோன்றன்மை என்பது — மாணுக்கனது தன்மை என்றவாறு ;

கோடன்மரபு என்பது — அவன் கேட்கும் முறைமை என்றவாறு.

அவை யெல்லாம் விரிந்துரைப்பிற் பெருகும் ; ¹ விரிந்த நாலிற் கண்டுகொள்க.

[சிறப்புப்பாயிரம்]

இனிச் சிறப்புப்பாயிரம் எட்டு வகைப்படும். அவை யாவையோ எனின், ஆக்கியோன் பெயரும், வழியும், எல்லையும், நூற்பெயரும், யாப்பும், நுதலிய பொருளும், கேட்போரும், பயனும் என இனவு.

என்னை,

‘ஆக்கியோன் பெயரே கழியே யெல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நூலிய பொருளோ
கேட்போர் பயனே டாயெண் பொருளும்
யாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே’

என்றாகவின்.

இவற்றேறி, காலமும் களனும் காரணமும் கூட்டிப் பதினெண்று என்பாரும் உளர் ;

என்னை,

‘காலங் களனே காரண மென்றிம்
மூவகை யேற்றி மொழிசூரும் உனரே’

என்றாகவின்.

ஆக்கியோன் பெயர் என்பது — நால் செய்த ஆசிரியன் பெயர் என்றவாறு ; இந்தால் செய்தார் யாரோ எனின், மால் வரை புரையும் மாடக்கூடல் ஆலவாயிற் பால்புரை பசங்கதிர்க் குழவித்திங்களைக் குறுங்கண்ணியாகவுடைய அழல்விர் சோதி அருமறைக் கடவுள் என்பது.

வழி என்பது — இந்தால் இன்னதன் வழித்து என்பது. இது, வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின் முளைவனுற் செய்யப் பட்டதாகலான் வழிநூல் என்று சொல்லப்படாது, முதனால் எனப்படும் என்பது.

எல்லை என்பது — இந்தால் இன்ன எல்லையுள் நடக்கும் என்பது. இந்தால் எவ்வெல்லையுள் நடக்குமோ எனின், வடக்கு வேங்கடம், தெற்குக் குமரி, கிழக்கும் மேற்குஞ் கடல் எல்லையாக நடக்கும் என்பது.

என்னை,

'வடக்குஞ் தெற்குக் குடக்குவ குணக்கும்
வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பெளவுமென்
றஞ்சான் கெல்லை யகையிற் கிடங்ச
நூல்தின் முறையே யாவிதின் யிரிப்பின்'

எனவும்,

'வடவேங்கடர் சென்குமரி
ஆயிடைஞ்
தமிழ்க்குறு ஈல்லுலகத்து'

எனவும் காக்கைபாடினியாரும் தோல்காப்பியனுரும் சொன்னுராகவின் என்பது.

நூற் பெயர் என்பது — நூலது பெயர் என்றவாறு. நூல் பெயர்பெறுமிடத்துப் பல்விகற்பத்தாற் பெயர்பெறும்; என்னை, செய்தானுற் பெயர்பெறுதலும், செய்வித்தானுற் பெயர் பெறுதலும், இடுகுறியாற் பெயர் பெறுதலும், அளவினுற் பெயர் பெறுதலும், சிறப்பினுற் பெயர்பெறுதலும் என்க.

செய்தானுற் பெயர் பெற்றன : அகத்தியம், தோல்காப்பியம் என இவை.

செய்வித்தானுற் பெயர் பெற்றன : சாதவாகனம், இளங்திரையம் என இவை.

இடுகுறியாற் பெயர் பெற்றன : நிகண்டு, நூல், கலைக்கோட்டே தண்டு என இவை.

அளவினுற் பெயர் பெற்றது : பன்னிருப்படலம் என்பது.

சிறப்பினுற் பெயர் பெற்றது : களவியல் என்பது; என்னை, களவு கற்பு என்னுக் கைகோள் இரண்டனுள் களவினைச் சிறப்புடைத்தன்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன்.

என்னை,

‘முற்பாப் புணாாச சொல்லின் மையிற்
கற்பெனப் படிஷது களவின் வழித்தே.’ [இறை - கடி]

என்று வேண்டுதலின். கற்பு, களவுபோல ஒருதலையான
அன்பிற்று அன்று.

இனி, யாப்பு என்பது — நூல் யாப்பா. நூல் யாக்குமிடத்து
நான்கு வகையால் யாக்கப்படும் ; தொகுத்தும், விரித்தும்,
தொகைவிரியாகம், மொழிபெயர்த்தும் என.

என்னை,

‘தொகுத்தல் விரித்தல் தோகைவிரி மொழிபெயர்த்
தார்ப்பட யாத்தலே டனைமர பின்டே’ [மரபியல் - கச]
என்றுராகலின்.

அவற்றால், இது தொகுத்தியாக்கப்பட்டது : என்னை,
உலகத்து நடக்கும் அகப்பொருட் செய்யுளிலக்கனம் எல்லாம்
இவ்வறுபது சூத்திரத்துள்ளே தொகுத்தானால்வின் என்பது.

இனி, நுதலியபோருள் என்பது — நூற்பொருளைச் சொல்லுதல் என்பது. இந்துல் என் நுதலிற்கே எனின், தமிழ் நுதலிற்று என்பது.

கேட்போர் என்பது — இன்னர் கேட்டார் என்பது. இந்துல்கேட்டார் யாரோ எனின், குற்றமுடைய நூலாயினன்றே குற்றமின்மை ஆராயவேண்டுவது ; இது முனைவன்றன்றுற் செய்யப்பட்ட நூலாகலான் ¹குற்றமின்றே; ²இன்மையிற் கேட்டாரையும் இன்றென்பது. இன்றேயெனினும், உரை நடந்து வாரானின்றமை நோக்கக் கேட்டாரையும் உடைத்தென்பது.

1-குணமின்மை. 2-யின்மையின்.

யாரோ கேட்டார் எனின், மதுரை உப்பூரிதுதிக்ஷார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பது. அவன் கேட்டற்குச் காரணம் சொல்லுதும் :

[முச்சங்க வரலாறு]

தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என ஏன் று சங்கம் இர்வியினூர் பாண்டியர்.

அவருள் தலைச்சங்க மிருந்தார் அகத்தியனுரும், தீரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றேறிந்த முருகவேஞ்சும்,
¹ முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நிதியின் கீழவனும் என இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்சுநாற்று நாற்பத்து ஒன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானாற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினூர் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாலிரையும் என இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானாற்று நாற்பதிற்றி யாண்டு சங்கமிருந்தார் என்பது. அவர்களைச் சங்கமிருவியினூர் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோண் ஈருக எண்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள் கவியரங்கேற்றினூர் வழுவர் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து நமிழுராய்ந்தது கடல் தொன்ளப்பட்ட மதுரை என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம் என்ப.

இனி, இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனுரும், தோல்காப்பியனுரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசியும், வெள்ளூர்க் காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையன் மாறனும், துவரைக் கோமானும், கீரங்தையும் என இத்தொடக்கத்தார் அறுபத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்து எழுநாற்றுவர் பாடினூர் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், ² குருகும், வெண்டாளியும், ³ வியாழமாலை அகவலும் என இத்தொடக்கத்தன என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும், தோல்காப்பியமும், மாபுராணமும், இசை நனுக்கமும், பூதபுராணமும் என இவை. அவர் மூவாயிரத்து எழுநாற்றியாண்டு

1-முருஞ்சியூர், 2-குருகுவெண்டாளியும், 3-அகவலும்.

உங்கமிருந்தார் என்று அவரைச் சங்கமிரிதிலிருந்து வேண்டோச் செழியன் முதலாக முடத்திருமாறான் சூருக ஐம்பத்தொன்பதின்மர் என்று அவர் உவருள் உவிப் பஞ்சேறினார் ஐவர் என்பது அளவு உங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்து என்பது அதகாலத்துரப்பேரவும் பாண்டியங்குட்டையே கால்காண்டது.

இனிக், கண்டச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியாரும், சேந்தம்பூத்தனாரும், அறிவடையரனாரும், பேருங் குன்றூர் கிழாரும், இளங்திருமாறனும், மதரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மதுரை மருதனிளாகனாரும், சணக்காபனார் மகனார் நக்கீரனாரும் என இத் தொடக்கத்தார் எற்பத் தொன்பதின்மர் என்பது அவருள்ளிட்டு நானூற்று எற்பத் தொன்பதின்மர் பாடினார் என்பது அவர்களாற் பாடபபட்டன நேந்தோகை நானூறும், குறுந்தோகை நானூறும், நற்றினை நானூறும், புற நானூறும், ஜங்குற ணாறும், பதிற்றுப்பத்தும், நாற்றைம்பது கலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையும் என்று இத் தொடக்கத்தன. அவர்க்கு மூல் அகத்தியமும், தோல் காப்பியமும் என்பது அவர் உங்கமிருந்த பூரணாடு ஆயிரத்து எண்ணாற்று ஐம்பதிற்றியாண்டு என்பது அவர்களைச் சங்கமிரிதிலிருந்து உங்கலைச் சுடல்கொள்ளப்பட்டிருப்பதை போந்திருந்த முடத்திருமாறான் முதலாக உக்கீரப் பேருவழுதி சூருக நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்பது அவர்கள் கவியரங் கேறினார் மூவர் என்பது அவர் உங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தரமதுரை என்பது.

[களவியலின் வரலாறு]

அங்காலத்துப் பாண்டியங்கு பன்னீரியாண்டு வற்கடன் சென்றது. செல்லவே, பாசிகடுகுதலும், அரசன் சிட்டாரயெல்லாங் கூனி, ‘வம்மின், பான் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன் ; என் தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது ; நீரிர் நுமக்கு அறிந்தவாறு புக்கு, நாடு நாடாயின ஞான்று என்னை யுன்னிவழமின்’ என்றார்கள். என, அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போசின சின்னாக்க, சணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது. கழிந்த

பின்னர் நாடு மனிய மழை பெய்தது. பெய்த பின்னர், அஶன், ‘இனி நாடு சுட்டாயிற்றாகவின், தூல்வல்லாவாக சொனார்க்’ என்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்தக்காரமும் சொல்லத்திகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, ‘பொருளதிகாரம் வல்லாவா எங்குக் தலைப்பட்டிலேம்’ என்று வந்தார். வர, அரசனும் படைப்படக் கவன்று, ‘என்னை, எழுத்தும் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது ¹பொருளதிகாரத்தின்பொருட்டன்றே, பொருளதிகாரர் பெறுவேயெனின், இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்’ என்ற சொல்லாநிறப், மதுரை ஆலவாயில் அழல் கிறக்கடவுள் சிஞ்சிப்பான் : ‘என்னை பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பொரிதாயிற்று : அதுதானும் ஞானத்திடைய தாகலான், யாம் அதீனைத் தீர்க்கற்பாலம்’ என்று, இவ்வறுபது சூதிரத்தையுன் செய்து, மூன்று செப்பிசமுகத்து எழுதிப் பிடித்தின் கிழிட்டான்.

இட்ட பிற்றைஞான்று, தேவர்குலப் வழிபகுவான், தேவர்கோட்டத்தை எங்கும் துடைத்து, சீர் தெனித்துப் பூவிட்டுப், பிடத்தின்கீழ் என்றும் அலகிடாதான் அன்று ²தெய்வதத்துக்குறிப்பினான், ‘அலகிடுவென்’ என்று, உள்ளங்குளிர் அலகிட்டான் ; இட்டாற்கு அவ்வலகினேடும் இதழ் போக்கன. போதரக், கொண்டுபோந்து நோக்கினாற்கு வாய்ப்படைத்தாயிற்றேர் பொருளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. காட்டப், பிராமணன் சிஞ்சிப்பான் : ‘அரசன் பொருளதிகாரம் இன்மையிற் கவல்கின்றுன் என்பது கேட்டுச் செல்லாநின்றது உணர்ந்து நம்பெருமான் அருளிச் செய்தானும்’ என்று, தன் அகம் புகுதாதே, கோயிற் றலைக்கடைச் சென்று நின்று, கடைகாப்பார்க்கு உணர்த்தக், கடைகாப்பார் அரசற்கு உணர்த்த, அரசன், ‘பிரதுக்’ எனப் பிராமணைக் கூவச், சென்று புக்குக் காட்ட. ஏற்றுக்கொண்டு நோக்கிப், ‘பொருளதிகாரம்! இது நம்பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச் செய்தானுகற்பாலது!’ என்று, அத்தினை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுத்து, ‘நம்பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச்

1 - பொருளாய்வின், 2 - தெய்வத்தவச்.

செய்த பொருளாதிகாரம், இதனைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள் காண்மீன்’ என, அவர்கள் அதனைக் கொண்டுபோந்து கண்மாப்பலைக் ஏற்றியிருக்கு ஆராய்வதி, எல்லாரும் தாந்தாம் உணர்த்த உணர்யே சல்லதென்று சில நாளெல்லாஞ் சென்றன.

[களவியல் உரை கண்டாஸ்]

செல்ல, சூரி இங்குவரை வத்துக்கை உறைப்பினும் ஆருத்தலைப்பட்டாது: நாம் அரசனுழைச் சென்று, எமக்கோர் காரணிகளைக் கால்வேண்டிய என்று கொண்டுபோந்து, அவற்றைப்பாருவதையும் பொருளாய், அன்றெனப்பட்டது அன்றூய் ஓழியக்காண்டியும் என்று, எல்லாரும் ஒருப்பட்டு, அரசனுழைச் சென்றுர். அரசராய் எதிர்சென்று, ‘என்னை, நாற்குப் பொருள் கண்டாரோ?’ என. ‘அது காலுமாறு எமக்கோர் காரணிகளைத் தால்வேண்டிய’ என, போமின், துமக்கோர் காரணிகளை யான் எங்குவாம் நாடுவேன்! சீபிர நாற்பத்தொன்பதின்மர் ஆயிற்று, ஆயக்கு கீராவார் ஆருவர் இன்மையின் அன்றே’ என்று அரசன் சொல்லப், போந்து, கால்மாற் பலைக் ஏற்றியிருக்கு, ‘அரசனும் ஒது சொல்லினை, யாம்காரணிகளைப்பெறுமாறு என்னைகொல்’ என்று சிந்திப்புழி, குத்திரஞ் சிச்தூக்காண் ஆவாயில் அவிர்ச்சடைக் கடவுளான்றே, அவ்களையே காரணிகளையுட் நெல்வேண்டிய என்ற சென்று வரங்கிடத்தும் என்று வாங்கிடப்பர், இடையாமத்து, இவ்வூர் உப்புரி குடிகிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மன் என்பான், பைங்கண்ணவான். குன்மயிரன், ஜயாட்டைர் பிராயத்தான், ஒரு மூங்கலைப்பிள்ளை உவான்: அவனை அன்னனென்று இகழாது கொண்டுபோந்து, ஆராயக்கின்மே விர்குக் கீழிருங்கு குத்திரயப் பொருள் உறைத்தாற் கண்ணை வார்க்கு மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும், மெய்யாயின உரை கேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரை கேட்டவிடத்து வாலா இருக்கும்; அவன் குமார தெய்வம், அங்கோர் காபத்தினாற் ரேந்றினைன்’ என முக்கால் இசைத்த குரல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்று; ஆக எழுஷ்கிறுந்து, தேவர்குலத்தை வல்க்கொண்டு போந்து, உப்புரி குடிகிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, ‘இவ்வார்த்தை பெல்லாஞ் சொல்லி, ‘ஜயனுவான் உருக்கிரசன்மனைக் கரல்

‘கேண்டும்’ என்று வேண்டிக் கொடுபோந்து, வெளியது உடலு, வெண்ணாசு சூட்டி, வெண்சாங்து அணிந்து, கன்மார் பலகை பேற்றிக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருள் உரைப்ப, எல்லாரும் முறையே பொருளுறைப்பக் கேட்டு வாளா இருந்து, மதுரை மருதனினாகனார் உரைத்தவிடத்து ஒரோவிடத்துக் கண்ணீர் வார்ந்து, மெய்ம்மயிர் நிறுத்தி, சின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தொறுங் கண்ணீர்வார்ந்து, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான். இருப்ப, ஆர்ப்பெடிக்து, ‘மெய்யுரை பெற்றும் இந்தாற்கு! என்றார்.

அதனால், உப்புரி குடிக்கிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்ம- னவான் செய்தது இந்தாற்கு உரை என்பாரும் உளர் : அவர் செய்திலர், மெய்யுரை கேட்டார் என்க. பதுவர் ஆலவாரிர் பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட தாற்கு நக்கீரனாரால் உரை கண்டு, குமாரகவாமியாற் கேட்கப்பட்டது என்க. இனி உ.ஏ. நடந்து வந்தவாறு சொல்லுதும் :

「உரை நடந்துவந்த முறை」

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் கம் மகனார் கீரங்கோற்றனார்க்கு உரைத்தார் : அவர் தேனூர்கிழார்க்கு உரைத்தார் ; அவர் படியங்கோற்றனார்க்கு உரைத்தார் ; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க்கு உரைத்தார் : அவர் மணவூரா-சிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க்கு உரைத்தார் ; அவர் செல்லூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங் குமாரனார்க்கு உரைத்தார் : அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க்கு உரைத்தார் : அவர் மாதளவனார் இளாகனார்க்கு உரைத்தார் ; அவர் முசிறியசிரியர் நிலகண்டா-னார்க்கு உரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரைர்.

பயன் என்பது, இது கற்க இன்னது பயக்கும் என்பது. இது கற்க இன்னது பயக்கும் என்பது அறியேன், யான் நாற் பொருள் அறிவல் என்னுமே பெனின், சில்லெழுத்தினுன் இயன்ற பயனறியாதாய், பல்லெழுத்தினுன் இயன்ற நாற் பொருள் யாங்னனம் அறிதியோ எனப்படும்; ஆகவின், இன்னது பயக்கும் என்பது அறியல்வேண்டும். என்பயக்குமோ இது கற்க எனின், வீடுபேறு பயக்கும் என்பது.

| களவு என்றதன் காரணம் |

என்னை, இது களவியலன்றே, இதுகற்க வீடுபோறு பயக்குமாறு என்னை. நளவு கொலை காமம் இலைவிழைச்சு என்பனவன்றே ராபத்தாரானும் உலகக்காரானும் கடியப்பட்டன, அவற்றால் அன்றன்றாலோ இது எனின், அற்றன்று, களவு என்னுஞ் ரொற்கேட்டிங் நளவு கீகென்பதாம், காமம் என்றுஞ் சொற்கேட்டுங் காமம் கீகென்பதாம் அன்று, மற்று அவை நல்ல ஆமாறும உண்டு: என்னை, ஓரு பெண்டாட்டி தமரோடு கலாபத்து நஞ்சாண்டு ராவல் என்னும் உள்ளத்தளாப் பஞ்சுகட்டி வைத்து, விலக்குவர்களை இல்லதபோர்த்து உண்பலை என்று நீண்றவிடத்து, அருளுடையர்களுங்கள் அதனைக் கண்டு, இவர்களுக்கேள்வி ராவாஸ்ரகொண்டிபோம் உகுப்பல் என்று, அவர்கள் கண்ணோ கொண்டிபோம் உகுத்திட்டான்; அவனும் ஈன்கீக்கத்துக்கண் நஞ்சங்கி ராவான் சென்றான்; அது காணுள்ளிருந்துகொண்டு விடுகினால் அவன் அந்தாவினுன் அவர்களை உப்பக்கொண்டடையின் நலதூழிற் செல்லுடை, என்பது. பற்றும் இதுபோல்வன களவாகு, என்கை பயக்கும் என்பது.

இனிக் காமய நன்றாறும் ” என்டு ரவர்க்கத்தின்கட சென்று போகாதுப்பயரல் என்றும், உத்திருநின்கட்சென்று போகாதுப்பபல் என்றும், கண்ணானா நறு வீடு பெறுவல் என்றும், தெப்பத்தை வழிபடவை என்றும் எழுந்த காமம் நண்டாபன்றே? மேன்மக்களானும் குழந்பட்டி, மறுமைக்கும் ” உதி பயக்கும் ஆதலை, இக் காப்பை பெரிதும் உறுதி வைட்டது என்பது ” உதி உடைத்தாமாறு: அறுவகைப்பட்ட பராங்கிகரும் இலைவிழைச்சுத் தீதென்ப. அஃது உண்டாமிடத்துக் கற்றத்தொடாப்சி உண்டாம்; உண்டாகவே, கொலையே களவே வெகுளியே செருக்கே மானமே என்று இத்தொடக்கத்துக் குற்றம் விகழும் என்பது அதுகேட்கவே, நலையாயினா அதன்கணின்று கீங்குவா.

இுனி, இலட்டயாசினார், பெண் என்பது ஏற்புச் சட்டகம், முஸுக் குரம்பை, குழுப் பிண்டம், பைம்மறியா கோக்கப் பிரத்தார்க்கு, குக்கமைத்து; ஜூம் பித்துரை வளியாம் குட்டரும்

கொழுவும் புரளிடும் நரம்பும் மூத்திரபாடங்களுப் பன்று இவற்றது இயைபு பொருளன்று; பொருளாயின், பூவே சாங்கே பாகே எண்ணெயே அணிகலனே என்றிவற்றுற்புளையவேண்டா, தான் இயல்பாகவே ஏன் ருயின் என்று அதன் அசுபக்தன்மை உரைப்பக் கேட்டு நங்குவா.

கடையாயினார் அற்றிலுத்தானுப் பங்கார் : என்னை, பல்பிறப்பிடை ஆனும் பெண்ணுமாய்ப் பரிசின்று, போகக் கூட்டது வருகின்றனமையின். அவர்க்கு இது காட்டப்பட்டது. என்னை, ‘பேரதையைக் காத்துக் கட்டியும் கைவிடுக்கு என்பது-ஞல், அவன் தாழுப்பட்ட இலைவிழைழுச்சினுள்ளே மிகக்கதொன்று காட்டப்பட்டது. எந்தான்றும் மூட்டுப் பினி சாக்காடு இல்லது, நிச்சாநிப்பு இரும்பை இல்லது இவனுப் பதினாற்டைப் பிராயத்தானுய, இவனும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய், ஒத்த பண்டும், ஒத்த நலனும், ஒத்த அன்பும், ஒத்த செல்வமும், ஒத்த கல்வியும் உடையாய்ப், பிறதொன்றிற்கு ஊனமின்றிப் போகக் கூட்டப்பட்டது என்பது. என்போல்வோ எனின், கடிக் கிண்ணதானைக் கட்டிய பூசிக் கடுத் தீற்றியவாறு போலவும், கலங்கற் சின்னீர் தெருநாளமையான் உண்பானை, அறிவுலட்யான் ஒருவன் பேய்த்தேரைக் காட்டி, ‘உதுகானுய, கல்லதெரு நீர் தோன்றுகின்றது, அந்தீர் பருகாய், இச்சேற்றுநீர் பருகி என் செய்தி!’ என்று கொண்டுபோய் கண்ணீர் காட்டி ஊட்டியது போலவும், தான் ஒழுகா கன்றதோர் இலைவிழைச்சினுள்ளே மிகக்கதோர் ஒழுக்கங் காட்டினான். காட்டவே, கண்டி, ‘இது பெறுமாறு என்னைகொல்லோ? என்னும் : எனவே, மக்கட்பாட்டினானும் வலியானும் வனப்பானும் பொருளானும் பெறலாவது அன்று, தவஞ் செய்தாற் பெறல் ஆம்

என்னை,

‘வேண்டிய வேண்டியாக் கெய்தலாற் செய்தக்

மீண்டு முயலப் படும்

[குறள். தவம் - ஞ.]

என்பதாகலான் என்பது அது கேட்டு, இனி யானும் தவஞ் செய்து இதனைப் பெறுவல் என்று, அதன்பாட்டி வேட்டை-

யால், தவஞ்சிசப்யும் : செப்பாளின்குணைப், 'பாவா, இதன் பரத்கதோவீடுபேற்றின்பும்' என்று, வீடுபேற்றின்பத்தை விரித்து உரைக்கும். அதுதான் பிறப்புப் பிணி மூப்புச் சாக்காட்டு அவலக் கவலைக் கையாற்றின் நீங்கி, மணிலினாகு ஒளியும், மலீனது நாற்றமும், சந்தனத்துத் தட்பமும்போல, உண்ணின்று ஏழுகரும் நூறுபேரின்பவெள்ளத்து என்பது கேட்டு, அதனை விட்டு. வீடுபேற்றின்சன்னோ அவாவிசின்று, தவமும் ஞானமும் புரிந்து, வீடு பெறுவானும் என்பது. அவனை வஞ்சித்துக் கொண்டுசென்று, என்னை ரிச்கண் ஸ்ரீஇயினமையின் களவியல் என்னாக் குறி பெற்றா.

இதுகற்க நாற்பொருளும் பயக்கும் என்பது

இனிப், புகழ் பொருள் டட்டு அறன் என்னும் நாண்கினையும் பயக்கும், இது எல்லானுக : என்னோ, நற்றுவல்லன் என்பதனின் மிகக் புகழ் இல்லை. உலகத்தூரானும் சமபக்தாரானும் ஒருங்கு பகழுப்புமிரகலான் என்பது. இனிப், பொருளும் பயக்கும் ; என்னோ, பொருளுடையாரும் பொருள்கொடித்துக் கற்பராகவின் என்பது. இனி, டட்டும் பயக்கும் : என்னோ, கற்றுரைச்சார்ந்து ஒழுகவே எமக்கும் அறிவுபெருகும் என்று பலருள்ளார்ந்து ஒழுகவின் என்பது. இனி, அறனும் பயக்கும் ; என்னோ ஞானத்தின் மிகச் சொடை இன்மையான் என்பது. இது பயன்.

இனிக், காலம் என்பது — சடைச்சங்கக்கார் காலத்துச் செய்யப்பட்டது.

இனிக், களம் என்பது — உக்கிரப்பெருவமுதியார் அவைக் கலைப் பயன்பது.

காரணம் என்பது — அக் காலத்துப் பாண்டியனும் சங்கத்தாரும் பொருளிலக்கணம் பெறுது இடர்ப்படுவாரைக் கண்டு ஆலவாயிற் பெறுமானடிகளால் வெளிப்படுகப்பட்டது.

பாயிரம் முற்றும்.

[நூல்]

இனிப், பாயிரம் உரைத்தபின்னர் நூல் உரைக்கற்பாலது. அதுதான் நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும் : அவையாகவேயோ எனின், நூல் நுதலியது உரைத்தலும், நூலுள் அதிகாரம் நுதலியது உரைத்தலும், அதிகாரத்தள் ஒத்து நுதலியது உரைத்தலும், ஒத்தினுட் சூத்திரம் நுதலியது உரைத்தலும் என இவை. அவற்றுள், நூல்நுதலியது உரைக்குமிடத்து, நூலாமாறும் நூல் என்ற சொற்குப் பொருளாமாறும் உரைத்து உரைக்கற்பாற்று.

[முவகை ஞாலும், எதிர் ஞாலும்

அவற்றுள், நூல் ஆபாறு உரைக்குமிடத்து, நூல்தான் மூன்றுவகைப்படும், முதனாலும் வழிநூலும் சார்புநூலும் என :

என்னை,

முதல்வழி சார்பேன தான்மூன் ஏதும்
என்றாகவின்.

அவற்றுள், முதனால் ஆவது — வாம்பில் அறிவன் பயங்காதாகும் ;

என்னை,

‘வினாயி ஸீங்கி விளக்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனு லாகும்’ [முசுயல் - சுக]
எனவும்,

‘முதல்வ ஞாற்குப் பிறன்கோட் கூருது.
எனவும்,

‘தங்கிருஞ் சூத்திரம் விருத்தி மூன்றந்து
மூந்துநூ வில்லது முதனு லாகும்.’

எனவும் சொன்னுராகவின்.

இனி, அந்றாலோடு ஒத்த மரபிற்கும் ஆசிரியமத விகற்பம் படக் கிளப்பது வழிநூல் எனப்படும் ;

என்னை,

‘முன்னேர் ஷலின் முடிபொருங் கொத்துப்
பின்னேன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி
யழியா மரபினது வழிநூ லாகும்’

என்றாகவின்.

அவ்விரு நாலூள்ளும் ஒருவழி முடிந்த பொருளை ஓர் உப-
கார நோக்கி, ஒரு கோவைப்பட வைப்பது சார்புணல் ஆகும்;

என்னை,

‘இருவர் நூற்கு யொருசிறை தொடக்கித்
சிரிபுவே றுடையது புடைநூ லாகும்’

என்றாகவின்.

இனி, எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்று உண்டு. அது யாதோ
எனின், முதனாலின் முடிந்தபொருளை ஓர் ஆகிரியன் யாதானும்
ஒரு காரணத்தாற் பிறழவைத்தால், அதனைக் கருவியால் திரிவ
காட்டி ஒருவராமை வைத்தற்கு, ஒன்றியான் ஒரு புலவனுல்
உரைக்கப்படுவது ;

என்னை,

‘தன்கோ ணிறீழுப் பிறங்கோண் மறுப்ப
தெதிர்நூ வென்ப வொருசா ரோரே’

என்றாகவின்.

அல்லதும்,

‘தூவெனப் பவிவது ரதலிய பொருளை
யாதிக் கண்ணே யறியச் சுட்டி
போத்துமுறை சிறுத்துச் சூத்திர சிறீஇ
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபிற்
கெடுகவகை விரியின் வசையறத் தெரிக்கு
ஞாபகஞ் செம்பொரு ளாயிரு வகையிற்
பாவனமெங் தொழுகும் பண்பிற் ரூகிப்
புணர்ச்சியி னமைந்தது பொருளாகத் தடக்கித்
தனங்குவரம் பாகித் தான்முடி வதுயே’

எனவும் சொன்னாராகவின்

அன்றியும்,

‘நூலெனப் படுவது அவலுக் காலை
நுதலிய பொருளை முதலிற் கூறி
முதலு முடிவு மாறுகோ ஸின்றித்
தொகையிலும் வகையிலும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் றமைக்த வரையொடு பொருங்கி
துண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்டே:

ஊன்றுராகலானும், இவ்வகை சொல்லப்பட்டது நூல் என்ப.

[நூல் என்றதன் சொற்பொருள்]

இனி, நூல் என்ற சொற்கும் பொருள் உரைக்கப்படும் : நூல் போறவின் நூல் என்ப, பாவைபோல்வாணிப் பாவை என்றுற்போல. நூல்போறல் என்பது, நுண்ணிய பலவாய பஞ்சின் நுனிகளாற் கைவன்மக்கிழுத் தனது செய்கைநலர் தோன்ற ஒரிசீழுப்படுத்தலாம் உலகத்து நூல்நூற்றல் என்பது. அவ்வாறே, சுகிர்ந்து பரந்த சொற்பரவைகளாற் பெரும்புலவன் தனது உணர்வுமாட்சியிற் பின்டம் படலம் ஒத்துச் சூத்திரம் என்னும் யாப்புக்கடைப்படக் கோத்தல் ஆயிற்று, நூல்செய்தலாவது ; அவ்வகை நூற்கப்படுதலின் நூல் எனப்பட்டது.

இனி, ஒரு சாரார் நூல்போலர் செப்பஞ் செய்தலின் நூல் என்ப.

இனித், தந்திரம் என்னும் வடமொழிப்பொருளை நூல் என வழங்குதல் தமிழ் வழக்கு என்று கொள்க. இது நூல் என்ற சொற்குப் பொருள்.

[நூல் நுதலியது]

இனி, நூல் நுதலியதூஉம் உரைக்கற்பால்து. அது பாயிரத்துவிலே உரைத்தாம் ; தமிழ் நுதலிற்று என்பது. தமிழ்தான் நான்கு வகைப்படும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் யாப்பும் என.

[அதிகாரம் நுதலியது]

அவற்றுள், இவ்வதிகாரம் என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோ எனின், பொருள் ஆராய்தலே நுதலி எடுத்துக்

கொள்ளப்பட்டது. இனி, அதிகாரம் நூதலியது எல்லாம் ஒத்து நுதலாவன்றே, பல ஒத்துக்கொண்டது ஓர் அதிகாரமாகலான்.

இதனுள் இவ்வோத்து என்னுதலி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதோ எனின், ஒத்தினது பன்மையின்மையின் ஒத்து இன்று என்பது.

[சூத்திரம் நூதலியது]

இனிச், சூத்திரம் நூதலியதும் உரைக்கற் பாலது. இச் சூத்திரம் என் நூதலிற்கீழ் எனின் — சூத்திரம் உரைக்கின், அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும், கருத்துரைத்துக் கண்ணழித்துப் பொழிப்புத்திரட்டி அகலங்கூறல் என.

இச் சூத்திரக்கின் கருத்து எண்ணேயோ எனின், இவ் வதிகாரத்து உரைக்கின் பொருள் இன்னது என்பதும், இன்னத்தேஞ்சி ஒக்கும் என்பதும் உணர்த்துதல் நூதலிற்று. அன்னதாகல் இச் சூத்திரம் கண்ணழிப்ப வினங்கும்.

கண்ணழித்தல் என்பது பதப்பொருள் சொல்லுதல்.

இதன் போருள் : அன்பின் ஐந்தினைக் களவு எனப்படுவது என்பது — அன்பினுடைய ஐந்தினையிற் களவு எனப்பட்ட ஒழுக்கம் என்றவாறு; அந்தனர் அரும மறை மன்றல் எட்டிலுள் என்பது — அந்தனர் என்பார் பார்ப்பார், அருமறை என்பது வேதம், மன்றல் என்பது மனம், எட்டு என்பது அவற்றது தொகை என்றவாறு; கந்தருவ வழக்கம் என்மனூர்புலவர் என்பது — கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் வழக்கினைக் களவு என்று சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

இனிப், பொழிப்புத் திரட்டல் என்பது — அன்பினுடைய ஐந்தினையிற் களவு எனப்பட்ட ஒழுக்கம் பார்ப்பார் வேதத்துக்கண் மகட்கோடலாறு என்னும் எட்டிலுள் கந்தருவர் ஒழுகலாறு ஒப்பது, அதனைக் களவு என்று சொல்லுவர் கற்று வல்லோர் என்றவாறு.

இனிச், சூத்திரத்துப் பொருளைத் தூய்மை செப்தற்குச் கடா விடை உள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரை யெல்லாம் அகல்புறை எனக் கொள்க.

[அன்பு ஏன்பது]

அன்பின் ஜந்தினை என்றவிடத்து, அன்பு அறிந்தேனுயின்றே, அன்பினானுய ஜந்தினையும் அறிவுது எனின், அது, ‘குடத்துள் விளக்கும், தடற்றுள் வானும் போல’ இதுகாண் அன்பு என்று ¹போதத்திறந்து காட்டலாராது. அன்புடையரான குணங்கண்டவிடத்து இவை உண்ணமொன் ஈங்கு அன்பு உண்டென்று அனுமதித்துக் கொள்ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம் யாவையோ எனின் — ராவிற்ராதல், கோவினேநூதல், ஒண்பொருள் கொடுத்தல், நன்கினிது மொழிதல், புணர்வு நனிவேட்டல், பிரிவு நனி யிரங்கல் என இவை ; என்றார்க்கு, இவை திரிபுடைய ; என்னை இவை திரிபுடையவாறு எனின்,

சாவிற் சாதல் என்பது, அன்பினுடே நிகழ்வது அன்று, பினியுடையளாய் வாழ்க்கையை முனிந்து செல்வரன் இது தலைக்கீடாகச் சாவல் என்று சாவவும் பெறும்; இனிச், ‘கண்டரன்றே, குடுமிக்கந்தலில் நறுநெய் பெய்து, கொண்டானிற் பின்னையும் இருந்து, கோறு தின்று வாழ்கின்றார்கள், ஒ கொடியளேகான்! என்று நித்தல் பழிதூற்றப்பட்டிருந்து, பின்னுமே ஒரு நாட் சாவல், அதனால் இன்றே சாவல்’ எனச் சாவவும் பெறும்; அதுவன்றிப் புகழ்வேண்டிச் சாவவும் பெறும்; கணவுளை செத்தார் சுவர்க்கம் புகுவர் என்னும் உரைகேட்டு அது வேட்கையானாஞ் சாம்; அப்பரிசு அன்றி அன்பினான் சாம்; அஃது ஒருதலையா நிகழ்வது அன்று என்பது.

இனி, நோவின் நோதல் என்பது, இன்னோ என்று அறியலாகாது ; அதுவும் திரிபுடைத்து ; அன்பு உள்வழியும் அன்பு இல்வழியும் தோன்றும் என்று மறுக்கப்படும்.

ஒண்பொருள் கோடுத்தல் என்பது, கணிகையர் கூட்டம் பொருளான் ஆம் ; ஆகலின், அதுவும் அன்பு அன்று.

நன்கினிது மோழிதல் என்பது, நன்கினிது சொல்லிப் பகைவருங் தம் கருமம் முடிப்பர் ; ஆகலின். அதுவும் அன்பு அன்று.

புணர்வு நனிவேட்டல் என்பது, அசசம காரணத்தாலும் புணர்வு வேட்டார் போலப் புணர்வர் : ஆகலின், அதுவும் திரிபுடைத்து.

பிரிவு நனியிரங்கல் என்பது, நிரும் ஆடார், மூவஞ் சூடார், சாக்தம் அணியராய்ர் பரிச்திருந்தார்போல வரதியிருப்பர், அன்னி இலாதாரும் : ஆகலின், அதுவும் திரிபுடைத்து.

இனித், திரிபின்றி இக்குணங்கள் நிகழ்த்தவழி அன்பு உண்டு எனக் கொள்க. அஃது எங்கனம் நிகழுமோ எனின், அவன் இறந்துபட்டவாறே தானும் இறந்துபட்டவழி அன்பினுணே ஆயிற்று எனக் கொள்க. அல்லாதனவும் இவ்வகையால் திரிபு இல்லன அன்பினுணே ஆயிற்று எனக் கொள்க.

அல்லதாலும், அன்பு எனப்பட்டது, தான் வேண்டப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் உள்ளாரிசம்சி. அதனைக் காட்டிக் காணக என்னைன்றே, தான் அறிந்தபடி பொருளாகலின் ; என்னை, மானுக்கன் தீர்வேட்டான், நீர்வேட்ட வேட்கையைக் காட்டிர என்னுண், தான் அறிந்தபடி பொருளாகலின் ; காட்டிக என்றுமே யெனின் வஞ்சித்தாலும் ; அவனை ஆசிரியன் அறிவிக்கலுறுமேயெனின் பேதையாயினாலும்.

[போருள் இரண்டு வகைப்படே]

அல்லதாலும், உக்கத்துப் பொருளாதான் இரண்டுவகையான் உணர்த்தப்படும், உண்மையாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவும், உண்மைபும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவும் என.

அவற்றுள், உண்மையணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதன காமமும் வெகுளியும் மயக்கமும் இன்பமும் துன்பமும் முதலாகவடையன ;

என்னே,

‘ஓப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்று
 கற்பு மேரு மெழிலு மென்று
 சாயலு நானு மடனு மென்று
 நோயும் வேட்கையு நுகர்வு மென்றுக்
 காவயின் வருதங் கிளவி யெல்லா
 நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளி னல்லது
 காட்ட லாகாப் பொருள் வென்ப’ [பொருளியல் - குல]

என்றுராகவின்.

இனி, உண்மையும் பிழும்பும் உணர்த்தப்படுவன மாடக்கூட
 மாஙிலத் தொடக்கத்தன என்று கொள்க. அன்பென்னும்
 பொருண்மைமாத்திரை யல்லது, பிழும்பு உணர்த்தப்படாது
 என்பது; என்றார்க்கு, அன்பு என்பது தான் கருதப்பட்ட
 பொருளின்கண் தோன்றும் வேட்கையன்றே, ஈன்றி நம்மால்
 அன்பு என்று விகற்பிக்கப்படாங்கிறது: அஃது யாதோ
 எனின், நானுச் சுருங்க, புணர்வுவேட்டுக் பெருக, ஒருவளைஞு
 ஒருத்தியிடை நிகழும் அன்பு விரோட இலக்கணம் உடைத்து
 என்று கொள்க.

[ஜிந்தினே என்பன]

அஃதேயெனின், அன்பு அறிந்தேவே; ஜிந்தினே யாவன
 யாவையோ எனின், குறிஞ்சி கெப்தல் பாலீ மூல்கீல மருதம்
 என இவை. ஆயின், ஜிந்தினே என்றதல்லது அவற்றது பெய-
 ரும் முறையும் இலக்கணமும் அறியா சொல்லிற்றில்லோ
 எனின், இது சுருக்க நூலாகவிற் சொல்லிற்றிலர்; அவை
 முடிந்த நாலிற்கொண்டு உரைக்கப்படும். உரைக்குமிடத்து,
 முதல் கரு உரிப்பொருள் என மூன்று வகையான் உரைக்-
 கப்படும்;

என்னே,

‘முதல்கரு உரிப்பொரு ஸென்ற மூன்றே
 நுவலுங் காலீ முறைசிறந் தனவே.’ [அகத்தினையியல்-ஈ]

என்றுராகவின்.

[ஜிந்தினை முதற்போருள்]

அவை வருமாறு :

அவற்றான், முதல் இரண்டு வகைப்படும், நிலமும் பொழுதும் என.

என்னை,

'முதலெணப் பகிவது நிலம்பொழுது திரண்டி

நியல்பெண மொழிப வியல்புணர்ச் தோரே.' [அகத்தினையியல்-ச]
என்றாகவின்.

குறிஞ்சிக்கு நிலம், மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் ;
பொழுது, சுதிரும் பாமழும் முன்பனியும்.

நெய்தற்கு நிலம், கடறும்; கடல்சார்ந்த இடமும் ; பொழுது,
ஏற்பாடு.

பாலைக்கு நிலம் இல்லை.

'கடுவ இணக்தினை கடுவனை தொழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.' [அகத்தினையியல் - 2]

என்றார் தோல்காஷியனுர் ஆகவின். பொழுது, நண்பகலும்,
வேணிழும், பின்பனியும். நிலம் இன்றிப் பொழுதினுனே
திணையாமோ எனின், குறிஞ்சியும் மூல்லையும் அடுத்த நிலமே
காலம்பற்றிப் பாலைநிலமாம் என்பது.

மூல்லைக்கு நிலம், காடும் காசுசார்ந்த இடமும் ; பொழுது,
காரும் மாலையும்.

மருதத்திற்கு நிலம், பழனமும் பழனஞ் சார்ந்த இடமும் ;
பொழுது, வைகறை பாமம்.

அஃது என்னை பெறுமாறு எனின்,

'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்

சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்

வேக்தன் மேய தீம்புன ஊலகமும்

வருணன் மேய பெருமண ஊலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் செய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.' [அகத் - டி]

'காரு மாலைபு முல்லை.' [அகத் - சு]

'குறிஞ்சி
கூதிர் யாம மென்மனூர் புலவர்.' [அகத் - ஏ]

'பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிப.' [அகத் - அ]

'வைகுறு விடியன் மருதம்.' [அகத் - கு]

'எந்பாடு
செய்த லாதன் மெப்பெறத் தோன்றும்.' [அகத் - கா]

'நடுய்விலைத் திணைடீய எண்பகல் வேவனிலொடு
முடிசுங்கிலை மருங்கின் முன்னிய ரெறித்தே.' [அகத் - கக]

'பின்பனி கானு முரித்தென மொழிப.' [அகத் - கஉ]

மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்லிற்
றின்மையின், அறுவகை இருதுவும் உரிய எனக் கொள்க :
இவை முதல்

[ஜங்க்தீணக் கருப்பொருள்]

இனிக், கரு என்பது தெய்வமும் உணவும் மாவும் மரமும்
புள்ளும் பறையும் செய்தியும் யாழும் முதலாக உடையது ;

என்னை,

'தெய்வ முனைடீய மாயாம் பட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇய
அவ்வகை பிறவுக் கருவென மொழிப.' [அகத் - ஏ.ஏ]

என்றாகல்ளன். அவை அமமுறையானே சொல்லுதும்.

குறிஞ்சிக்குத்,

தெய்வம் - முருகவேன்

உணு - ஜூவன நெல்லும். திணையும் ;

மா - புலியும், பன்றியும், யானையும் ;

மரம் - அகிலும், ஆழமும், திமிகம், கீக்கும், வேங்கையும்;
புள் - கிளியும், மயிலும் :

பறை - வெறியாட்டிப்பறையும், தொண்டகப்பறையும்,
குரவைப்பறையும் ;

சேஷ்டி - தேன் அழித்தலும், கிழங்கு அகழ்த்தலும்,
குன்றம் ஆடிதலும், தினைக்கிளி கடிதலும் ;

யாழ் - குறிஞ்சியாழ்.

‘மிறவும்’ என்றதனால்,

தலைமகன் பேயர் - சிலம்பன், வெற்பன், பொருப்பன் ;

தலைமகள் பேயர் - கொடிச்சி, குறக்கி :

நீர் - அருவிநீரும், சீனநீரும் ;

ஊர் - சிறுகுடியும், குறிச்சியும் ;

ஷூ - குறிஞ்சியும், காந்தஷூம், வேங்கையும், சீனக்குவளையும்:

மக்கள் பேயர் - குறவர், திறவர், குவார், குவார் எனப்படுப்

கேப்தற்குத்,

தெய்வம் - வருணன் :

உணு - மீன்விலைப்பொருஞும், உப்புவிலைப்பொருஞும் ;

மா - சுழுவும், முதலையும் ;

மரம் - ஏன்னையும், நூழுலும், கண்டலும் ;

புள் - அன்னமும், அன்றிலும், மகன்றிலும் ;

பறை - மீன்கோட்ட பறையும், நாவாய்ப பறையும் ;

சேஷ்டி-மீன்விற்றலும், உப்புவிற்றலும், அவை படுத்தலும்

யாழ் - விளரியாழ்.

இனிப் ‘மிறவும்’ என்றதனால்,

தலைமகன் பேயர் - துறைவன், கொண்கன், சேர்ப்பன் ;

தலைமகள் பேயர் - நீளைச்சி, பரத்தி ;

நீர் - மணற்கிணறும், உவர்க்கழியும் ;
 பூ - வெள்ளிதழக் கைதையும், நெய்தலும் ;
 ஊர் - கலமேறு பட்டினமும், சிறுகுடியும், பாக்கமும் ;
 மக்கள் பேயர் - பரதர், பரத்தியர், துளையர், துளைச்சியர் எனப்படும்.

தோல்காப்பியனர் பாலைக்கு நிலம் வேண்டியற்றிலர் ; வேண்டாமையின், தெய்வமுப் வேண்டியற்றிலர்.

பிறர், பகவதியைபும் ஆதித்தனையும் தேய்வம் என்று வேண்டுவர் :

உணு - ஆறலைத்தனவும், ஊரெறிந்தனவும் ;
 மா - வளியழிந்த யாளையும், புலியும், செங்காயும் ;
 மரம் - இருப்பையும், ஒமையும் ;
 புள் - சூழுகும், பருந்தும், புறவும் ;
 பறை - மூச்சு பறையும், ஊரெறி பறையும், நிரைகோட்ட பறையும் :
 சேஷ்தி - நிரைகோட்டலும், சாத்தெறிதலும், குறை கோட்டலும் ;
 பண் - பஞ்சரம்.

‘பிறவும்’ என்றதனால்,
 தலைமகன் பேயர் - மீளி, விடலீ, காளை ;
 தலைமகள் பேயர் - எயிற்றி, பேதை ;
 பூ - மராம்புவும், குராம்புவும், பாதிரிப்புவும் ;
 நீர் - அறுநீர்க்கவலும், அறுநீர்ச்சளையும் ;
 மக்கள் பேயர் - எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர் எனப்படும் ;
 ஊர் - கொல்குறும்பு.

முல்லைக்குத்,

தேய்வம் - வாசதேவன் ;

உணு - வரகும் சாமையும் ;

மா - முயலும், சிறுமானும் ;

மரம் - கொன்றையும், குருந்தும் ;

புள் - கானங்கோழியும், மயிலும், சிவலும் ;

பறை - மன்றுகோட்ட பறையும், முரசம் ;

சேய்தி - வரகுக்குக் களைகட்டலும், அவை அமுத்தலும், கடாவிடுதலும், நிரைமேப்பத்தலும் ;

பண் - முல்லை.

‘பிறவும்’ என்றதனால்,

தலைமகன் பேயர் - குறும்பொறை நடன் ,

தலைமகள் பேயர் - கிழத்தி, மனைவி ; (இப பெயர் மருத்திலத்துத் தலைமகட்கும் உரிய;)

பூ - முல்லையும், தோன்றியும் ;

நீர் - கான்யாறு;

ஊர் - பாடியாம், சேரியும் ;

மக்கள் பேயர் - இடையர், இடைர்சியர், ஆயர். ஆய்ச்சியர் எனப்படும்.

மருத்துக்குத்,

தேய்வம் - இந்திரன் ;

உணு - செந்நெல்லும், வெண்ணெண்ணலும் ;

மா - ஏருமையும், நீர்நாடும் ;

மரம் - வஞ்சியும், காஞ்சியும், மருதும் ;

புள் - நீர்க்கோழியும், தாராவும் ;

பறை - மனமுழவும், நெல்லரிகிளையும் ;

சேய்தி - நெல்லரிதலும், அவை கடாவிடிதலும், பயிர்க்குக் களோகட்டலும் ;

யாழி - மருதயாழி.

‘பிறவும்’ என்றதனால்,

தலைமகன் பேயர் - ஊரன், மகிளன் .

தலைமகள் பேயர் - கிழுததி, மலைவி :

ஷு - தாமரைப்பூவும், செங்கழுப்பூவும் .

நீர் - மலைக்கிணறும், பொய்க்கூராம் .

மக்கள் பேயர் - கடையர், கடைசியா, உ முவர், உ முத்தியா .

ஊர் - பேரூர் எனப்படும்

இக் கூறப்பட்ட கடு மயங்கியும் வரப்பெறும் .

என்னை,

‘எங்கல மருங்கிடற் டுவம சுள்ளு
மர்சிலம் பொழுதொடு ஓாா ஓய்லூம்
வாத சலத்தின் பயத்த ஓதும்’

[அகற் - டெ]

என்றாகவின்

[ஜெந்தினை உரிப்போருள்]

இனி, உரிப்போருள் ஆவது திணைக்குச் சியபொருள் என்றுவாயு, அவை யாவையோ எனின், புணர்தல் பிரிதல் கீருத்தல் இரங்கல் ஊடல், அவற்றின் நிமித்தப என கீவை ,

என்னை,

‘புணர்தல் பிரித விருதத விரகுக
ஊட வவற்றி னியித்த மென்றிவை
தேருக் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.’ [அக : - கச]

என்றாகவின். அவற்றுள்,

புணர்தலும் புணர்தல நிமித்தமுய குறிஞ்சி ;

பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் பாலை ;

இதும்கதலார் இப்பூரவு நிமித்தமும் முல்லை ;

இரங்க வரை இரங்கல் நிமித்தமும் நெய்தல் ;

வளை நடை வாடை நப்பதமும் மருதம்.

னொத்தலே ஏரால்லோ குறிஞ்சி எனின், புணர்தலே அன்று : பிரிவாசமும், வண்டியறைம், நலைமகன் நீக்கினவும், பாங்கற்கு உயரைத்தனவும், பாங்கன கழறிவாயும், தலைமகன் எதிர்மறுந்தனவும், பாங்கன் எதிர்ந்தனவும், தலைமகனைக் கண்டனவும், ஆற்றுஞ்சினவார், நலைாநன் ஏரன்றனவும், தலைமகன் தலைடலோப்தனவார் ஒதுக்கதடக்கத்தனவெல்லாரா ; தலைமகட்கும் நொழுமிருந்து இவ்வகையானே சோகக் விசுற்பிக்கு, இறப்பவும் பலவாடை அவை பெல்லாப் புணர்தலைம் புணரதல் நிமித்தமுமாய் அடங்கும். ஏனை பலற்றிற்குடை இவ்வாறே சொன்று.

[திணை ழுன்னது எனபது]

இனி, ஒழுக்கத்தினைத் திணை என்பதாகும், நலத்தினைத் திணை என்பதாகும் என இருபகுதியர் ஆசிரியர். அது பொருந்தாது : ஒழுக்கபே திணை எனப்படும். குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் கத்துக் கிளமுப் புறிஞ்சி எனப்பட்டது ; என்னை, விளக்காகிப் படுவ இருத்துடுமே விவக்கு எனப்பட்டது போல எனபது.

இனி, ஒரு சாரார் ஒடுக்கத்தினையும் திணை என்ப, நிலத்தினைப் புறை என்ப ஆரலானன்றே, ‘அன்பினாந்திணை’ என்றுது, ஐந்திணையாடை, ஐந்திணை மஞ்சிகை என்றதுபோல என்ப ; அது பொருந்தாது. அஃதே கருதியது எனின், புன்னர்த்.

‘திணைமட கைகோல் ?

[இறையனார் - சிகை]

என்னுனான்றே,

‘இலையே கைகோல்’ என் அடங்கிறே, இனை என்று கருதினாலின் என்பது. அஃதேயெனின், ‘ஐந்து திணை’ என்றும், ஐந்து சாண், ஐந்து தூணம் என்றதுபோல எனின், அறியாது கடாவினும் ; ஐந்து தலையுடைய நாகத்தை ஐந்தலை நாக-

மும் என்ப; ஐந்து தலை நாகமும் என்ப; இரு முடிபும் உடைத்து. என்னை, குற்றியலுகரப் புணரியலுள்,

‘முதனிலை யெண்ணின் வல்லெழுத்து வரினு
ஞாமவத் தோன்றினும் யவவங் தியையினு
முதனிலை யியற்கை யெண்மனூர் புலவர்.’[குற்றியலுக - எந்]

என்றாகவின்.

[ஐந்தினைக் களவு]

அஃபேதயெனின், அஞ்சினாலை ஒழுக்கத்தை அஞ்சின் வேறென்று கொள்வல், தச்சனானுய மாடம் தச்சனின் வேறு ஆயதுபோல என்றாற்கு, அதுவன்று; பொன்னினானுய குடம் பொன்னின் வேறல்லதுபோல என்பது. முன்றும் வேற்றுமை காரண காரியத்தை வேறு உணரவும் நற்கும், வேறன்றி உணரவும் நிற்கும்: அவற்றுள், வேறன்றி உணர்நிற்கும் பகுதி கொள்க.

அஃபேதயெனின், ‘ஐந்தினை’ என்பதன் முன்னர்க், ‘களவு’ என்னுஞ் சொல் எத்திரத்தான் வந்தது? ஒரு சொன்முன் ஒரு சொல் வருங்காற் பயனிலை வகையானும், தொகைக்கிலை வகையானும், எண்ணுநிலை வகையானும் என மூன்றினுள் ஒன்றுபற்றியன்றே வருவது: அவற்றுள், இஃபு எவ்வகையான் வந்ததோ எனின், தொகைக்கிலை வகையான் வந்தது என்பது. தொகை தாம் பல; அவற்றுள் இஃபு எத்தொகையான் வந்ததோ எனின், வேற்றுமைத் தொகையால் வந்தது என்பது. அவ்வேற்றுமைத் தொகை தாம் பல; அவற்றுள் இஃபு எவ்வேற்றுமைத் தொகையோ எனின், ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை என்பது. அவ்வேழாம் வேற்றுமை உருபுதாம் பல, அவற்றுள் யாது தொக்கது எனின், உள் என்பது தொக்கது. ஐந்தினையுட் களவு என்பதாயின், ஐந்தினையுள்ளங் களவு வேறுகாதோ, குடத்துள் விளக்கும் தடற்றுள் வானும் அவ்விடத்தின் வேறுயதுபோல எனின், ஏழாம் வேற்றுமை இடத்தையும் இடத்துங்கம் பொருளையும் வேறு உணரவும் நிற்கும், வேறன்றி உணரவும் நிற்கும்; அவற்றுள், வேறு உணர நின்றாயிக் காட்டிக் கடாங்கும்; வேறன்றி உணர நின்றவழிக்

காட்டியக்கால் அதுபோலக் கொள்க. அரங்கினுள் அகழ்ந்தான், மாடத்திலுள் அகழ்ந்தான் என்றதுபோல, ஐந்தினையுள்ளுங் களவு வேறன்று என்பது.

அஃதேயெனின், ‘அன்பின் ஐந்தினைக் களவு அந்தணர் அருமறை’ என அமையாதோ? ‘எனப்படுவது’ என்றது எற்றிற்கோ எனின், செய்ய வின்பத்தின்பொருட்டு வந்தது என்னும் ஒருவன்; அற்றன்று, அதனால் ஒருபொருள் உரைப்பல் என்னும் ஒருவன். அதனால் ஒரு பொருள் உரைப்பான் பக்கம் வலியுடைத்து. அஃதியாதோ எனின், களவு என்றற்குச் சிறப்புடைத்து என்றவாய். ‘ஊர் எனப்படுவது உறையூர்’ என்ற இடத்துப் பிறவும் ஊருண்மை சொல்லி, அவற்றுளைல்லாம் உறையூர் சிறப்புடைமை சொல்லுப. இங்குப் பிறவும் களவுண்மை சொல்லி, அங் களாகட்கெல்லாம் இக் களவு சிறப்புடைத்து ஸவர்க்கம் வீடுபேஷகளை முடிக்குமாகலான், ‘எனப்படுவது’ என்று சொல்லிச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. அது பாயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம். மற்று உலகத்துக் களவாயின எல்லாம், கைகுறைப்பவும் கண்குலவும் கழுவேற்றவும் பட்டுப், பழியும் பாவமும் ஆக்கி, நரகத் தொடக்கத்துக் கதிகளில் உய்க்கும். இது மேன்மக்களாற் புகழப்பட்டு ஞான வொழுக்கத்தோடு ஒத்த இயல்பிற்றுகலானும், பழி பாவம் இன்மையானும், ‘எனப்படுவது’ என்று விசேஷிக்கப்பட்டது.

[எண்வகை மணம்]

இனி, அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டினுள் என்பது : அந்தணர் என்பார் பார்ப்பார் ; அருமறை என்பது வேதம் ; மன்றல் என்பது மணம் ; எட்டு என்பது அவற்றது தொகை கொடுத்துச் சொன்னவாறு. அவை யாவையோ எனின் — பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தர்வம், அசரம், இராக்கதம், பைசாசம் என இவை ;

என்னை,

‘அறங்கிலை யொப்பே பொருள்கோ டெய்வம் யாழோர் கூட்ட மரும்பொருள் வினையே

யிராக்கதம் பேய்நிலை யென்றிக் கூறிய
மறையோர் மன்ற வெட்டவை யவற்றுட்
உறையமை சல்லியாத்துப் புலமையோர் புணர்ப்பிதன்
பொருண்மை யென்மனுர் புலமை யோரோ?

என்பதன் பொருளென்று உணர்வது.

பிரமம் என்பது — நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தாற்குப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாலை அனிருவன் அணிந்து கொடுப்பது. கொடாவிழின், ஒர் இருதுக்காட்சி ஒருவளைச் சாராது கழிந்தவிடத்து ஒரு பார்ப்பனக் கொலையோடு ஒக்கும் என்பது; இதனை அறநிலை என்றுணர்வது.

பிரசாபத்தியம் என்பது — மைத்தன கோத்சிரக்தான் மகள் வேண்டிச் சென்றுள் மறுது கொடிப்பது : இதனை ஒப்பு | என்று உணர்வது.

ஆரிடம் என்பது — ஆவும் ஆவேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாகச் செய்து ஆவற்றிகை நிறீற் கொடுப்பது : இதனைப் போருள்கோள் என உணர்வது.

தேப்வம் என்பது — வேவல் ஆசிரியற்கு வேவல்வித் தீழுன் வைத்துக் கொடுப்பது : இதனைத் தேப்வம் என்று வழிபடப்பட்டது.

காந்தாவம் என்பது — இருவர் ஒத்தார் தாமே கூடுஸ் கூட்டம் ; இதனை யாழோர் கூட்டம் என்று உணர்வது.

அகரம் என்பது — கொல்லேறு கொண்டான் இவளை எய்தும், வில்லேற்றினுன் இவளை எய்தும், திரிபன்றி எய்தான் இவளை எய்தும், மாலை சூட்டப்பட்டான் இவளை எய்தும் என இவ்வாறு சொல்லிக் கொடுப்பது, இது அரும்போருள் விளைநிலை என்பது.

இராக்கதம் என்பது — அவள் தன்னிலூர் தமரினும் பெறுது வளிந்து கொள்வது.

பைசாசம் என்பது—மூத்தாண்மாட்டும் துயின்றுண்மாட்டும் களித்தாண்மாட்டும் சார்வது ; இது பேய்நிலை எனப்படும்.

இவ்வெட்டு மணமும், ‘மன்றல் எட்டு’ என்று சொல்லப்பட்டன என வணர்க.

இனிக், கந்தருவ வழக்கம் என்பது — கந்தருவர் என்பார் எண்டுச் செய்த நல்விளைப் பயத்தால் ஒருவர் கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும் இன்றி, இருவரும் ஒரு பொழிலகத்து ஏதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது; இது காந்தர்ப்பமணம். இதனை ஒப்பதனைக் களவு என்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன்.

அஃதேயெனின், கந்தருவ வழக்கம்போல்வது என்னது, ‘கந்தருவ வழக்கம்’ என்றமையான், அதனைக் களவு என்று கொள்ளாமோ எனின், கொள்ளாம். நூற் கிடக்கை அவ்வியல்பிற்றன்று, ஆகலான், போல்வது என்றே கொள்ளற்பாலது. போறல் என்பது சிறிது ஒத்துச் சிறிது ஒவ்வாது ஒழிவது; என்னை, ‘குவணைப் பூப்போலுங் கண்’ என்றால், இளாநில மாத்திரை ஒக்கும், மற்று ஒவ்வாப்புடைப் பெரிது; ‘பவளம்போலும் வாய்’ என்றால், செம்மை மாத்திரை ஒக்கும், மற்று ஒவ்வாப்புடைப் பெரிது. இங்கும் ஏகதேரத்துப் புணர்தலும், கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும் இன்றிப் புணர்தலும், ஒத்த குலத்தினர் ஆகலும், ஒத்த அன்பினர் ஆகலும் என்னும் இத்துணையே ஒப்பிக்கப்பட்டது., மற்றைப் புடையெல்லாம் ஒவ்வாது.

அஃதேயெனின், ‘கந்தருவ வழக்கம் போல்வது’ என வேண்டாவோ சூத்திரத்துள் எனின், வேண்டா; உவமம் கொசூத்தவாறு சொல்லுதும்: பகப்போல்வர்ணைப் பச என்றாலும், பாவைபோல்வர்ணைப் பாவை என்றலும் போல என்பது.

அஃதேயெனின், அவை எட்டும், அதனையொத்த இதுவும் எனா, மணம் ஒன்பதாகற்பால எனின், அதுவன்று; அவ்வெட்டும் உலகியலில் உள்ளன; இஃது அன்னது அன்று; இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாகவின், இதனை உலக வழக்கத்திலேடு இயையான் என்பது. அஃதேயெனின், இதனை முதனால் என்று புகுந்தமையாற், ‘கந்தருவ வழக்கம்’ என்றே மொழியற் பாற்று; ‘என்மனூர்’ என்று சொல்லற்பாற்று அன்று; அது வழிநூல் வாய்பா-

டாகலான் என்பது கடா. அதற்கு விடை : பிற நாலெல்லாம் ஆசிரியப் பகுதிப்படும், இதுவும் அவையேபோல் ஆசிரியப் பகுதிப் படுங்கொல்லோ எனின், படாது. கந்தருவ வழக்கம் போல்வது களவாதல் மூன்று காலத்துப் புலவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையான், அவ்வகை சொன்னான் என்பது.

அஃதே யெனின், தன்னீயொத்த புலவர் இல்லையன்றே! தான் தலைவனுகலான், எல்லாம் உணர்ந்தா னுகலான் எனின் ; அஃதே கருத்து, அறிந்திலை ; தன்னுடே உரைக்கப்பட்டது எனினும், பிறவற்றை யெல்லார் திரியவும் திரியாமையும் கொண்டார், இதனைத் திரியாமையே கொண்டார் எல்லாரும் என்றற்கு அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. தன் மதம் உணர்ந்தாரையும் புலவர் என்றான், தானறியும் பொருளுக்கு ஏனோன்றும் புலவராகவின்.

இனி, என்மனுர் என்பது, ‘என்ப’ என்னும் முற்றுச் சொல்,

‘குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல்’ [எச்சவியல் - எ]
என்பதனுற் பகரம் குறைத்து,

‘விரிக்கும்வழி விரித்தல்’ [எச்சவியல் - எ]
என்பதனுன், ‘முன், ஆர்’ என்பன இரண்டு இடைச்சொற் பெய்து விரித்து, ‘என்மனுர்’ என்று ஆயிற்று.

‘என்மனுர்’ என்பது ‘புலவர்’ என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது, முற்றுச் சொல் எச்சப் பெயர்கொண்டு முடியும் ஆகவின் என்பது.

[2.]

அதுவே

தானே யவளே தமியர் காணக்

காமப் புணர்ச்சி யிருவயி வெத்தல்.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், மேற் கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் ஒழுக்கம் களவு என்று வேண்டிற் ரல்லது, இன்ன

இலக்கணத்தது என்றிலர், அதனை உணர்த்துதல் நுதலிற்று ; இச் சூத்திரத்துட்கருதிய பொருள் மேலதனேடு இயையும்.

இதன் போருள் : அதுவே என்பது — பண்டறி சட்டு, மேற் சொல்லப்பட்ட கந்தருவ வழக்கம்போலுங் களாவு என்றவாறு ; தானே அவளே என்பது — தானே அவள், அவ்ளே தான் என்றவாறு, என் சொல்லியவாரே எனின், தான் அவள் என்னும் வேற்றுமை யிலர் என்றவாறு ;

இங்ஙனம் வாசகம் வேறுபடச் சொல்லப்படாராயினும், அன்பினும் குணத்தினும் கல்வியினும் உருவினும் திருவினும் திரியிலர் ஒருவரோடொருவர் என்பது. அஃது என்போலவோ எனின் — உருளரிசி, கொத்தமுரி என்றாற் போல எனின், அது பொருந்தாது ; என்னை காரணம் எனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் எனவே வேற்றுமை யின்மை முடிந்தது, அவர் வேற்றுமை யிலராகவின் ; இன்னும் ஒரு வாசகம் வேறுபடுத்து அப்பொருளே சொல்லப் புனருத்தமாம் ; என்னை, ஒரு பொருளை வேறுபட்ட வாய்பாட்டாற் பல்காற் சொல்லுவது புனருத்தமாகவின்.

இனி, ஒருவன் சோல்வது : இவனும் பற்பனுருயிரவர் கூரவேல் இளையரீடு திரிதரினன்றித் தனியனுதல் இலன், பெரியனுதலால் ; இவனும் பற்பனுருயிரவர் ஆயமகளிர் புடை சூழத் திரிதரினன்றித் தனியளாதல் இலள், பெரியளாதலால். இங்ஙனம் இல்லாதார், இவனும் இளையரினீங்கித் தானேயாய், இவனும் ஆயத்தின் நீங்கித் தானேயாய், இங்ஙனம் புணர்வர் என்ப. இவளை இளையரின் நீக்கியும், இவளை ஆயத்தின் நீக்கியும் பிரித்துக் கோடற்குத், ‘தானே அவளே’ என்று சொல்லப்பட்டது என்னும். இவ்வுரையும் பொருந்தாது. என்னே காரணம் எனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் எனவே, தமியராய்ப் புணர்தன் முடிந்தது ; இன்னும் ஒருகால் அப் பொருளையே சொல்லப் புனருத்தமாம் என்பது.

மற்று என்னே உரையெனின், தானே அவளே என்பது, ஆண்பால்களுள் இவனேடு ஒத்தாரும் இல்லை, மிக்காரும் இல்லை, குறைபட்டார் அல்லது ; எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஞானத-

தானும் குணத்தானும் உருவினைனும் திருவினைனும் பொருவிலன் தானே என்பது ; இவறும் அன்னள் எனவே, இருவரும் பொருவிறந்தார் என்பதைப் பயக்கும்.

நின்ற ஏகாரம், ஜிந்து ஏகாரத்துள்ளும் என்ன ஏகாரமோ எனின், ஆண் குழுவின் இவைனேயே பெருமைக்கண் பிரித்து வாங்கினமையானும், பெண்குழுவின் இவைனேயே பெருமைக்கண் பிரித்து வாங்கினமையானும் பிரிநிலை ஏகாரம் என்பத்பட்டது ; பலவற்றாள் ஒன்று பிரிப்பது பிரிநிலை ஏகாரம் என்பதும் ஆகலான் என்பது.

அஃதேயெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் எனவே, எத்திறத்தானுங் குறைபாடு இன்ஷை முடியாதோ எனின், முடியாது ; கந்தருவர்க்கும் ஞானக் குறைபாடும் தருமக்குறைபாடும் ஆள்வினைக் குறைபாடும் உண்டு. இச் சொல்லப்பட்டன சிறிதே யன்றே ஓப்பித்தது, பொருவிறப்புச் சூத்திரத்தாற் சொல்லவேண்டும் என்பது.

தமியர் காண என்பது — தம் உணர்வினர் அன்றயே எதிர்ப்பட என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவர் தம் உணர்வினர் அல்லராகின்றது, காணமுன் ஆபவோ, கண்டபின் ஆபவோ, காட்சியோடு உடனுபவோ எனின், காணமுன் தம் உணர்வினர் அல்லாபவே எனின், காட்சி காரணம் அன்றுமிற்றும் தம் உணர்வினர் அல்லர் ஆதற்கு ; அல்லதும் காரணமின்றி ஆகலானே எப்பொழுதும் தம் உணர்வினர் அல்லராகல் வேண்டும்.

இனிக், கண்டபின் தம்முணர்வினர் அல்லர் ஆபவே எனின், காட்சியது நீக்கத்துக்கண்ணும் தம் உணர்வினர் அல்லராயினார் ஆகல்வேண்டும் ; ‘உண்டபின் வந்தான் சாத்தன்’ என்றால், உண்டற் கருமக் கழிவின்கண் வந்ததுபோல. அல்லதும் கண்டபின் தம் உணர்வினர் அல்லராகவே, கண்ட சமவாயத்துக் தம் உணர்வினராப ; ஆகவே, கண்டும் தம் உணர்வினராய் வினார் பின்னை மயங்குதற்குக் காரணம் என்னையோ என்பது.

இனிக், காட்சியும், தம் உணர்வினர் அல்லராகலும் உடன் ந்கழுமீய பெனின், காட்சி என்னுங் காரணத்தால் தம் உணர்வினர் அல்லராதற்றனவை கைழற்பாற்றனர். ஒரு காலத்து ஓரிடத்து ஒருங்கு தோன்றின பொருள் ஒன்றை ஒன்று முடித்தன எனப்படாமை காண்டும், ஆவிற்கு இருகோடு போல என்பது. அசனால், மூன்று அல்லது பார்டாவது காலம் இல்லை. இன்மையின், அவர் காட்சியானே தம் உணர்வினர் அல்லர் என்பது முடிக்கல் வேண்டும். எங்கனம் முடிக்குமா அனின், சான்மூன்னே நம உணர்வினர் அல்லராகற்றனவை உடையர் என்பது. என்னை, ஏனுதிமோதிரம் செறித்தற் றிருவுடையான் ஒருவன், ஏனுதிமோதிரஞ் செறிக்கும் அத்திரு அவன் செறிக்கின்ற பொழுதே உண்டாயிற்றனர் ; அரசு வீற்றிருக்கற் றிருவுடையான் ஒருவன், அரசு வற்றிருக்கும் அத்திரு அவன் அரசு வற்றிருக்கின்ற பொழுதே உண்டாயிற்ற அன்று ; முற்கொண்டு அமைந்து கிடைக்கு, அது பின்னை ஒரு காலத்து ஓரிடத்து நார் காரணத்தால் எய்துவிக்கும். அதுபோல, இன்ன நாள், இன்ன பக்குவத்து, இன்ன பொழுது, இன்ன இடத்து இவள் காரணாக ஐவன் நன் உலைர்வினன் அல்லனும் என்பதாலும், இவன் காரணமாக இவள் தன் உலைர்வினள் மூலமாக என்பதாலும் முன்னே முடிந்து கிடந்தன. அது பின்னுங் கொணர்ந்து எய்துவிக்கும் :

என்னை,

‘ஓசிப்பிலும் ஜாழ்வினை மூட்டாது கழியாது’

என்பதாகலான்.

காட்சி துணைக்காரணம் அவ்வினை பயத்தற்கு ; வித்து முனைத்தற்கு நிலனும் நிரும் இருதுவும் துணைக்காரணம் ஆயிற்றுப் போலவும், சோருதல் இயல்பிற்றுகிய அரிசி சோருதற்கு அடுவானைத் தொடக்கமாகவுடைய காரணம் துணைக்காரணம் ஆயிற்றுப் போலவும் என்பது. அஃதேயெனின், காட்சி துணைக்காரணம் பிற எனின், காட்சியின்மூன் கிளர்ந்ததோ? பின் கிளர்ந்ததோ? உடன் கிளர்ந்ததோ உள்ளத்துத் கான் கிளர்கின்றது என, முன்னைக் கடா வந்து எய்துமால்.

என்னையோ எனின், காட்சியோடு உடனே கிளரும் : என்னை, இருட்டகத்து விளக்குக்கொண்டு புக்கால், விளக்கு வாராத முன்னரும் இருள் நிங்காது : விளக்கு வந்தபின்னரும் இருள் நிங்காது ; விளக்கு வருதலும் இருள் நிக்கழுப உடனே நிகழும். அதுபோலக், காட்சியும் ஞான வொழுக்கக் குணங்களது தன்மையழிவும் உடனே நிகழும். விளக்கினைக் காட்சியாகக் கொண்டு, ஞானவொழுக்கக் குணங்களை இருளாகக் கொள்க.

இனிக், காமப் புணாச்சி என்பது — தலைமகனும் தலைமகனும் தமியராய் ஒரு பொழுதிலக்கத்து எதிர்ப்பட்டுத் தம உணர்வினரன்று வேட்கை மிகவினாற் புரைவது.

ஆயின் இவர், மேற் பொருவிறந்தார் தலைமகனும் தலைமகனும் என்றமையான், இவனும், கற்காதும் ஏறிபோத்தும் கடுங்கண் யானையும் தறுகட்ட பன்றியும் கருவரையும் இருந்தனும் பெருவிசும்பும் அனையார், ஆளி மொய்மடினர், அமிர்மான் துப்பினர் பற்பல் நூறுயிரவர் கூரவேல் இளையா தற்குழுச செல்வன் என்பது முடிந்தது.

இவனும் உடன் பிறந்து, உடன் வளர்ந்து, நீர் உடனடிச், சீர் உடன்பெருகி, ஓல் உடனட்டப, பால் உடனுண்டு, பல் உடனெழுந்து, சொல் உடன்கற்றுப், பழமையும் பயிற்றியும் பண்பும் நண்பும் விழுப்பமும் ஒழுக்கமும் யாட்சியும் உடையார், பற்பல் நூறுயிரவர் கண்ணும் மனமும் கவரும் ஒண் ஊதல் மகளிர் தற்குழுத், தாரகை நடுவன் தண்மதிபோலச செல்வாள் என்பது முடிந்தது.

முடியவே, தமியராய்ப் புணர்ந்தார் என்பதனேடு மா ஸ தொள்ளும் எனின், மாறுகொள்ளாது ; என்னை, அவள் ஆயங்களும் பொழுதிடம் புகுதலும் விளையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும். என்னை. பிரியுமாறு எனின், ஒருவர் ஒருவரின் முன்னர்த் தழை விளைக்கக்கண் தொடுத்தும் என்றும், கண்ணி தண்ணறு நர்ற-றா. அச்தும் என்றும், போது மேதக்கன கொய்தும் விளையும் முயிலொடு மாறுதும் என்றும், குயிலொடு மாறு விளைதும் என்றும், அருளியாடி அஞ்சனை குடைதும் என்றும்,

வாசமலர்க்கொடியில் ஊசலாடுதும் என்றும் பரந்து, அப்பா-
லுள்ளார் இப்பாலுள்ளாள்கொல்லோ என்றும், இப்பாலுள்ளார்-
அப்பாலுள்ளாள்கொல்லோ என்றும் இவ்வகை நினைத்துப்
பிரிப என்பது.

இவ்வகை அவனைத் கமியளாக்கிப் பிரிபவோ எனின்,
எட்டியுஞ் சுட்டியுங் காட்டப்படும் குலத்தள் அல்லளாகலானும்,
பான்மை அவ்வகைத்தாகலானும் பிறவாறு நினையார் பிரிப
என்பது. ஆயின், இவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை மேனாள்
பிரிந்து பயின்றியாதாள் தமியளாய் நிற்குமோ எனின்,
நிற்கும்; தான் பயின்ற இடம் தன் ஆயத்தினேடு ஒக்கும்
ஆகலான் என்பது.

யாங்வனம் நிற்குமோ எனின், சந்தனமும் சண்பகழும்
தேமாவும் தீம்பலவும் ஆகினியும் அசோகும் கோங்கும் வேங்கையும்
குரவழும் விரிந்து, நாகமும் திலகமும் நறவும் நந்தியும்
மாதவியும் மல்லிகையும் இமௌவலோடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும்
பாவைஞாழலும் பைங்கொன்றையொடு பிணியவிழுந்த
பொரிப்புன்கும் புன்னுகழும் முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்ட-
றைந்து தேனுர்ந்து வரிக்குயில்கள் இசைபாட, தண்டென்றல்
இடைவிராய்த் தனிப்பவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண்,
ஒரு மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல், விசம்பு தூடைத்து பசம்
பொன் பூத்து, வண்டு துவையப்பக

வெறியிரு நறுமலர் வேங்கை
காதல் காரிகூர்ந்து, தன் டெ
சிலம்புபுடைப்ப, அய் மா-
நடந்து சென்று, நறைவி-
கொய்தவிடத்து, மரகதாக:
மருங்கினதோர் மாதவிவச-
பூநாறு கொழுநிழற்கீழ்க்
தகடுபடு பசம்பொற் சிகர
தரும் அருவி, பொன் டெ
தொடு வயிரம் உந்தி,
அதிர்குரண் முரசின் கண்
வரிக்குயில்கள் இசைபா-

தோர் பளிக்குப் பாறை மணித்தலத்துமிசை, நீல ஆலவட்டம் விரித்தாற்போலத் தன் கோலக் கலாவங் கொளவிரித்து, முளையினாளுமிற்று இளவெயில் ஏறிப்ப, ஓர் இளமயில் ஆடுவது கண்டு நின்றுள்.

அப்பால், தலைமகனும் பற்பல் நூறுமிரவர் கூரவேலினோயராடு குளிர்மலைச்சாரல் வேட்டம் போய் விளையாடுகின்றார்கள், ஆண்டு எழுந்ததோர் கடுமாவின்பின் ஒடிக், காவல் இளையரைக் கையகன்று, நெடுமான்றேராடு பாக்கீன சிலவுமனற் கானியாற்று நிற்கப் பணித்துத், தொடுக்கழல் அடியதிரச் சுருளிருங்குஞ்சி பொன்னாணிற் பிணித்துக், கடிகமம் காறுங்கண்ணிமேல் கணவண்டு மணனயர, அஞ்சாந்தின் நறு நாற்றம் அகன் பொழிலிடைப் பரந்து நாற, அடுகிலையாடு கணை ஏந்தி, வடிவுகொண்ட காமன்போலச் சென்று, அவள் நின்ற திரும்பொழில் புகும். அஃதியாங்குனமோ எனின், வடகடலிட்ட ஒரு நுகம் ஒருதுளை, தெங்கடலிட்ட ஒருக்கு சென்று கோத்தாற் போலவும், வெங்கதிர்க் கணலியும் தண்கதிர் மதியமும் தம் சதிவழுவித் தலைப்பெய்தாற் போலவும் தலைப்பெய்து, ஒருவர் ஒருவரைக் காண்டல் நிமித்தமாகத் தமியர் ஆவர்.

[தலைமகன் குணம் நான்கு]

தமியராதல் என்பது, தம் உணர்வினர் அல்லாதல். தம் எங்கா என்னேனு வானின், தலைமகர்க்கு டபன குணம்.

மப்பொருண்

(குறங் - முந்து)

அப்பொருட்கண் நின்று

ன், காப்பன காத்துக்

ஆராய்ந்து உணர்தல்

கடைப்பிடி என்பது கொண்டபொருள் மறவாமை.

இந்நான்மையும் தலைமகற்கு வேட்கையான் மீதூரப்பட்டுப், புனல் ஒடுவழிப் புற்சாய்ந்தாற்போலச் சாய்ந்து கிடப்பது.

[தலைமகள் குணம் நான்து]

இனித் தலைமகட்கு நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்பன குணம் : அவற்றுள்,

நாணம் என்பது பெண்டிச்க்கு இயல்பாக உள்ளதொரு தன்மை ;

மடம் என்பது கொருத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை ;

அச்சம் என்பது பெண்மையின் தான் காணப்படாததோர் பொருள் கண்டவிடத்து அஞ்சவது ;

பயிர்ப்பு என்பது பயிலாத பொருட்கண் அருவருத்து நிற்கும் கிலைமை.

இந்நான்மையும், புனல் ஒடுவழிப் புற்சாய்ந்தாற்போல, வேட்கையான் மீதூரப்பட்டுச் சாய்ந்து கிடக்கும்.

வேட்கை என்பது என்னே எனின், ஒருவர் ஒருவரை இன்றியமையாமை. அவ்வின்றியமையாது நின்ற வேட்கை எல்லா உணர்வினையும் நீக்கித் தானேயாய், நாண்வழிக் காச போலவும், நீர்வழி மிதவைபோலவும், பான்மைவழி யோடி இருவரையும் புணர்விக்கும் என்பது. ஆகலான், தமியராய்ப் புணர்வது தலைமையொடு மாறுகொள்ளாது என்பது. இது காமப்புணர்ச்சி என்பது.

[களவுப்புணர்ச்சி — உள்ளட்புணர்ச்சி]

இதனை, ஓர் ஆசிரியன், உள்ளத்தானே புணர்வை என்னும் ; என்னை, மெய்யுறுப்புணர்ச்சி பொருவிறங்தா பதனைடு மாறுகொள்ளும். யாங்கனம் மாறுகொள்ளுகின்ற எனின், ஏகதேசத்துப் பிறர்க்குரிய பொருளை வெளியிடுவது

பெருமைசொல்லப்படாது; அதுபோல, இவனும் கொடுப்ப அடுப்ப எய்தற்பாலான் ஏகதேசத்து எதிர்ப்பட்டுச் சென்றெய்தி முயங்கினமையின். என்னை, பிறர்க்கு உரிய பொருள் எளிதாகச் செய்யப்படாமையினும், பெரியனும்ச் சென்றது. அங்குணமாகில், உலகத்துப் பன்மக்களொல்லாம் பெரியர்; சீராத பொழுது பிறருடைமை கொள்ளாது, சீர்த்த பொழுத் வெளாவுதலால்.

இனி, இவனும் குரவரது பணியாற் சென்று அவனை வழிபடற்பாலான், ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டு வழிபட்டமையாற் பெருமை இல்லை; என்னை, தேர்ந்து காணுது, உள்ளம் ஓடின வழி ஒடுதலான். உள்ளத்தான் வேட்கப்படாத பொருளில்லை; அவ் வேட்கப்பட்டவற்றுக்கணைல்லாம், அறத்தின் வழுவாமையும் பொருளின் வழுவாமையும் தனக்குத் தகவும் ஆராயாது, உள்ளம் ஓடினவழி ஒடுவித்தல் தக்கதன்று என்பதனால் அதுவும் மாறுகொள்ளும் என்பது.

மற்று என்னையோ உணரக்குமாறு எனின், அவர் தம்முள் மெய்யுற்றுப் புணர்ந்திலர், இருவர்தம் காம்யுமே தம்முட புணர்ந்தன என்று, இங்ஙனம் உள்ளங்களானின்று புணர்வது புணர்ச்சி; இது பிறரொருவர் உணர நெந்தகாலம் புணர்சலாகாது என நீங்கும் நீக்கம் பிரிவு; அப்பிரிவின்கட்ட சொல்லுவது மெய்யுறு புணர்ச்சிக்குச் சொல்லுவன எல்லாஞ் சொல்லவே அமையும். பாங்கற் கூட்டத்தின்கண்ணும் தோழியிற்கட்டத்தின்கண்ணும் எல்லாம் அதுவே.

வரைந்து எய்திய ஞான்று மெய்யுறு புணர்ச்சி உண்டாவது என்ப.

[களவுப்புணர்ச்சி — மெய்யுறுபுணர்ச்சி]

அது பொருந்தாது என்று மெய்யுறு புணர்ச்சி வேண்டுவார் சொல்லுவது: மெய்யுறு புணர்ச்சி தக்கின்று என்று ஆராக்க உள்ளப்புணர்ச்சி வேண்டியது, அங்ஙனங் கருதின், பிறர்க்கு உரிய பொருண்மேல் உள்ளத்தை ஓடுவிடுதல் தக்கானது என்று மீட்க அமையாதோ என்பது. அல்லதும்,

உள்ளத்தான் வேட்கை செல்லினும் மெய்யுற்றூர் ஆயிற்று. அதன்கண் இருபடை கருதி ஆகாதே; ஆகவே, இவட்குக் கற்பழியும் பிறரொருவரை வழிபட. இனி, உள்ளஞ் சென்ற பொழுதே அமைக்கு இரண்டாவதில்லை என்று கருதினாலே எனினும் மெய்புறவே; குற்றம் என்னே என்பது. அல்லதூஉம், மெய்பும் மொழியும் என்பன உள்ளத்தின் வழியவன்றே, அஃது இறந்தபின்னை இறவாது சின்ற ஏ என்னே என்பது. அல்லதூஉம், பாரபாரன் பாதகமாறிற்கிறன்று நினைக்குமாயின் பிராயசசித்தத்திற் துரியனும்; அதனால் செய்கையும் நினைப்பும் ஒக்கும் என்பது. அல்லதூஉம், மெய்புறவது ஆகாது என்னுங் தெரிந்தானாசி உண்டாயின் தமியர் என்பதனைடு மாறுகொள்ளும் என்பது.

அல்லதூஉம், கந்தருவர் உள்ளத்தாற் புணர்ந்தாராயின், இவரும் உள்ளத்தாற் புணர்ப என்பது; என்னை கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒங்கும் என்றமையின் என்பது. அல்லதூஉம் தெரிந்துணர்வு உண்டாமே எனின், அன்பினுன் நிறைந்தார் என்பது அமையாது; என்னை, நிறைந்திருந்ததோர் கொள்கலம் பிறிது ஒன்றற்கு இடங் கொடாததுபோல என்பது. இவர் உத்தமராகலூண் உள்ளத்தானே புணரப் போகம் முடியும் எனின், பின்னையும் எஞ்சுஞ்சும் மெய்புறவுவகை கூடாதாம். புத்திரலாபக்திற்கு மெய்புறுபவே எனின், கருமப் பொருட்டன்றி வேட்கை யில்லை என்பதனால், உள்ளப்புணர்ச்சி உரையன்று, மெய்புறுபுணர்ச்சியே வேண்டும் என்பது.

[சோற்பாடு]

இனி, ஒரு சாரார் உரைக்குமாறு : மெய்புற புணர்ச்சி தக்கது, இன்சொல்லும் கூற்றும் இன்றிப் பசுப்போலப் புணர்ந்தார் என்பது தகாது, சொற்படுகால் முறைமையான் நிகழ்ந்து புணர்தல் தகவுடைக்கு. அவை யாவையோ எனின்— காட்சி, ஓயம், தெரிதல், தேறல் என இவை. அவற்றுள்,

காட்சி என்பது — இருவரும் தமமுட கண்ணுறவது. அதற்குச் செய்யுள் :

பூமரு கண்ணினை வண்டாப் புணர்மென் முலையரும்பாத் தேமாரு செவ்வாப் தளிராச் செருச்செங் நிலத்தைவென்ற மாமரு தானையெங் கோண்வையை வார்பொழி லேர்கலந்த காமரு பூங்கொடி கண்டே களித்தவைக் கண்ணினையே.' (க)

ஜியம் என்பது — கண்ணுற்ற பின்னை ஜூயப் படுவது. எங்களுமோ எனின், வரையரமகள்கொல்லோ, வானரமகள் கொல்லோ, நீரமகள்கொல்லோ, இத்துணை மேதக்குடையாள்! அன்றி, மக்களுள்ளாள்கொல்லோ! என்றும் ஜூயப்படுவது. அதற்குச் செய்யுள் :

உரையறை தீந்தமிழ் வேந்த னுசிதன்றென் காட்டெடாவிசேர் விரைவறை பூம்பொழின் மேலுறை தெய்வங்கொ ஸன்றிவிண்டோய் வரையறை தெய்வங்கொல் வாலுறை தெய்வங்கொ ஸீர்மணங்த திரையறை தெய்வங்கொ லையக் தருவித் திருத்தலே.' (ஒ)

இவனும் அவனை ஜூயப்படும். கடம்பமர் கடவுள்கொல்லோ, இயக்கன்கொல்லோ! அன்றி, மக்களுள்ளான்கொல்லோ என்று இங்கனம் ஜூயப்படும்.

இவ்வகை நினைந்தபின்னைத் தேவிவு வருமாறு : ஆடை மாசண்டலானும், கால் நிலந்தோய்தலானும், கண் இமைத்தலானும், கண்ணி வாடுதலானும், சாந்து புல்ரதலானும் என்று இங்கனங் தெரியும்; தெரிந்த பின்னைத் துணியும் என்பது. அதற்குச் செய்யுள் :

பாவடி யானைப் பராக்குசன் பாழிப் பகைதனித்த தாவடி வேன்மன்னன் கண்ணித் துறைச்சுரும் பார்குவளைப் பூவடி வாணைடுக் கண்ணு மிமைத்தன பூஷிதனமேற் சேவடி தோய்வகண் டேந்றெய்வ மல்லளிச் சேயிழையே.' (ங)

இவனும் அவனை இவ்வாறே தெரிந்து மக்களுள்ளான் என்பது துணியும். துணிர்தபின்னை இருவர்க்கும் வேட்கை மிகத் தம்மிற் கூடுவது. இவ்வாறு புணரப் பெரிதும் வனப்புடைத்தாய்க் காட்டும் என்பது.

இவ்வாற பொருந்தாது. என்னை காாணம் எனின், இது மக்களை இலக்கணம். தெய்வங்கொல்லோ, மகலேக்கொல்லோ

என ஜயமுற்ற ஜயநிலையும், தெய்வ இலக்கணங் தீண்டாவாகவின் ஜயந்தெனிந்து மகடோவாதல் துவரவுணர்ந்த அத்துணிவு நிலைமையும் எனக் கைக்கிளையிலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்டமையின். ஈங்கு அகத்திணையுள் அஃது உரைப்பது திணைமயக்கம் ஆகலின், மேலதே பொருள்.

‘காமப் புணர்ச்சி’ என்றமையின் காமத்தின் வேறு புணர்ச்சியாகல் வேண்டும்பிற, ‘வாளாற்கொண்ட கொடி’ என்றுதோல எனின், அற்றன்று, ‘பொன்னற்செய்த மஞ்சிகை’, ‘மண்ணற்செய்த சூடும்’ என்பதுபோல, வேறான் நிற்புழிக் கொள்க என்பது.

இஃது இயற்கைப் புணர்ச்சி எனப்படும்; புலவராற் கூறப்பட்ட இயல்பினுற் புணர்ந்தாராகலானும், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒத்த இயல்பினுற் புணர்ந்தாராகலானும் என்பது.

இனித், தேய்வப் புணர்ச்சி எனவும் படும்; இருவரும் தெய்வத்தன்மையாற் புணர்ந்தாராகலின் என்பது. அல்லதூஉம், முயற்சியும் உளப்பாடும் இன்றி ஒருவற்கு ஒரு கருமம் கைகூடினவிடத்துத் தெய்வத்தினுள் ஆயிற்று என்ப. அதுபோல இவர்க்கும் முயற்சியும் உலப்பாடும் இன்றிப் புணர்வு முடிந்தமையானும் தெய்வப் புணர்ச்சி எனப்பட்டது. இதுவே முன்னுறுபுணர்ச்சி எனவும்படும்; இவள்நலம் இவனுனே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும், இவள்நலம் இவளானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும் என்பது.

இனித், தெய்வப் புணர்ச்சி, முன்னுற புணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பனவற்றுள் ஒன்று சொல்லாது, காமப் புணர்ச்சி யென்றே கூறிய காரணம் என்னை யெனின், இவற்றுள் ஒன்றே சொல்லினும் ஒக்கும்; அல்லது, அவை எல்லாம் அன்பினுனே நிகழுமாகலின் காமப்புணர்ச்சியென்றார் என்பது; பல காரணத்தினால் பொருளை ஒரு காரணத்தினாற் சொல்லுவது சிறப்புடைமை நோக்கி. என்னை, நிலதும் நீரும் காலாங்கால வித்தும் என இவற்றினது கூட்டத்தினைய முளையை கெண்டுள்ளே என்ப. நென்முளைக்கு நெல் சிறைப்புடைக் காரணம் நல்லம்.

நிரும் முதலாகவுடையன பொதுக்காரணம். அவை பயற்று முனீ முதலாவுடையனவற்றிற்குங் காரணமாகலான். அது-போல சண்டும் தெய்வமும் இயற்கையும் முன்னுறவும் பொதுக் காரணம், காமம் சிறப்புக்காரணம், ஆதலான் காமப்புணர்ச்சி எனப்பட்டது.

இனி, இருவயின் ஒத்தல் என்பது — என் சொல்லிய-வாக்ரே எனின், புனராதமுன் நின்ற அங்கு புணர்ந்த பின்னும் அப்பெற்றியேந்த்ர்குங்கள்றவாறு. ஆயின் உலகினேடு ஒவ்வாது பிற, உலகினிற் புணராதமுன் நின்ற அங்கு புணர்ந்த பின்றைத் தவிர்தலானும், உண்ணுதமுன் நின்ற வேட்கை உண்டபின்றைத் தவிர்தலானும் என்பது. என்றால், அறியாது சொல்லுது, உலகத்துள்ள பான்மை முன்னே கேட்டாயன்றே, இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரால் காட்டப்பட்டது என நூல் எடுத்துக் கோட்டற்கண்ணே சொல்லிப்போங்கது; இனி ஒருகால் உலகினேடு ஒவ்வாதெனல் வேண்டுமோ என்பது. ஆயின், உலகினுள் அன்பன்றுக. புனராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ந்த பின்னும் அப்பெற்றியே நிற்கும் எனின், புணர்ச்சியானுய பயம் இல்லையாம்பிற, உண்ணுத முன்னின்ற வேட்கை உண்டபின்றையும் தவிராது அப்பெற்றியே நிற்குமாயின் உண்டதனுனுய பயம் இல்லை; அதுபோல என்றால், அது-வன்று; புனராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ச்சியுட் குறை-படும், அக் குறைபாட்டைக் கூட்டத்தின்கண் தம்முட் பெற்ற செய்குணங்களானுய அன்புநிறைவிக்கும்; பின்னும் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறைபடும். அதற்கு இடையின்றியே குணத்தினுனுய அன்பு நிறைவிக்கும்; நிறைவித்தபின் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறையாது எஞ்ஜான்றும் ஒரு பெற்றியேயாம் நிற்கும் என்பது.

இனி, அவ்வகை புனராத முன்னும் புணர்ந்த பின்னும் ஒத்த அன்பினுங்கின்ற தலைமகன் பிரியும் என்றுமோ, பிரியான் என்றுமோ; பிரியும் என்றுமே எனின், அன்பிலன் ஆயினுனும்; என்னை, பிரிவு அன்பிற்கு மறுதலைபாகலான். இனிப் பிரியானே எனினும், அன்பிலன் ஆயினுனும். என்னை, பிரியா-

திருப்ப இவ்வொழுக்காறு பிறர்க்குப் புலனும்; ஆகவே அவள் இறந்துபடும், அவள் இறந்துபாட்டிற்குப் பரியான் ஆயினுனும் ஆகவே, மூன்றுவது செய்யப்படுவது இல்லையாலோ எனின், பிரியும் என்பது. ஆயின், அண்ணின்மை தங்காரோ எனின், தங்காறு பிரியும் தூண்டி ஹூனே சு ஸழமாறு ரோல்லுதும் :

தெய்வப்புணர்ச்சி புனர்த் தலைமகன் இயற்கையன்பினும் செயற்கையன்பிலும் கடாவப்பட்டுத் தனது நயப்பு உணர்த்தும். இயற்கையன்பா; என்பது காரணம் இன்றித் தோன்றும் அன்பா; செயற்கையன்பா; என்பது ஏவடன் குணங்களால் தோன்றிய அன்பா; அவ் விரண்டினுனும் கடாவப்பட்டு சின்று தலைமகன் சொல்வது நயப்பு என்பது.

தலைமகன் வண்டிற்பு உறைப்பானுய்த் தலைபகள் கேட்பத் தன் நயப்பா; உணர்த்தியது எங்கனமோ எனின், ‘அவள் கையிலீச் செங்காநசல் எனவுடம், கண்ணினீக் கருங்குவலீ எனவும், காபினை அரச்காட்டால் எங்கும் ரென்று தடுமாறிக் குழன்மேதும் கோண்டேறும் கழல்வாய், ஜிங் செவ்வாயது நறுநாற்றம் அறிதியன்றே! ஜனி, போடு நல்லூ சோட்டுப்பூ கொடிப்பூ என்று இப் பல்வேறு வகைபாட்ட பூனின்மேலுஞ் செல்வாய், ஆமபற்பூனின் நாற்றம் அறிதியன்றே! அறிவாய், இவ் வகைப்பட்டால் செவ்வாய்போல சாறாந் தகைமைய உளவே ஆம்பல் நறுமஸர்? என்னுல் தேறப்படும் வண்டே, உறையாய்’ என உணர்த்தினான் என்பது அதற்குச் செய்யுள் :

‘ஓரு மென்சின் றிகன்மலைச் தூர்விழி ஞக்துவின்போ யேறுக் திறங்கண்ட கோன்றென் பொதியி விரும்பொழில்வாய்த் தேறாந் தகையவன் டேசொல்லு மெல்லியல் செந்துவர்வாய் சாறாந் தகைமைய வேயணி யாட்ப னறுமலரே?’ (ச)

என்றது, வேறும் என சின்று இகன் மலைந்தார் விழினுத்து விண்போய் ஏறாந் திறங்கண்ட கோன் தென்பொதியில் இரும் பொழில்வாய் வண்டாதலால், சேறாந் தகைமைய என்றவாறு.

என்றதனும் போந்த பொருள்: வெல்லுவது கருதி விழினுத்துக் கடற்கோடியுள் மலைந்த பல்வேற்தறையும் படுவித்து, இவர் என் பகைஞர் என நினையாது, அவர்க்குத் தவத்தானும் தானத-

தானும் அன்றிப் புகலாகாச் சவர்க்கங் கொடுத்த பெருந்தன்மையானது நிலத்து வண்டாதலின் நீடியும் பெருந்தன்மையை ; ஆகலின் தெளியப்படுதி. அல்லதூம், பொதியில் என்பது எல்லாத் தேவர்களுக்கும் பொதுவாகிய இல் என்றவாறு ; அத்தேவர்களுடைய வனம் அவ் விரும்பொழில் என்றவாறு ; அப் பொழில்வாழ்வாப் நீடியும் அத்தன்மையை அன்றே ! ஆகலானும் தெளியப்படுதி. அன்னுப் சீ பொய் உரையாப் ; இவள் வாய்போல நாறும் ஆம்பற்பூ உலவோ என்றவாறு. என்றதனால் தன் நயப்பு உணர்த்தினான்.

இனி, மெல்லியல் என்பது — மென்மையைத் தனக்கு இயல்பாக உடையாள் என்றவாறு ; மென்மை என்பது பெண்டிர்க்கு மிக்க இயல்டி ; அதனைத் தனக்குச் செப்துகோளன்றி இயல்பாக உடையாள் என்றவாறு ; எனவும் தன் நயப்பு உணர்க்கினான்.

இனிச் செந்துவர்வாப் என்பது — செம்மையைத் தனக்கு மிகவுடைய வாய் என்றவாறு. செம்மைபுடையார் என்பது உலகத்துத் தம் குணங்களை மறையாது ஒழுகுவாரை. இவள் வாடியும் தன் குணமாகிய வடிவும் ¹ மொழியும் நறுநாற்றமும் என்று இவற்றுன் விளங்கிப் பொலிந்து தேரான்றுவது என்றவாறு ; என்றதனாலும் தன் நயப்பு உணர்த்தினானும்.

இனி, நாறுந் தகைமையைவே என்பது, ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் இவ்வேகாரம் வினைவின்கண் வந்த ஏகாம் எனக்கொள்க.

‘தேற்றம் வினாவே பிரிசிலை யெண்ணே

யீற்றசை யில்லைஞ் தேகா ரம்மே.’

[இடையியல்-க]

என்பவாகலின்.

அணி ஆம்பல் நறுமலர் என்பது — அழகிய ஆம்பல் நறுமலர் என்றவாறு. அணியாம்பல் நறுமலர் என்றதனாற் போந்தது அழகியாரின் குணங்களும் பெரும்பான்மையும்

அழகியவாகலான், அவ்வாம்பற்கண்ணது மிக்க நறுநாற்றம் என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. அவ்வகை நறுநாற்றம் மிகவுடைய ஆம்பல் இவள் வாப்போல நாறுமே என்றவாறு.

மலரே என்று நின்ற ஏகாரம் ஈற்றசை ஏகாரம்.

இனி, இதனைச் சோதிக்குமாறு : ‘செந்துவர் வாய் நாறுந்தகைமையவே’ என்றதல்லது, போல என்றது இல்லையால் எனின், உவமம் தொக்கு நின்றது என்று கொள்க.

என்னை,

‘வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே
வினையின் ரெகையே யண்பின் ரெகையே
யும்மைத் தொகையே யன்மொழித் தொகையென்
றவ்வா றன்ப தொகைமொழி நிலையே.’ [எச்சவியல் - கச]

என்று ஒதினமையின்.

ஆயின், உவமம் தொகுக; உவமிக்கும் முறைமையன்றி உவமித்தீர். உலகத்துப் பெண்பால்கள் வாயது நறுநாற்றத்திற்கு உவமையாவது ஆம்பல் என்றவாறு.

என்னை,

‘ஆம்ப ஞாக் தேம்பொதி துவர்வாய்’ [குறுங் - நூப] என்பவாகலின்.

இவவாறன்றி, இவள் வாய்போல நாறும் ஆம்பல் உளவே என, வாயை உவமை யாக்கி, ஆம்பலை உவமிக்கப்படும் பொருளாகச் சொல்லுதல் குற்றம்பிற எனின், அறியாது சொல்லினும், உலகத்து, இவை உவமை, இவை உவமிக்கப்படும் பொருள் என்று நிலைபெற்றன உளவே யில்லை. உரைக்குங்கவியது குறிப்பினான் உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளாம்; உவமிக்கப்படும் பொருளே உவமையாகவும் அமையும்.

என்னை,

‘பொருளது புரைவே புணர்ப்போன் குறிப்பின்
மருளாற வருஷ மரபிற் றன்ப’
என்று ஒதினமையான்.

‘கண்போ னெய்தல் போர்விற் பூக்கும்.’ [நற்றினை - அ]

எனவும்,

‘கண்ணென மலருங் குவளை’

எனவும்,

‘குவளை யுண்க னீவரும் யாழும்.’

[அகம் - கடிகு]

எனவும்,

‘தெய்த ஒண்கண் பைதல் கூரா:

[நற்றினை - ககந]

எனவும் இருவகையானுஞ் சொல்லுப ஆகவின், இருவகையா-
னும் உவமிக்க அமையும் என்பது.

இனி, மருதநிலத்து ஆம்பலீக் குறிஞ்சி நிலத்து ஆம்ப-
லாகச் சொல்லுதல் திணைவழுவாம்பிற எனின், ஆகாது; குறிஞ்சி
நிலத்து வண்டு குறிஞ்சிநிலத்தே தீரிவன அல்ல; எல்லா
நிலத்துஞ் சென்று, எல்லாப் பூவும் ஊதுமாகலானும் அமையும்.
அல்லதூலம்,

‘எங்கில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு

மங்கிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்

வந்த நிலத்தின் பயத்த ஹாகும்’ [அகத்தினையியல் - உசு]

என்பதாகலானும் அமையும்.

இனிச், சுனைக்குவளையும் சுனையாம்பலும் உண்மையானும்
அமையம். அது ¹பேருங்குறிஞ்சியிற் கண்டுகொள்க.

இனித், தலைமகன் என்னாஞ் சொல்லொடு மாறுகொள்ளும்,
பிறவென்று தலைமகன் நிலத்துப் புணர்ந்தான் என்றமையின்
எனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை, நின்ற ஒருவனும் பாண்டி-
யனது பொதியில் இடமாகச் சொன்னமையான். என்னை,
அக்குலத்துள் தோன்றுவார் தேவர்களே யாகலான் நம்மால்
வேண்டப்பட்ட தலைமகன் தேவருள் மிக்கான் எனப்படான்,
மக்களுண் மிக்கான் ஆயதல்லது. ஆகவின், இவன் நிலத்துப்

1. குறிஞ்சிப்பாடு.

புணர்ந்தான் என்பது தலைமையொடு மாறுகொள்ளாது என்பது,
அல்லதும்,

‘மகைவளை ; ஸ்ரூப மாவண் டித்தன்
பிண்டி ரெஸ்வி னுறங்கை யாககட்
கழைசிலை பெருாக் காவிரி தீத்தங்
குழைமா ஞேள்ளிதை கீவெய் யோளாடி
வேறு வெண்டுணை தழிதிப் பூதியர்
கயா டியானையின் முகனமரா தாங்க
கேக்கெதழி லாகத்துப் பூந்தா குழைய
கெருா லாடுணை புன்னீல் :

[அகம் - சு]

என்றும்,

·பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போது : [அகம் - நசு]

என்றும், களவித் தலைமகனைப் பாட்டிடைத் தலைமகன் கிலத்துப் புணலாடி-னுண் ஏன்றும், புணர்ந்தான் என்றும் பிறசான்றேர் செய்ப்பறூர் ஸ்ரூந் சொல்லப்பாட்ட தாகலினை அமையும் என்பது இப் பாட்டினால், தன்கண் கின்ற அன்பு வெளிப்புத்துக் தலைமகனைப் புகழ்ந்து, நயப்பு உணர்த்திற் ஸ்ரிற்றுப் போந்த பொறுள். இன்னுளு செய்யுள் :

·தாவண்டை ஏண்டினா காள் அம்மின் சொல்லுமின் றுன்னிசில்லாக் கோவின்டை கீர்ட்டாற் றழிவித்த கோன்கொங்க காட்டசெங்கேழ் மாவண்டை வாட்டிய கோக்கிதன் வார்குழல் போற்கமழும் பூங்ண்டை தாமுள வோதுங்கள் கானற் பொழிவிடத்தே.’ (டி)

·இருக்கழல் வானவ னற்றுக் குடியிகல் சாய்ந்தழியப் பொருக்கழல் வீக்கிய பூழியன் மாறன்றென் பூம்பொதியின் மருங்குழல் இங்களி வண்டினா காளுரை யீர்மடங்கை கருங்குழல் னறுமென் போதுடைத் தோறுங் கடிபொழிலே.’ (கு)

·விண்டே யெதிர்ந்ததைவ வேங்கர் படவிழி ஞத்துவென்ற யொண்டே ருசிதனைக் கோன்கொல்விச சார வொளிமலர்த்தா துண்டே யுழல்வா யறிதியன் நேயுள வேலுரையாய் வண்டே மடங்கை குழல்போற் கமழு மதுமலரே.’ (ஏ)

·பொருங்கழல் வானவற் காயன்று பூலங்கைப் போர்மலைந்தா ரொருங்கழல் வேறுவென் றுன்கொல்விச சாரவொளன் போதுகடம் மருங்குழல் வாய்க் கறிதிவண் டேசொல் வெனக்குமங்கை கருங்குழல் போலுள வோவிரை காறுங் கடிமலரே.’ (ஏ)

‘தேற்றமில் வாததெவ் வேந்தறைச் சேலூர்ச் செருவழித்துக் கூற்ற மவர்க்காய வன்கொல்லிச் சாரல்கொங் குண்டிழல்வாய் மாற்ற முரைந் யெனக்குவண் டேமங்கை வார்க்குழல்போ னற்ற முடைய ஏனவோ வறியு நறுமல்டே.’ (க)

‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிரைத் தும்பி காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ பயிலியது கெழ்திய ஈட்டின் மயிலியற் செறியெயிற் றரிவை கூட்டலி னறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே?’ (குறுக் ~ 2)

இவையும் அப்பாற்படுத்துக்கொள்க.

அவ்வகை தன்னைப் புகழுத் தலைமகள் ஆற்றுளாயினாம்; என்னை, சிறியவரும், தம் முன்னின்று தம்மைப் புகழுந்த-விடத்து, நாணி வருந்துபவாகலான்; தான் பெருமையும் பெரு நானும் உடையாள், தலைமகன் முன்னின்று புகழு ஆற்றுளாவது சொல்லவேண்டுமோ? அவ்வகை ஆற்றுளாயினாது ஆற்றுமை தலைமகற்குப் புலனுயிற்று. புலனுக, அதனைக் கண்டு, நிருஷட நிலத்து நிவந்த நீண்மரம் வெப்பத்தால் தெறப்படாததுபோல, யான் உழையேனுக இவ் வேறுபாடு இவட்டு ஆகாதன்றே! இஃது, எற்றினுன் ஆயிற்றுக்கொல்லோ என நினைந்தான். நினைந்து, அறிந்தேன் என்னது காதன்மிகவினாற் பாராட்டப்போலும் என உணர்ந்தான். உணர்ந்து, யான் தன் முன்னின்று தன்னைப் பாராட்டவும் இவ்வகை மெலிவு சென்ற பெருநானு-டையாள், புறத்து யாரானும் ஒருவர் இவ்வொழுக்கத்தை உணர்வார்க்கொல்லோ என்று உட்கொண்ட ஞான்று இவள் இறந்துபடும்போலும் எனப் பெரியதோர் ஆற்றுத் தன்மையன் ஆயினுன். ஆற்றுத் தன்மையன் என்பது எவ்வணர்வும் இன்றி அவ்வாற்றுமை தானேயாவது. அவ்வகை ஆற்றுனுய தலை-மகனது ஆற்றுமைக்குக் கவன்று முன் நாணிற் சென்று எய்திய ஆற்றுமை நீங்கித் தலைமகள் ஆற்றுளாயினாள், வேலேறுபடத் தேவோஹ மாய்ந்தாற்போல. அது தலைமகற்குப் புலனுயிற்று. புலனுக, இவள் எவ்விடத்தும் தன் தன்மை என்பது ஒன்றிலள், என்தன்மையளே; யான் ஆற்ற ஆற்றி, யான் ஆற்றுத் தெட்டுத் தானும் ஆற்றுளாம் ஆகலான், யான் பிரிந்தனிடத்து

என் குறிப்பன்றி இறந்துபடாள்; அல்லதும், யான் பிரியாது-விடப் புறத்தார் உணர்வர். புறத்தார் உணரவே, இவள் ஆற்றுளாம். ஆகலான், யான் பிரியவே புறத்தார் உணரார். ஆகவே, இவள் ஆற்றும் எனக் கருதி, இவள் கருங்குழற் கற்றை மருங்கு திருத்தி, அளக்கும் நுதலும் தகைபெற நீவி, ஆக்கும் தோனும் அணிபெறத் தைவந்து, சூளிர்ப்பக் கூறித், தனிர்ப்ப முயங்கிப் பிரிவெல் என வலித்தான். வலித்துப், பிரிவச்சம் என்பது ஒன்று சொல்லும்.

[பிரிவச்சம்]

பிரிவச்சம் என்பது, தான் பிரிவ அஞ்சிற்றும் பிரிவச்சம்; அவளைப் பிரிவ அஞ்சவித்ததும் பிரிவச்சம்; ஆகலீன், பிரிவச்சம் எனப்பட்டது. அது யாங்கண்டு ரொல்லுமோ எனின், ‘நின்னிற் பிரியேன், பிரியின் ஆற்றேன்’ என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

‘பொன்னிற் பொலிந்தசெவ் வேல்வலத் தான்விழி ஞத்தெதிர்ந்த மன்னிற்கு வானங் கொடுத்தசெங் கோன்மன்னன் வஞ்சியன்னுய் நின்னிற் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே ணெடும்பணைத்தோட் பொன்னிற் பச்சதொரி காடிடவென்னீ புலம்புவதே.’ (க0)

‘அணிக்க கீன்முடி வேந்தரை யாற்றுக் குடியழியத் துணித்த வேல்வலகு காட்டிய மீனவன் ரெண்டியன்ன பின்கிற வார்க்குழற் பெய்வளைத் தோளின் னிற்பிரியேன் மன்றம் பொன்னிற மாயிட வென்னீ வருந்துவதே?’ (கக)

பொன்னுர் புளைக்குழற் பூழியன் பூலக்கைப் பூவழிய ஏன் நூ ரயில்கொண்ட வேந்தன் விசாரிதன் வெண்டிரைமேன் முன்னுண் முதலறி யாவண்ண நின்ற பிரான்முசிறி யன்னுய் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே னமுக்கற்கவே.’ (கட)

என, இவ்வகை கேட்ட தலைமகள், ‘எம்பெருமான் நின்னிற் பிரியேன், பிரியினும் ஆற்றேனுவல் என்கின்றுனல், பிரிவ என்பதும் ஒன்று உண்டுபோலும்; கேட்ட தகைமையால் அது தம் காதலரைக் கானுதும் கோதும் கையின் அகன்ற மெய்யின் நீங்குவது’ எனக் கலங்கிக், கார்மருங்கின் மின்னுய போலவும், நீர்மருங்கிற கொடிப்போலவும், தனிரும் முறைய கைகள்து, சூளிரும் நளிரும் கவினி எழாநின்றதோரா காலிக்

பெறு கொடிப்போலும் காரிகை, கண்ணாடி மண்டிலத்து ஊது ஆனிபோலக் காண ஒளிமழுக்கிக், கனல்முன் இட்ட மெழுகுப்பாவைபோல மனம் உருகிப் பங்குது காட்டினால். காட்டியும் ஆற்றினால், ‘யான் ஆற்றுவிடின் எம்பெருமானும் இறந்துபடும்’ என. அங்குனம் ஆற்றினாது ரீர்மையைக் கண்டு, ‘இவள் எவ்விடத்தும் தன் தன்மை என்பது ஒன்று இலாள், என் தன்மையளே போலும்’ எனப் பெரிப்போர் கழிடுவகை மீதூர நின்று, வன்புறை என்பதோர் சொற்றொல்லும்.

[வன்புறை]

வன்புறை என்பது வற்புறுத்துவது. அஃதிபாங்கனமோ எனின், அணித்து எம் இடம் என்பது. அதற்குச் செய்யல் :

‘பாவணை யின்றமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிவென்ற வேவணை வெஞ்சிலை யான்வஞ்சி யன்னு யினையலெம்மூர்த் தூவண மாடச் சுடர்தோய் செடுங்கொடி துன்னி நும்மு ராவண வீதியெல் லாங்குற் பாய்நின் றணவருமே.’ (க.ஈ.)

‘தினிசிற க்டோ ளரசுகத் தென்னறை யாற்றுப்பன்னார் துணிசிற வேல்கொண்ட கோன்றெருண்டி யன்னைய் துயரவெம்மூர் மணிசிற மாடத்து மாட்டிய ஓன்சுடர் மாலைதும்மூ ரணிசிற மாளிகை மேற்பகல் பாரித் தணவருமே.’ (க.ச.)

‘ஒன்றக் கருதா வயவர் கறையாற் றுடனமுிங்கு பொன்றப் படைதொட்ட கோன்புன ஞெடையை யாய்துமர்கள் குன்றத் திடைப்புனங் காவல ரிட்ட குருஷ்சுடரெம் மன்றத் திடையிரு ணீக்கும் படித்தெங்கள் வாழ்ப்பதியே.’ (க.ஞ.)

‘சேவக குளர்வயற் சேலூ ரெதிர்ஸின்ற சேரவளை மாலக் கடைவித்த மன்னன் வரோதயன் வஞ்சியன்ன வேலங் கமழுகுழ லேழையெம் மூரெழின் மாடத்துச்சிச் சூலங் துடக்குநும் மூர்மணி மாடத் துகித்தெகாடியே.’ (க.க.)

என, அங்குனங் கேட்ட தலைமகள், ‘எம்பெருமான் அணித்து எம் இடம் என்கின்றால், அணியதற்கு அருமையில்லை என்கின்றாலும். அருமையில்லை என்றதனாற் போந்த பொருள், பல்காலுங் கேட்கவும் காணவுமாம் என்றவாறு போலும். பல்காலுங் கேட்பாருங் காண்பாரும் ஆற்றியளர் ஆகாதே;

அதனால் எம்பெருமான், என்னைக் காண்டற்கும் கேட்டற்கும் ஆற்றியுள்ளும் போலும்' என, ஆற்றவாளாம். அங்கனம் ஆற்றுதலே அறிந்த பின்றைப் பிரிவானும்.

இனி, 'இவனும் பெருநாணினள் : யான் பிரியாதுவிட் இவ்வொழுக்கம் பறத்தார்க்குப் புலனும். ஆகவே, இவள் ஒருதலையாக இறந்துபடும்' என, இவ்வகை பிரிவச்சமும் வன்புறையும் சொல்லிப் பிரியுமாகவின், பிரிவும் அன்பினுடே நிகழ்ந்தது என்பது.

[தலைவன் தலைவியது அருமையறிதல்]

இவ்வாற்றால் தலைமகளை ஆற்றிப் பிரிந்த தலைமகன் அவனைத் தமியளாக நீங்குமோ எனின், நீங்கான். அவள் தன்னை காணுமைத் தான் அவனைக் காண்பதோர் அண்மைக்கண், மழைக்கொண்டதுள்ள மின்னுப் புக்கு ஒளித்தாற்போல, ஒரு தழைப்பொதும்பரிடை மறைந்து நிற்கும் என்பது. அங்கனம் நிற்பத், தலைமகனும் தன் குழற்கற்றைப் பொறையும் கோதையும் துயல்வரக், கொடியிடை நடவு தளரப், பரவை அல்குல் துகில் அசையப், பைப்பொற்றேடு மின்னுப் படைப்ப, அரவ வண்டறையும் தாமரை அகவிதத் துரையும் அஞ்செஞ் சீறடி மேற் செம்பொற் சிலம்பு அரற்ற, அன்னம்போல மென்மெல ஒதுங்கிக் காமவல்லிக் கொடியும், கற்பகக் கொழுந்தும் நடப்பதென நடந்துசென்று, அப் பனிவரைச்சாரல் அருகினது ஒரு மணியருவிமருங்கு ஒலுநிற்கதப் பனிங்கு விளிம்பு அடுத்த நீலப் பைஞ்சலை மருங்கினதோர் மரகதர் சிலாவட்டத்தயல் மாணிக்கச் சதுரப் பாறைமேல், தாது தவிச படுத்த மாதவிப் பந்தர்ப் போதுவேயந்த பூநாறு கொழுநிழல் இருந்தாள். இருந்தாளாகத், தாதும் தனிரும் போதும் மேதக்கனவற்றால் குறுங் சண்ணியும், நெடுங் கோதையும், விரவத்தழையும், சூட்டுக்கத்திகையும், மோட்டு வலயமும், பிறவும் ஆகப் புனைந்து, வண்டும் தேனும் புடைமருட்ட, அடியறையென ஏந்திப், பிரிந்த ஆயம் பெயர்க்கு எய்திப், போற்றும் பல்லாண்டும் கூறினின்றூர். நிற்ப, அவனும் தாரகை நடவெண் தண்மதி போல்வதோர் பொலிசிலாளாய்க் காட்டினாள். காட்டினாக்கண்டு, 'இவளை யான் எய்தினேன் ! எய்தியது உண்டேல் கனவேபோலும் ! நனவே யாழி-

ஆம் இவள் எனக்கு எய்துதற்கு அரியளாம்' என ஆற்றுனுயினான். அதற்குச் செய்யுள் :

'இனவேல் வலங்கொண்டு செங்கிலத்தேற்றதெவ் வேந்தர்கள்போய் இனவேய் ரூல்குன்ற மேறவென் ரேளிருங் தண்சிலம்பிற் புனவே யனையமென் ரேளிதன் ஞைம் புணர்ந்ததெல்லாம் கனவே நனவாய் விடத்துமெய் தாசினிக் கண்ணுறவே.' (கள)

'இருவிலங் காரண மாக நறையாற் றிகன்மலைந்து பொருளில் வேந்தரைப் பொன்னுல காள்வித்த பூருகவேற் பெருவிலங் காவலன் ரெந்புன ஞைடன் பெண்ணணங்கின் திருநல்ஞு சேர்ந்ததெல்லாங்கன வேயென்று சிந்திப்பனே.' (கஅ)

'கையேர் சிலைமன்ன ரோடக் கடையற்றன் கண்சிவந்து கொய்யே ரயில்கொண்ட கேரியன் கொல்லி ரெடும்பொழில்வாய் மையேர் தடங்கண் மடங்கைமெல் லாகம் புணர்ந்ததெல்லாம் பொய்யே யினிமெய்ம்மை யாயினு மில்லைப் புணர்திறமே.' (கக)

என, இவ்வகையான் அவளது அருமை நினைந்து இவ்வொழுக்கம் கூடாதென்று கருதுவானுயினவரையும் யான் இவ்வகையாளைப் புணருமாறு என்னிகொல்லோ என்பானுயின் கூட்டத்திற்கே முயல்வானும். அவ்வகை நினைந்து நிங்குவான் ஆயத்தோடுஞ் செல்லாங்கின்ற தலைமக்கீ நோக்கிச் சொல்லும் : அதற்குச் செய்யுள் :

'தேயத் தவருமி ரைப்புல னன்றென்பர் செங்கிலத்தைக் காயக் கனன்றெதிர்க் தார்மரு மத்துக் கடுங்கணைகள் பாயச் சிலைதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூம்பொழில்வாய் ஆயத் திடையிது வோதிரி கின்றதென் ஞருயிரே?' (எப)

'இன்னுயிர் கண்டறி வாரில்லை யென்ப ரிகன்மலைந்தார் மன்னுயிர் வான்சென் நடையக் கடையலுள் வென்றுவையாக [வாய் தன்னுயிர் போனின்று தாங்குமெங் கோன்கொல்லித் தாழ்பொழில் என்னுயிர ராயத் திடையிது வோசின் றியங்குவதே]' (உக)

என, இவ்வாறு சொல்லி, இனி இவளைக் கைக்கூடாதென ஆற்றுனுயினான். அவ்வாற்றுத்தன்மை ஆற்றுவது ஒன்றைப் பற்றும். ஆற்றுவது யாதோ எனின், தான் எய்திய ஆரணங்காசிய அவ்வருவினை நினைந்து, தான் எய்தும் உபாயமாவது கன் காதற்றேழுமை இதுகொண்டு முடிக்குங் கொல்லோ என்பது. அது பற்றுக்கோடாக ஆற்றி நிங்கும் என்பது. (எ)

ஆங்கனம் புணர்ந்த கிழவோன் றன்வயின்
பாங்கி ஞேரிற் குறிதலைப் பெய்தலும்
பாங்கிலன் றமியோ ஸிடந்தலைப் படலுமென்
ருங்க விரண்டே தலைப்பெயன் மரபே.

என்னுதலிற்கிறே எனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலை-
மகன் அதன்பின்னே தெருண்டு வரைதல் தலை ; என்னை,
வழிப்போகானின்றுன் ஒருவன் பிழைத்துச் சேருங்கும் சாணக-
மானும் மிதித்தவிடத்துக் காலைக்கழிதிப் பாதுகாத்துத் தன்
இல்லம் புக்கதுபோல, அவனும் ஞானவொழுக்கக்குணங்களின்
வழியே சொல்லாதின்றுன் இழுக்கினால், அவ் விழுக்கினை இழுக்க-
காவது அறிந்து, அதன்கணின்று மீடல் மிக்கது ; மீண்டு நிற-
கிளான் எனின், இவ்வாறு ஒழுகும் என்று அவன் ஒழுகும்
திறம் உணர்த்துதல் நூகவிற்று.

இதன் போருள் : ஆங்கனம் புணர்ந்த கிழவோன் என்பது — அவ்வாறு கூடிப்பிரிந்த தலைமகன் என்றவாறு ; தன் வயின் பாங்கினேரிற் குறி தலைப்பெய்தலும் என்பது — தன் பாங்கனுற் குறியிடத்துத் தலைப்பெய்தலும் என்றவாறு ; பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப்படலும் என்பது — பாங்கினையின்றித் தனியாளை இடத்து எதிர்ப்படுதலும் என்றவாறு ; ஆங்க என்பது அசைச்சொல் ; இரண்டு என்பது தொகை ; தலைப்பெயல் மரபே என்பது — தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்றவாறு.

அவ்வாறு புணர்ந்து நிங்கிய தலைமகன் பிற்றைஞான்று தன் பாங்கனுற் குறியிடத்துத் தலைப்பெய்தலும், பாங்கினையின்றியே சென்று தனியாளை இடத்து எதிர்ப்படுதலும் என அவ்விரண்டில் ஒன்றே தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்றவாறு.

அவ்வகை புணர்ந்த கிழவோன் என்பது, தெய்வம் இடை நிற்பப் பான்மையால் உய்க்கப்பட்டு யாரும் இல் ஒரு சிறைத் தலைப்பெய்த தலைமகன் என்றவாறு. எனவே, அவ்வாறு புணரப்பட்டாள் தலைமகள் எனப்பட்டது,

கிழமையுடைமையின் கிழவோன் எனப்பட்டது; தலைமையுடைமையின் தலைமகன் என்னப்பட்டது; அவட்கும் அவ்வாரே கொள்க.

[பாங்கற் கூட்டம்]

இனிப், பாங்கற் கூட்டம் ஆமாறு சொல்லுதும் : இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து ஆற்றுவித்துப் பிரிந்த தலைமகன் ஆங்குப்பட்ட வார்த்தையெல்லாம் நினைக்கும். நினைக்குமாறு யாதோ எனின், ‘நின்னிற் பிரியேன், பிரியின் ஆற்றேன்’ எனச் சொல்லிப், ‘பிரியப்பட்டாள்தன்னைக் காணுத என் நிலைமை நினைந்து ஆற்றுளாங்கொல்லோ’ எனவும், ‘ஆற்றுளாகி நின்றுள் தனது வேறுபாட்டைப் புறத்தார் அறியாமை மறைக்குமாறு அறியாது வருந்துங்கொல்லோ’ எனவும், இவை முதலாயின நினைந்து ஆற்றனும்.

[உற்று வினாதல்]

ஆற்றுநிலைமையானைப் பிற்றைஞான்று சிறுகாலையே தலைப்படும் பாங்கன் ; தலைப்பட்டு, அடியிற்கொண்டு முடிகாறும் நோக்குவான், புதையிருள் இரியல்போகப் பொன்தாழ் அருவி மணி நெடுங்கோட்டு உதயம் என்னும் மணிவரை யுச்சி உலகுதுயில் பெயர்த்துத் தோன்றிய வளர் ஒளி இள ஞாயிற்றின் வனப்பு ஒழித்த திருவொளி மழுங்கியது நோக்கி, ‘என்னைகொல்லோ எம்பெருமாற்கு இற்றை வேறுபாட்டு வாட்டம்?’ என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

‘நீடிய பூங்தன் கழனிகெல் வேவி நிகர்மலைந்தார்
ஒடிய வாறுகண் டொண்சஸ்டர் வைவே வுறைசெறித்த
ஆடியல் யானை யரிகே சரிதெவ்வர் போலமுங்கி
வாடிய காரண் மென்னைகொல் லோவுள்ளாம் வள்ளலுக்கே.’ (உட)

‘வண்டுறை வார்பொழில் சூழ்நிறை யாற்றுமன் ஞேடவைவேல்
கொண்டுறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழின்
ஒண்டுறை மேலுள்ள மோடிய தோவன்றி யுற்றுஞ்சே
தண்டுறை வாசிக்கை வாடிட வென்னீ தளர்கின்றதே.’ (உட)

‘தெவ்வா யெதிர்சின்ற சேரலர் கோனைச் செருக்கழித்துக் கைவா னிதியமெல் லாமூட னேகடை யற்கவர்ந்த செய்வா யயினெடு மாறன் பகைபோ னினைந்துபண்டை ஒவ்வா ஏருவ மொழியுமென் னேவள்ள ஹன்ஸியதே.’ (உச)

[உற்றுதறைத்தல்]

இவ்வகை பாங்கன் வினாவானுயின் தலைமகற்கு உற்றுது கடைப்பிடியாது விட்டானும். இவ்வகை கடைப்பிடித்து வினா-யிய பாங்கற்கு, ‘நெருநல் இவ்வகையார் ஒருவரைக் கண்டேற்கு என் உள்ளாம் பள்ளத்துவழி வெள்ளாம்போல் ஓடி, இவ்வகைத்து ஆயிற்று’ என்று சொல்லும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

‘அலையா ராவின் குருளை யணக்க வறிவழிந்து துளையார் நெடுங்கைக் களிறு நடுங்கித் துயர்வதுபோல் வளையார் மூலையெயிற் ரூர்மன்னன் மாறன்வண் கூடலன்ன இலையா ரொருவ ரணக்கணக் தாம்மெய் யிலோக்கின்றதே.’ (உடு)

‘அலையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியழ லேறச்செற்ற கொலையா ரயிற்படைக் கொற்றவன் கூடலன் னைரொருவர் மூலையாம் முகிழ்த்துமென் ரேளாய்ப் பணைத்து முகத்தனங்கன் சிலையாய்க் குனித்துக் குழலாய்ச் சுழன்றதென் சிந்தனையே.’ (உசு)

‘பொரு வெடுங் தானைப்புல் லார்தம்மைப் பூலங்கைப் பூவழித்த பருகெடுங் திண்டோட் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்த் திருகெடும் பாலை யனையவள் செந்தா மரைமுகத்துக் கருகெடுங் கண்கணடு மீண்டின்று சென்றதென் காதன்மையே.’ ()

‘சிறுவள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை கான யானை யணக்கி யாதுவ கிலையள் மூலைவா னெயிற்றள் வளையுடைக் கையளெம் மணக்கி யோளே.’ (குறுங்-ககக)

‘எலுவ சிருஅ ரேமமுறு ரண்ப புலவர் தோழ கேளா யத்தை மாக்கட னடுவ னெண்ணைட் பக்கத்துப் பகுவெண் டிங்க டோன்றி யாங்குக கதுப்பயல் விளக்குஞ் சிறுதல் புதுக்கோள் யானையிற் பிணைத்தற்று லெம்மே.’ (குறுங்-ககக)

[கழியியறத்தல்]

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பாங்கன் கழுறம். கழுறதல் என்பது அன்புடையார்மாட்டுத் தீபன கண்டால் அவ்வள்ளில் தலைப்பிரியாத சொற்களால் நெருங்குவது. கழுறமாறு : ‘குன்றம் உருண்டாற் குன்றி வழியடை யாகாதவாறு போலவும், யானை தொடுவண்ணின் மூடுங்கலம் இல்லதுபோலவும், கடல் வெதும்பின் வளாவுநீர் இல்லதுபோலவும், எம்பெருமான், நின் உள்ளாம், அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிழியின் வரைத்தன்றிக் கைம்மிக்கு ஒடுமேயெனின் நின்னைத் தெருட்டற்பால நீர்மையார் உள்ரோ, நீ பிறரைத் தெருட்டின் அல்லது? அப் பெற்றியாயா, இன்னதோர் இடத்து இன்னதோர் உருவுகண்டு, “என் உணர்வு அழியப் போங்கேன்” என்றல் தக்கின்று’ என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

‘ஆய்கின்ற தீங்களிடம் வேங்க னாரிகே சரியணிவான் தோய்கின்ற முத்தக் குடைமன்னன்கொல்லியன் சூழ்பொழில்வாய் ஏய்கின்ற வாயத் திடையோ ஸினக்கொடி கண்டெனுள்ளாம் தேய்கின்ற தென்ப தழுகிய தொன்றே சிலம்பலூக்கே.’ (உஅ)

‘தன்டேர் கறைநறுங் தார்மன்ன ராற்றுக் குடிதளரத் தின்டேர் கடாய்ச்செற்ற கொற்றவன் கன்னிச் செழும்பொழி வண்டேர் கறுங்கண்ணி யாயங்கொர் மாதர் மதிமுகங் [ல்வாய் கண்டே தளரினல் லாரினி யாரிக் கடவிடத்தே.’ (உக)

[கழற்றேதிர்மறை]

இவ்வாறு பாங்கன் கழுறத், தலைமகன் ஆற்றுனுய்ச் சொல்லும் சொற்கள் கழற்றேதிர்மறை என்பது. அதற்குச் செய்யுள் :

‘விண்டார் படவிழி ஞக்கடற் கோடியுள் வேல்வலங்கைக் [க்கும் கொண்டான் குடைமன்னன் கூடற் குடவரைக் கொம்பொடொ வண்டார் சூழன்மட மங்கை மதர்வைமென் னேங்கமென்போற் கண்டா ருளரே லுரையார் பிறவின்ன கட்டுரையே.’ (நா)

‘மண்கொண்டு வாழ வலித்துவங் தார்தம் மதனழிந்து புண்கொண்ட நீர்மூழ்கப் பூலங்கை வென்றான் புகாரனைய பண்கொண்ட சொல்லம் மடங்கை முகத்துப்பைம் பூங்குவளைக் கண்கண்ட பின்னை யுரையீ ருரைத்தவிக் கட்டுரையே.’ (நக)

‘அம்ம வாழி கேளிர் முன்னின்று
கண்டனி ராயிற் கழறவிர் மன்னே
துண்டாது பொதித் தசங்காற் கொழுமுகை
முண்டகங் செழிலைப் மோட்டுமௌன வடைகரைப்
பேளப்த் தலைஇய பினாரரைத் தாழை
எயிறுடை செடுக்கோடு காப்பப் பலவுடன்
வயிறுடைப் போது வாலிதின் விரைவிப்
புலவப் பொருதழித்த பூநாறு பரப்பின்
இவர்திரை தந்த வீரங்கதிர் முத்தங்
கவர்சைப்ப் புரவிக் கால்வடித் தபுக்கு
நற்றேர் வழுதி கொற்கை முன்றுறை
வண்டுவாப் திறந்த வாங்குகழி செய்தற்
போது புறக்கொடித்த வண்கண்
மாதர் வாண்முக மதைஇய கோக்கீ.’

(அகம் - கநட)

‘இடுக்குங் கேளிர் துங்குறை யாக
நிறுக்க ஸாற்றினே கன்றுமற் றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெப்புறை மருங்கிற்
கையி ஹமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெண யுணங்கல் போலப்
பரந்தன் றிக்கோப் கோன்றுகொள் கரிதே?’ (குஹாங் - இஅ)

[கவன்றுறைத்தல்]

இவ்வாறு தலையகன் தனது ஆற்றுமையின் கழற்றெதிர்
மறுத்து உரைப்பக் கேட்ட பாங்கன், ‘தானே தகாதனவற்-
றைத் தகா என்று உரைற்பாலான், யான், வம்பெருமாற்குத்
தக்கதோ இவ்வாறு உண்மெலிவது? எனவும் தெருண்டிலன்;
தெருவாவிட்டது தான் காணப்பட்ட உருவும் அந்தீமைத்தே
யாம்; அன்றுபின், தெருஞுமன்றே’ எனக் கவன்றுன். அக்
கவற்றிற்குச் செய்யுள் :

‘வன்றூட் களிறு கடாஅயன்று வல்லத்து மன்னவியச்
சென்றுன் கருங்கயல் குட்டிய சென்னிச்செம் பொன்வரைபோல்
ஈன்று னிறையு மறிவுக் கலங்கி நிலைதளரும்
என்றுத் தெருட்டவல் லாரினி யாரிவ் விருநிலத்தே.’ (ஏ.ஏ.)

[இயல் இடம் கேட்டல்]

இவ்வகை சிந்தித்து, ‘அவனை இடனன்றிக் கழறினென்,
என் பாக்கியம்பிற, கழற்றெதிர் மறுத்துச் சொல்வானுயிற்று;

சொல்லாதுஇறந்துபட்டா எனனினும் செய்யலாவதில்லை ; பெரியதோர் இழுக்கம் செய்தேன் என ஆற்றுவூயினன். ஆற்றுவூயினுடை ஆற்றுமை ஆற்றுவதோன்றனைப் பற்றும் ; ‘யான் இறந்துபட்டவிடத்து இவ்வை இஃது எய்துவிக்கல் ஆகாது ; யான் உளேனாவதே பொருள்’ என இறந்துபடானும் நின்று, ‘எவ்விடத்து ? எத்தன்மைத்து ? நின்றை காணப்பட்ட உரு’ என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

‘வல்லிச் சிறுமருங் குற்பெருக் தோண்மட வார்வடிக்கண்
புல்விப் பிரிக்தறி யாதமங் தாரத்தெங் கோண்புணானுட்
டல்வித் தடஞ்தா மறைமல் ரோவுவன் றன்னணியார்
கொல்லிக் குடவரை யோவன்னஸ் கண்டதக் கொம்பினையே.’()

‘கண்டார் மகிழுங் கடிசமழ் தாமரை யோகடையல்
விண்டார் விழுசிதிக் குப்பையும் வேழுக் குழாமும்வென்று
கொண்டான் மழைத்து கொல்லிக் குடவரை யோவரைநின்
ஒண்டா ரகல் மெலிவித்த மாத ருறைவிடமே.’ (ஏச)

[இயல் இடம் கூறல்]

என்பது கேட்டுக், கோடையால் தெறப்பட்டு வாடி நின்ற சந்தனமரம் மழைபெற்றுத் தளிர்த்தாற்போலப், பெரியதோர் கழியுவகை மீதுர அவனோ எய்தினுனேபோல, ‘இன்னவிடத்து இத்தன்மைத்து என்றை காணப்பட்ட உரு’ என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

‘அடிவண்ணாந் தாமரை யாடர வல்கு வரத்தமங்கை குரும்பின்
கொடிவண்ண நுண்ணிடை கொவ்வைசெல் வாய்கொங்கை கோங்
படிவண்ணஞ்சு செங்கோற் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்
வடிவண்ண வேற்கண்ணி ஞெலன்னை வாட்டிய வானுதற்கே.’()

‘திருமா முகந்திங்கள் செங்கய ஹன்கண்செம் பொற்சணங்கேர்
வருமா முலைமணிச் செப்பனை வானவன் கானமுன்னக்
குருமா செடுமதிற் கோட்டாற் றரண்கொண்ட தென்னன்கண்ணிப்
பெருமான் வரோதயன் கொல்லியஞ் சாரலப் பெண்கொடிக்கே.’()

கழித்தடம் விண்ட கமல முகங்கம லத்தரும்பே
பொடித்தடங் காழுலை பூலங்கைத் தெம்மன்னர் பூவழிய
கிடித்தடங் காவுரு மேந்திய கேள்கொல்லி யீர்ம்பொழில்வாய்
கழித்தடங் தண்மல ராதுன்னை வாட்டிய வானுதற்கே.’(ஏச)

‘நினங்கொள் புலாலுணங்க னின் றபுள் லோப்புத றலைக்கோகக் கணங்கொள்வண் டார்த்துவாங் கன்னி றஹாழுல் கையிலேங்தி மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றுண்டோர் அணங்குறையு மென்பதறியே னறிவனே லடையேன் மன்னே.’

(சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி - க.)

இவ்வாறு உணர்த்தப்பட்ட பாங்கன், ‘நீ இனையையாகல் ; என்னின் ஆவது உண்டேற் காண்பல்’ என்று தலைமகளை ஆற்றுவித்து, அவன் சொன்ன இடம் நோக்கிச் செல்வானுவது. இது தலைமகன் நிலைமை.

இனித், தலைமகளது நிலைமை : பிற்றைஞான்று தன் ஆய வெள்ளத்தோடும் வந்து, தான் விளையாடும் இடம் புகுதலுடையாள், நெருநலைநாள், “நின்னிற் பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேன்” என்று சொல்லினான் ஆயத்துள்ளே வருவான் கொல்லோ! என்னும் பெருநாளினானும், ‘ஆற்றுமையான் இறந்துபட்டான் சொல்லோ!’ என்னும் அச்சத்தினானும் மீதூரப்பட்டுத் தன் தன்மையான்றித் தன் ஆய வெள்ளம் புடைபெயருமாறு புடைபெயர்ந்து வருகின்றுள், நெருநலை நாளால் தலைமகளை வழிபட்ட இடம் ஏதிர்ப்பட்டுத், தலைமகளைக் கண்டாலே-போல் நின்றுள். என்னை, இனியாரோடு தலைப்பெய்த இடம் காண்டலும் அவ்வினியாரைக் கண்டாலே போல்வது உலகத்துத் தன்மை. அவ்வாறு நிற்ப, ஆயங்களும் நெருநலைநாளாற் பிரிந்தாற்போலத், தழை விழைதக்கன தொடுத்தும் என்றும், கண்ணி தண்ணற நாற்றத்தன செய்தும் என்றும், போது மேதக்கன கொய்தும் என்றும், இவ்வாறு விளையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும். பிரியின்றுள், எப்பெற்றி நின்றுளோ எனின், ஆயத்துள்ளே வருவான் கொல்லோ என்னும் நாண் நீங்கிற்று ; என்னை, ஆயங்கள் நீங்கினமையான். இனி, இறந்துபட்டான் கொல்லோ என்னும் அச்சத்தினான் மீதூரப்பட்டு நின்றுள். நின்ற நிலைமைக்கண் பாங்கன் சென்று, அவள் தண்ணைக் காணுமைத், தான் அவளைக் காண்பதோர் அண்மைக்கண் காணும். கண்டு, ‘இவ்விடமே அவனுற் காணப்பட்ட இடமும், இவ்வருவே அவனுற் காணப்பட்ட உருவும்’ எனத் துணியும். அதற்குச் செய்யுள் :

[குறிவழிக் காண்டல்]

‘தண்டா தலர்கண்ணி யண்ணறன் னுள்ளங் தளர்வசெய்த
வண்டார் குழலவ னேயிவள் மாளீர் மணற்றிமங்கை
விண்டா ரூட்டஞ்ற மேறி விழிகட் கழுதுறங்கக்
கண்டான் பொதியி விதுவே யவன்சொன்ன கார்ப்புனமே.’ (ந.ஷ)

‘சினமு மழிந்து செருவிடைத் தோற்றுதெப் வேந்தர்கள்போய்க்
கனவும் படிகடை யற்செற்ற வேந்தன் கருங்குழலார்
மனமும் வடிக்கண்ணும் தங்குமக் தாரத்து மன்னன்கள்ளிப்
புனமு மிதுவிது வேயவன் றுங்கண்ட பூங்கொடியே.’ (ந.க)

[தலைவனை வியந்துரைத்தல்]

என நினைந்து நின்று, ‘இவ்வருவினைக்கண்ட எஃபெருமான்
ஆற்றுதற்குக் காரணம் என்னை ! பெரியார்க்கே ஆகாதே !
அரியனதாம் கற்று வல்லன் அவன் ஆகலான் ஆற்றினுன் ;
பிறராயின் இறந்துபடுபோ. இறந்துபடாது என்காறும் வந்த
இருந்துகைப் பெருந்தக்காலை யான் பெரியதோர் இடனன்றிக்
கழிநேன்’ என நினைக்கும். அதற்குச் செய்யுள் :

‘இருநெடுங் தோளாண்ண லேபெரி யான்வல்லத் தேற்றதேந்வர்
வருநெடுங் தானையை வாட்டிய கோன்கொல்லி மால்வரைவாய்த்
திருநெடுங் பாலை யனையவள் செந்தா மறைமுகச்சுத்
கருநெடுங் கண்கண்டு மாற்றிவர் தாமென்னைக் கண்ணுற்றதே ?’ ()

‘பெரிய சிலைமை யவடீ பெரியர் பிழையெயிற்றுக்
கரிய களிறுந்தி வந்தா ரவியக் க யல்வென்ற
வரிய சிலைமன்னன் மாண்ட ராதயன் வஞ்சியன்னால்
அரிய மலர்நெடுங் கண்கண் ன்ன லாற்றியதே.’ (ச.க)

மற்று இவ்வகையும் சிந்திக்கும்

‘துறைமேய் வலம்புரி தோய்க்கு மணலுமுத தோற்றமாய்வான்
பொறைமலி பூம்புன்னைப் பூஉதிர்க்கு தண்டாது போர்க்குங்கானல்
நிறைமதி வாண்முகத்து நேர்க்கயற்கண் செய்த
உறைமலியுய்யா கோழூர்ச்சனங்கு மென்மூலையே தீர்க்கும்போலும்.’
(சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி - அ.)

எனவும்,

‘மணங்கமழ் குழலிவள் வடிக்கண் செய்த மம்மர்வெங்கோய்
சுணங்கணி வனமுலை யல்லது தீர்க்கல்லா.’

எனவும், இவ்வகை நினைந்து ஆற்றுனுயும், இறந்துபடானுயினேன், அவனை அஃது எப்துவிக்குங் திறம் என்னைகொல்லோ என்பதனேன். ஆற்றியுள்ளுய்த் தலைமகனைச் சென்றெய்தி, ‘யான் கண்ட இடம் மேதக்கடேகான்’ என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[கண்டமை கூறல்]

‘இரவோ ரண்ன கொழுஷிழற் ரூஅய்
சிலலோ ரண்ன வெண்மணை லொழுகி
வண்டுக் கீதனும் வரிக்கடைப் பிரசமுங்
கொண்டு புணர்சரம் பென்று முரன்று
விழைஷ விடுத்த விழு வீ போரையும்
விழைஷ தோற்று நிக்கும் பண்பிற்று.’

‘யின் னே ராளிமுத்த வெண்மனன் மேல்விரை நாறுபுன்னைப் பொன்னேர் புதுமலர் தாய்ப்பொறி வண்டு முரன்றுபுல்லா மன்னே ரழிய மணற்றிவென் ரூங்கன்னி வார்துறைவாய்த் தன்னே ரிலாத் தகைற்றின்றி யான்கண்ட தாழ்பொழிலே.’ (சு)

‘கவிமன்னு வண்டுள்ளர் கைகைத் யளாய்க்கண்டல் விண்டுதண்டேன் துளிமன்னு வெண்மனைற் பாயினி தேசுட ரோன்மருமான் அளிமன்னு செங்கோ¹ லதிரிய ஞற்றுக் குடியுள்வென்ற ஒளிமன்னு முத்தங் குடைமன்னன் கண்ணி யுயர்பொழிலே.’ (கந)

‘தேனுறை முஷ்டன்னிச் சேரலர் சேஜு ரழியச்செற்ற உருவுறை வைவீவை லுசிதன்றன் வைவைய யுயர்மனன்மேல் கானுறை புன்னைப்பொன் னேர்மலர் சிந்திக் கடிகமழுங்கு வானுறை தேவரு மேவும் படித்தங்கொர் வார்பொழிலே.’ (சு)

[மோழிபேற வருந்தல்]

என்று சொல்லி, ‘நியாகாதே இவ்வகை மேதக்கன எய்தற்பாலாய்’ எனத், தலைமகனும் அவ்விடம் நோக்கிச் செல்லும். சென்றவிடத்துத் தனியளாய் நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்படும். எதிர்ப்படவே, தலைமகள் கானும். காணவே, ஆற்றுமையான் இறந்துபட்டான்கொல்லோ என்னும் அச்சம் நீங்கும். நீங்கத் தன் தன்மையள் ஆயினேன். தன்றன்மை என்பது நான், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் இவற்றெழுடுக் கூடி நிற்பது. அத் தன்மையளாய் நிற்பத், தலைமகளது குறிப்பின்றிச் சாசலாக-

யையின் ஆற்றுனுயினுன் தலைமகன். ஆற்றுமை என்பது பிறிது எவ்வனர்வும் இன்றி அவ்வாற்றுமை தானே ஆவது. அவ்வாற்றுமை ஆற்றுவது ஒன்றீனப் பற்றும். ஆற்றுவது பிறிது இன்மையின் ஒருசொற் சொல்லும். என் சொல்லுமோ எனின், ‘நின்தீன யான் இப் பொழிலுறு தெய்வம் என ஐப்புவல், அல்லையாயின் வாய்திறவாய், ஆவி சென்றுல் பெபர்ப்பது அரிதன்ரே’ என்று இவ்வகையோல்வன ரொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

‘மேவியோன் ஞாரவெண் மாத்துவெண் ரூங்கன்ளி லீழ்த்துவை தேவியென் ரூவின்னை யாளினைக் கின்றது சேயரிபாய் [வாய்த்தாவிவென் ரூயகன் ஞயெல்லை யேவெலான்று கட்டுரையாய் ஆவிசென் ரூந்பெயர்ப் பாரினி யாரின் வகலிடத்தே]’ (சுந்)

‘திரையுறை வார்புனற் சேஷ்டர் செருமன்னர் சீரழித்த உரையுறை தீந்தமிழ் ஓவாச ஜுகிசுதெனுன் பூம்பொதியில் வரையுறை தெய்வமென் மீற்றக்ஸ்லை யேவுன்றன் வாய்திறவாய் விரையுறை கோசை யுயிர்செல்வின் யார்பிறர் மீட்பவரே’ (சுக்)

[மருங்கு அணைதல்]

என்றுண் தலைபக்கேலு எனின், அல்லன் ; தலைமகன் இடுகைப் பிறந்த ஆற்றுமை. அதுவும் தலைமகன் எனவேண்டும். அச்சொற் கேட்டதும், இறந்துபட்டான் எனக் கருதிக் கவன்று நோக்கினால். நோக்கி, உண்மை கண்டாள் ; கண்டாட்சுக் கெடுத்துத் தேடும் நன்கலம் ஏதித்துக் கொண்டாற் போலப் பெரியதோர் கழியுவகை ஆயிற்று ; ஆயின உவகை ஒரு மூரல் முறைவிலைத் தோற்றிற்று ; தோன்றவே, ‘எம்பெருமான் முன்னர்ப் பெரியதோர் நானின்மை செய்தேன்’ என ஆற்றுளாயினால். ‘யான் முன் நிற்பவும் ஆற்றுனுயினுன் எம்பெருமான் ; எனது ஆற்றுமை கண்டஷ்டித்து இறந்துபடும்பிற’ என ஆற்றுமை நீங்கும். நீங்க, நான் வந்து அடையும் ; அடையவே, மறைவது கானுது, மாதுபடுநோக்கி தன் மணிக்காந்தள் மெல்லிரலாற் போதுபுரை நெடுங்கண் புதைத்தாள். புதைப்ப, ‘இனிச் சார ஆற்றும்’ என நினைந்து, ‘நின் கருநெடுங்கண் புதைத்தது இவற்குப் பெரியதோர் ஆற்றுமையைச் செய்யுமென-

ருகாதே ? அவற்றின் பரத்தனவோ, சுரும்புடைக் கோதை, நின் சுரும்புடைத்தோள் ?' என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

'அரும்புடைத் தொங்கற்செங் கோலரி கேசரி கூடலன்ன சுரும்புடைக் கோதைகல் வாயிவற் குத்துயர் செய்யமென்றுன் பெரும்புடைக் கண்புதைத் தாய்புதைத் தாய்க்குளின் பேரொளிசேர் சுரும்புடைத் தோஞுமன் ரேவென துள்ளக் கலக்கினவே.' (சங)

'தேந்தண் பொழிலணி சேஷுர்த் திருந்தார் திறலழித்த வேந்தன் விசாரிதன் ரெங்வரைப் போன்மெலி விக்குமென்றுன் தூந்தடங் கண்புலுத் தாய்புதைத் தாய்க்குன் பொருவில்செங்கேழுக் காந்தன் விரலுமன் ரேவெங்மை யுள்ளங் கலக்கினவே.' (சங)

'சொல்லிந் சொல்லெதிர் கொள்ளா யாழி சின்
திருமுக விறைறஞ்சி நானுதி சதுமெனாக
காமங் கைக்கிற் ரூங்குத் தெவா
கொடுக்கே மிரும்பற கடிக்கக் குத்திப்
புலவிலோ யாடிய புல காறு வீவழுத்தின்
தலைமருப் பேழ்ப்பக் கடையனி சிவக்தனின்
கண்ணே கதுவ வல்ல கண்ணூர்
அரண்டலை மதில ராகவி முரசுகொண்
டோம்பரண் கடந்த வடிபோர்ச் செழியன்
பெரும்பெயர்க் கூட வன்னாசின்
சுரும்புடைத் தோனு முடையவா எணக்கே.' (கந்தினை - நக)

என்பது ரொல்லி, குழனுப் கோவைகாம் திருத்துவானுக்சாரும். இது பாங்கற் கூட்டம் ஆமாறு.

[இடந்தலைப்பாடு]

இனிப் பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப்பட்டமாறு : 'யான் இவளை எப்திற்று விதிபானே ; இன்னும் அவ்விதி கைதருமீற் தாண்பக்' எனப் பாங்கற்குச் சொல்லாதே தான் முன் எதிர்ப்பட்ட இடம் நோக்கிச் செல்லும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[போழிலிடைச் சேறல்]

'ஆமா றநிபவர் யாரே விதியையங் தீங்தமிழ்நர்
கோமான் குலமன்னன் கோணெடு மாறன்கொல் விச்சிலம்பில்
ஏமாண் சிலைதுத லேழைமுன் னேயெதிர்ப் பட்டகைந்த
தூமா ணிரும்பொழி வேயின்னும் யான்சென்று துன்னுவரேனே.'()

‘பெரும்பான் மையுமறி தற்கரி தாம்விதி பேணிசில்லாப்
பொரும்பா ரரசரைப் பூலங்கை வாட்டிய கோன்பொதியிற்
கரும்பார் மொழிமட மாதரைக் கண்ணுற்று முன்னைனந்த
சரும்பா ரிரும்பொழி லேயின்னும் யான்சென்று துன்னுவனே.’()

[போழில்கண்டு உவத்தல்]

என நெருந்லீநாளால் அவளைக் கண்ணுற்ற பொழிலே
புக்கான். புக்காற்கு, அப்பொழில் பெரியதோர் சார்வாயிற்றுக,
ஆற்றுமை நீங்கினுன். என்னை, இளியாரொடு தலைப்பெய்த
இடங்கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்டாலே போலும்
என்ப; அதற்குச் செய்யுள் :

‘துனிதா னகலமண் காத்துத் தொடுபொறி யாயகெண்டை
பனிதாழ் வடவரை மேல்வைத்த பஞ்சவன் பாழிவென்ற
குனிதாழ் சிலைமன்னன் கூடலன் னாது கூடலைப்போல்
இனிதா யெனதுள்ள மெல்லாங் குனிர்வித்த தீர்ம்பொழிலே.’ (திக)

‘தேர்மன்னு தானை பரப்பித்தென் சேழுர்ச் செருமலைந்த
போர்மன்னர் தம்மைப் புறங்கண்டு நாணிய பூங்கழற்கால்
ஆர்மன்னு வேலரி கேசரி யக்தன் புகாரனைய
ஏர்மன்னு கோதையைப் போலினி தாயிற்றில் வீர்ம்பொழிலே.’()

என்று, முன் பாங்கற் கூட்டத்துச் சொன்னவாறே நின்ற தலை-
மகளை ஆங்குச் சொன்னவாறே சென்று தலைமகன் புணர்வது.
இது பாங்கிலன் தமியோள் இடங்தலைப்படுமோறு.

பாங்கற் கூட்டம் நகழின், இடங்தலைப்பாடு நிகழாது ;
இடங்தலைப்பாடு நிகழின், பாங்கற் கூட்டம் நிகழாது ; என்னை,
அத்துணை எளியள் அல்லள் ஆகலான். அஃதே பெனின்,
'பாங்கிலன் தமியோள் இடங்தலைப்படலும் பாங்கனேரிற் குறி
தலைப்பெய்தலும்' என்று ஏழற்பாற்று இச்சுத்திரம் ; என்னை,
இடங்தலைப்பாடு தெய்வப்புணர்ச்சியோடு ஒச்சும் ஆகலான்.
அஃதே, அங்ஙனம் சொன்னுளேயெனினும் மொழி மாற்றிக்
கொள்க என்பது ; அது பொருந்தாது. மொழி மாற்றுதல்
என்பது, செய்யுள் கிடங்தவாறு செய்யலாகாதவழிச் செய்வது.
அவ்வாறு செய்யுஞ் சூத்திரம் இனியதாய்க் கிடப்ப மொழி
மாற்றுக் குத்திரமாகச் செய்யல் வேண்டுமோ. என்றாற்குப்

பெரும்பான்மையும் பாங்கனுன் ஆம் என்பது சிந்திக்கும் ; சிறுபான்மை விதியினுன் ஆம் என்பது சிந்திக்கும். ஆகலான், அவன் சிந்தித்தவாற்றுனே சூத்திரஞ் செய்யப்பட்டது ; மொழி மாற்றுச் சூத்திரம் அன்று என்பது. உலகத்தோர் இடுக்கனுற்றுல் விதியானே தீரும் என்று இரார், முன்னம் தீர்த்தற்குச் சற்றத்தாரையும் நாட்டாரையும் கிணைப்பர் ; ஆகலா-ஆம் அவ்வாறே சொல்லப்பட்டது. அஃதேயெனின், புறத்து பாரானும் உணர்ந்தார் உளர் என்பது உணர்ந்த ஞான்று இவள் இறந்துபடும் என்னும் கருத்துடையான், பிற்றைஞான்றே சென்று பாங்கற்கு உணர்த்தற்பாலனே எனின், குற்றம் குணம் என்பது தெருளாது உணர்த்தும் என்னும் ஒருவன். அது பொருந்தாது ; அங்ஙனம் தெருளாது உணர்த்தின் பாங்கற்கே உணர்த்தக்கடவுளே வழிப்போவார்க்கு உணர்த்த அமையாதோ என்பது. மற்றென்றே எனின், நான் உணர்ந்தானன்றே இவ்வொழுக்கத்தினை ! தான் உணர்ந்ததனேடு ஒக்குமன்றே இவன் உணர்ந்தது ! அவனைத் தண்னின் வேறல்லன் என்று கருதினமையான் அமைடும்.

இனிப் பாங்கனுற் குறித்தீலைப்பெய்தலும் என்று ஒருமைப்படசை சூத்திரஞ் செய்யாது, ‘பாங்கினேரின்’ என்று பன்மைப்படக்கூறியது ஏற்றிற்கு, அவன் ஒருவனல்லனே எனின், பாங்கன் பார்ப்பானுகலின் பண்மை வாசகத்தாற் சொன்னார் என்பது அல்லதுலம், இருமுதுகுரவராலும் இவ்வை எம்போலக் கொண்டு ஒழுகு என்று தலைமகர்க்குக் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டான் பாங்கன் என்பதுலம், நீடிம் எம்போலக் கொண்டு ஒழுகுவாய் என்று தலைமகளைப் பாங்கற்குக் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டான் என்பதுலம் போதரல்வேண்டி இவ்வாறு பண்மைப்படச் சொன்னார் என்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பிற்றைஞான்று இவள் வேறுபாடு கண்டு தாய் இற்செறிக்கில் என் செய்யுமோ எனின், பார்ப்பார் சான்றேரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடு பாங்கண்சென்று வரைந்து எய்துவிக்கும். அங்ஙனம் கிடந்ததே விதி என்னின், அன்று ; இவ்வாற்றுற் புணர்தன் முறைமையாக்கும் விதி எனில், தாய்க்குப் புலனுகாமைக்கொள்ளும் என்பது. அஃதே

யெனின், ஆயம் கழிக்கானவிடையே கொண்டு புகுதாது மற்றோர் கானவிடமே கொண்டுபுக்கவிடத்துத் தலைமகன் குறி பிழைப்பும், பாங்கன் அங்குச் சென்ற செலவின் பிழைப்பும் இவையெல்லாங் தங்கும்பீற எனின், அதுவன்று; அவ்வாறு படினும் வரைந்து புகும்.

அதுவன்றிப் பிற்றைஞான்று இக்கூட்டம் நிகழ்விப்பான் நின்றவிதி பிற்தோர் கானவிடங்கொண்டு புகுள்ளாம் பிறப்பிக்குமோ என்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப்புனர்ச்சி புனர்ந்த பிற்றைஞான்று பாங்கன் தலைமகனைக் கண்டு, ‘எற்றினுன் ஆயிற்று நினக்கு இவ் வேறுபாடு?’ என்று வினாவினவாறு போல, அன்றேபானும் பிற்றைஞான்றேயானும் தலைமகனது வேறுபாடு கண்டு, ‘நினக்கு இஃது எற்றினுன் ஆயிற்று?’ என்று தோழி வினாவாமைக்குக் காரணம் என்னையோ எனின், தலைமரளது வேறுபாட்டை விதி தோழிக்குப் புலனுஞாமைக் கொள்ளும் என்பது. ஆயின் தலைமகன் வேறு பாட்டையும் பாங்கற்குப் புலனுஞாமைக் கொள்ளற்பாற்று, அஃது அன்றைற்குக் காரணங்களற்பாற்று எனின், விதிக்குக் காரணம் கூறற்பாற்றன்று என்பதும் ஒன்று; காரணங்களினும் பாங்கற்குப் புலனுயதனால் ஆய பயத்துண்டு; அக்கூட்டம் பாங்கன் அறிந்து வினாவுமியும். தோழி தலைமகன்மாட்டு வேறுபாடு கண்டறிந்து வினாவுப் பாங்கற்கூட்டம் முடியாது: தோழி தன்னால் ஆவதும் இல்லை. இது காரணம் என்பது. அஃதேயெனின், ‘ஆங்கவிரண்டே தலைப்பெயல்’ என அமையும், ‘மரா’ என்றது எற்றிற்கோ எனின், தலைப்பெயற்கு இலக்கணம் என்றவாறு. மரபு எனினும் இலக்கணம் எனினும் எல்லாம் ஒருபொருட் பண்மொழி என்றவாறு. (ந.)

[ச]

அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூடல்
எவ்விடத் தானுங் களவிற் கில்லை.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், இந்துலகத்துக் களவினது இலக்கணத்தையும் கற்பினது இலக்கணத்தையும் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

சூத்திரக் கிடக்கை நான்கு வகைப்படும் : ஆற்றெழுஷ்கு, சிங்கநோக்கு, தவளைப்பாய்த்து, பருந்துவிழுக்காடு என.

அவற்றுள், ஆற்றெழுஷ்கு என்னும் சூத்திரக் கிடக்கை, ஆற்றுநீர் தொடர்பறைது ஒழுகுமாறுபோலச் சூத்திரங்களும் தம்முள் இயைபுபட ஒழுகுவது.

சிங்கநோக்கு என்பது, சிங்கம் நோக்குமிடத்து முன்னொரையும் சின்னையாணாயும் நோக்குவதுபோல, இறந்ததனேடும் எதிர்வகைஞேடும் இயைபுாடக் கிடப்பது.

தவளைப் பாய்த்து என்பது, தவளை பாய்கின்றாழி இடைநிலங்கிடப்பப் பாய்வதுபோலச் சூத்திரம் இடையிட்டுப்போய் இயைகொள்வது.

பருந்தின் வீழுக்காடு என்பது, பருந்து வீழுகின்றாழி நடுவே வீழுக்கு தான் சுருதினபொருள் சொன்னிபோம், அதுபோல இதுவும் தான் சுருதி முடிக்கின்ற பொருளை முடித்துப்போம் இயைபின்றிபே என்பது.

(இ) அவற்றுட்ட சிங்கநோக்கு என்பது. என்னே காரணமெனின், இறந்தப்பாங்கற்கூட்டத்தினையும் நோக்கி, வருகின்ற தோழியிற்கூட்டத்தினையும் கற்பினையும் எல்லாம் நோக்கினமைபின் என்பது.

இதன் போருள் : அவ்வியல்லை அல்லது என்பது — மேற் சொல்லப்பட்ட இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த இயல்பல்லது என்றவாறு ; கூட்டக்கூடல் என்பது — ஒருவர் இடை நின்று புணர்ப்பார் உண்டாகப் புணர்தல் என்றவாறு ; எவ்விடத்தானும் களவிற்கு இல்லை என்பது — எங்நேரத்துக்கண்ணுங்களவெனப்பட்ட ஒழுக்கத்திற்கு இல்லை என்றவாறு.

எனவே, உலகினுள் ஒருவனேடு ஒருத்தியிடை நிகழும் ஒழுக்கமன்று, உலகினுட் கூட்டவும் நிகழ்ந்து, கூட்டாமையும் நிகழ்தல் உடைமையால் ; இது புலவரால் நாட்டப்பட்ட ஒழுக்கம் என்பது அறிவிக்கப்பட்டது என்பது.

‘கூட்டக் கூடல் எவ்விடத்தானும் களவிற்கில்லை’ என்னே, கூட்டாமைக்கூடல் கற்பிற்கில்லை என்பதாம்.

தலைமகன் உலாப்போயின இடத்துப் பரத்தைமாட்டுப் பிரிந்தான் என்று கருதி ஒரு சிவப்பு உண்டாம். அச் சிவப்பு நீக்கி வாயில்கள் கூட்டவே கூடும் என்பது. அஃதேயெனின், இஃதன்றே¹ நேநேதோகைப் பாட்டினுள் கூர்முண் முள்ளி கூட்டாமற் கூடிற்று எனின்? அதுவும் கூட்டவே கூடிற்று. எவ்வாயிலாற் கூடினாலே எனின், ஆற்றுமைவாயிலாற் கூடினாலும்; கூடினவாறு அதனகத்துக் கண்டுகொள்க. அஃதேயெனின், களவினிற், ‘கூட்டக்கூடலில்லை’ என்று ஏற்றிற்கு? அதுவும் ஆற்றுமை கூட்டக் கூடுப என்னுமோ எனின், அங்கு ஆற்றுமை கூட்டுமேயெனிலும் வாயில் இலக்கணமின்று; இங்கு வாயில் இலக்கணமுடைத்து. என்னை, வாயில்களும் அவனது பொருமையை நீக்குவதன்றே செய்வது. இதுவும் அவனது பொருமையை நீக்கினமையின் அமையாதோ எனின், அமையாது; இங்கு வாயிலிலக்கணம் உடைத்தாகவின் அமைப்பும் என்பது.

‘அவ்வியல்பு அல்லது கூட்டக்கூடல் களவிற்கு இல்லை’ என அமையும், ‘எவ்விடத்தானும்’ என்று ஏற்றிற்கொ எனின். உணர்த்த உணர்தல் ஓரிடத்து உண்டு என்றிற்குச் சொல்லினார். யார் உணர்த்த யார் உணர்பவோ எனின், தோழி உணர்ந்தமைதலைமகன் உணர்த்தத் தலைமகன் உணரும் என்பது. அஃது ஆமாறு :

பகற்குறி வந்து ஒழுகாகின்ற தலைமகன் புணர்ச்சியது இறுதிக்கண் ஒருநாள் தலைமகனைக் கோலஞ்செய்தான். செய்ய, அவள் இறப்ப நாணினாள். நாணத், தலைமகன் கருதுவான் : ‘யான் செய்கின்றது இயற்கைக் கோலம் அல்லது போலும் என்றும் இவள் வேறுபடுகின்றது’ என உணர்து, அவளை ஆற்றுவித்தற்கு, ‘நீன் தோழி செய்புமாறே கோலஞ்செய்தேன்’ எனச் சொல்லும். சொல்ல, ஒக்கும்; ‘என் தோழி யோடு தலைப்பெய்துடையர்போலும்’ என உணர்வாள் ஆவது.

அவ்வாறு உணர்ந்தாள் பெருநானினன் ஆகலான் இறந்து-படாளோ எனின், இறந்துபடாள்; இவளைத் தன்னின் வேறன்றிக் கருதும் ஆகவின். வேறன்றிக் கருதும் எனின், இவ்வொழுக்க-கந்தன்னை உணர்த்த அமையாதோ எனின், உணர்த்தாள்; ‘யான் காவற் குற்றப்பட்டேன்’ எனத் தோழி கவலுமாகலான். தலைமகன் உணர்த்தியதனுற் பயன் என்னே எனின், நெடுங் காலம் ஒழுக்கக்கருதவான், ‘யான் பிரிந்தபோது இவளை ஆற்று-வித்துக்கொண்டு இருக்கும்’ என்பதனுறும், ‘ஒருநாள் இதனை யறியும், அறிந்தக்கால் நதுமென ஆற்றுளாங்கொல்லோ’ என்பதனுறும், இவ்வாறு உணர்த்தல் ஆற்றுதற்குக் காரணமாம் என்பதனுறும் உணர்த்தும்.

இது பொருந்தாது என்ப ஒரு சாரார்; என்னை, பகற் குறிக்கண் இது நிகழுந்துணைபும் நடவாது; இவ்வகை வந்த சான்றேர் செய்திமும் இல்லை. இதனுடே, ‘எவ்விடத்தானும்’ என்பது, நன்று மறுத்தற்குச் சொல்லப்பட்டது; மிகையன்று என்பது, ‘கூட்டக்கூடல் கனவிற்கு இல்லை’ என்றிரால், பாங்கற் கூட்டம், தோழியிற்கூட்டம் என்று பேரிட்டது ஏற்றிற்கோ எனின், அவர் துணையாயினமையின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. துணையாயினுரைக் கூட்டினார் என்னுமோ எனின், என்னும்; கூடும் இருவரும் அக்கருத்தினர் அல்லராகலான் என்பது.

(ச)

[நு]

புணர்ந்த பின்றை யாங்வன மொழுகாது
பணிந்த மொழியாற் ரேழி தேநத்
திரந்துகுறை யுறுதலுங் கிழவேன் மேற்றே.

என்பது என் நுதலிற்கே எனின், பாங்கனுனுதல், தமியாளை இடத்து எதிர்ப்பட்டாதல் புணர்ந்த தலைமகன், அதன் பின்னே தெருண்டு வரைதல் தலை; அல்லாவிடின், இவ்வாறு ஒழுகும் என்று, அவன் ஒழுகுங் திறம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள்: புணர்ந்த பின்றை என்பது — பாங்கனு-ஞும் தமியாளை இடத்து எதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்த பின்றை

என்றவாறு : ஆங்காம் ஒழுகாது என்பது — பிற்றைஞான்றும் அப்பெற்றியே ஒழுகாது என்றவாறு : பணிந்த மொழியான் என்பது — இழிந்த சொற்களான் என்றவாறு : இழிந்த ரொல் என்பது, வாய்பாட்டு இன்னுமை கோக்கிப் பணிந்த மொழி எனப்பட்டது ; பணிந்த மொழியன்றே, ‘இத்தழை நல்ல, இக்கண்ணி நல்ல’ என்று இங்ஙனம் கையுறை பாராட்டிச் சென்று நிற்றல் ; தனக்குத் தகாது, இழிந்தார்க்கன்றே அஃது உரியது என்பது ; தோழி தேந்தது என்பது — தோழிமாட்டு என்றவாறு ; இரந்து குறையுறுதலும் கிழவோன் மேற்றே என்பது — இரத்தலும் குறையுறுதலும் செய்து நிற்றல் கலைமகற்கு உரித்து என்றவாறு.

இரத்தல் என்பது, குறையுடையார் செய்யும் செய்கை செய்து ஒழுகுவது.

குறையுறுதல் என்பது, இக்குறை இன்றியமையான் என்பதுபடப் பசைந்து ஒழுகுதல் ; அஃதேயெனின், இவளால் இக்குறை முடியுமென்று இரக்குமோ, முடியாதென்று இரக்குமோ எனின், முடியுமென்று இரக்குமேயெனின், இவனோ இகழ்ந்து மதித்தானும் : தோழி என்பாள் குற்றேவல் மகன், அவளால் எய்தலாம் என்று கருதினமையான் என்பது ; இகழ்ந்து மதிப்பவே, ‘அருமையும் பெருமையும் காவலுமுடையள் இவனோ எத்திறத்தானும் எய்துவது அரிது’ என்று கருதினான் என்பதனாலோ மாறுகொள்ளும் என்பது.

இனி, முடியாதென்று இரக்குமே எனின், இரத்தருகே பயமின்று ; ஒருவரால் ஒருக்குமாம் ஆகானம் அறிந்தே அவருமூச் சென்று அக் கருமக்கிற்கு முயல்வார் செறியறியாதாரன்றே என்பது.

மற்று என்னே எனின், முடியும் முடியாது என்று சீர்தூக்கிக்கொண்டு இரப்பான் அல்லன் ; தனது ஆற்றுமை மீதாரப்பட்டு இரக்கும் என்பது. அஃதேயெனின், இவளால் முடியும் முடியாது என்று கருதானுகலான், பிறரானும் முடியும் முடியாது என்று கருதானுகல்வேண்டும் ; ஆகலான், பிறரையும் இரக்க அமையாதோ எனின், என்றார்க்கு அஃதன்று ; இது

முடியுளூன்று இவளாலே முடிவதாகக் கிடந்ததாகலான், அவ்விதி இவனுழையே செல்லுமுள்ளம் பிறப்பிக்கும் என்பது. அஃதன்றே உலகத்தார்க்குப் பண்பின்வழியே ஊக்கம் நிகழும் என்பது.

இசனை எப்பெற்றி கருதுமோ இவள் எனின், ஜூயப்பட்டு நிற்கும். ‘இவன் ஒரு குறைபுடையான்போலும், அக் குறை இன்றிப்பழையான்; அஃது என்மாட்டது என்று கருதுவேனுயின், இறப்பவும் பெருந்தன்மையனுகவின் இறப்பவும் சிறியே-னுழை வேண்டுக்கரும் இலன்றே! அதனால், என்கண்ணது எனவர் ஆகாது. யார் அறிவார், சிறியராற் பெரியார் முடிக்குங் கருமங்களும் உள்; அதனால் தன்கண்ணதும் ஜூயமேயாம்’ என்பது.

‘இனி, எம்பெருமாட்டிகண்ணது என்று கருதுவேனுயின், அவள் ஒருவராற் ஸ்ட்டவும் ரொல்லவும்படும் தன்மையன் அல்லளாகலான் அவள்கண்ணது எனவும் ஆகாது. யார் அறிவார், அவர்தாழும் அவரினையும் பெருந் தன்மையராக-லான் அவள்கண்ணது எனவும் ஜூயமேயாம்.’

‘இனி, இவ்வாயத்துவ் ஒருவர்கண்ணதேகொல்லோ என-ம் ஜூயமேயாம்’ பேராராய்ச்சியன் ஆகலான் கதுமெனத் துணியாளன்றே ஒன்றன் திறத்து.

‘இனி, அஞ்சல் காரணமாகக்கொல்லோ இத் தழையும் கண்ணிடும் கொண்டுவருவது எனவும் ஆகாது. ஆற்றுத் தீயல்பினாலும் வரும் ஆகலான், அதன்கண்ணும் ஜூயமேயாம்’ என்பது. அதற்குச் செய்யுள் :

‘முன்னுற அணர்தல் குறையுற அணர்தல்.’ (இறையனார் - எ.)
என்னும் சூத்திரத்துட் காட்டுதும்.

அஃதேயெனின், இவளை அவடகுச் சிறந்தமை அவன் அறியுமாறு என்னை? பிறர் சொல்லினாரும் இல்லையாலோ எனின்; அறிந்தானன்றே, இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த யின்-னர்த் தன்னை அவள் காணுமைத் தான் அவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கண் நின்றானுக, மற்றையாரெல்லாம் தலைமகட்டுச்

செய்யும் வழிபாடும், இவள் விசேடத்தாற் செய்யும் வழிபாடும், எல்லார்க்கும் தலைமகள் அருளிச்செய்யும் அருளிச்செய்கையும், இவட்கு விசேடத்தாற் செய்யும் அருளிச்செய்கையும் கண்டமையான், ‘இவளாம் இவட்குச் சிறந்தாள்; இதுவும் எனக்கோர் சார்பு’ என்பதீன் உணர்ந்தான். உணர்ந்தமையான், அவளுமையே செல்லும் என்பது. அஃதேயெனின். அவளுமைச் செல்கின்ற ஆயங்கள் ஜியூருவோ எனின், எங்களாம் ஜியூறும்: தமையும் கண்ணிடும் கோடற்பொருட்டாக வேறேறிடத்துத் தனியளாய் நின்ற நிலைமைக்கண் செல்லும் என்பது. அவள் இன்னணம் தனியளாய் நிற்பது அறிந்துசெல்லுமோ எனின், செல்லான்; விதியே கொண்டுசென்ற தலைப்படுவிக்கும் என்பது.

அஃதேயெனின், ‘இரத்தல் கிழவோன் மேற்றே’ என்னது, ‘குறையறுதல்’ என்றது ஏற்றிற்கோ எனின், இரத்தல் என்பது, குறையுடையார் செய்புஞ் செய்கைசெய்து ஒழுகுவது; குறையறுதல் என்பது, இக்குறை இன்றியமையான் என்பது படப் பசைந்து ஒழுகுவது. அஃதேயெனின், ‘இரந்து குறையறுதல்’ என அமையாகிகோ, ‘இரந்து குறையறுதலும்’ என்று உம்மைகொடுத்தது ஏற்றிற்கோ எனின், தெருஞ்சி வரைதல் சிறப்புடைத்து; செருளானுயின், இவ்வாறு ஒழுக என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இனி, ஒரு சாரார் சொல்லுவது : ‘உணர்ந்த பின்னால்’ என்பது — இயற்கைப்புணர்ச்சி ; உணர்ந்தபின்னால் என்றவாறு : ‘ஆங்கனம் ஒழுகாது’ என்பது — பாங்கனஞ்சுலும் தமியாக்கி எதிர்ப்பட்டானும் புணராது, தோழியை இரந்து பின்னிற்றற்கண்ணே முயலும் என்பாரும் உளர்: அது பொருந்தாது : என்னை காரணமெனின், தன் பாங்கன் தனக்குச் சிறந்ததுணை, அவள் பாங்காய தோழி சிறக்குமாறு உண்டோ என்பதனுன். அப் பொழுது அவளை நினையான், தன் பாங்கன் றனையே நினைக்கும் என்பது.

(கு)

[கு]

இரந்துகுறை யுருது கிழவியுந் தோழியும் ஒருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கிப்

பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்ப்
புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளாந்து
மதியுடம் படுத்தற்கு முரிய ணன்ப.

என்பது என்னுதலிற்கிறே எனின், மதியுடம்படுக்குங் திறம் இது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேற் சூத்திரத்திடே இபைபு என்னையோ எனின், மேல் பணிந்த மொழியால் தோழியை இரந்து பின்னிற்கும் எனப்பட்டது; அங்கனம் இரந்து பின்னின்ற இடத்து, ‘எத்திரத்துக்கொல்லோ இவனுடைய குறை’ என்று ஐயப்பட்டு நிற்பதல்லது, இன்னதென்று உணராளன்றே உணராமையால், ‘என் குறை இன்னது என்று அறிவித்து இரந்துபின்னிற்பென்’ என்னும் கருத்தினால் இது செய்யும் என்பது இயைபு.

இதன் போருள்: இரந்து குறையுறுது என்பது — இரந்து-வைத்துக் குறையறவு தோன்றுமை என்றவாறு; கிழவியும் தோழியும் என்பது — கிழவி எனப்படுவாள் தலைமகள், தோழி எனப்படுவாள் செவிலித்தாய் மகள், என்னை, ‘தோழி தானே செவிலி மகளே’ (தொல் - களவியல். நச.) என்றாகவின், அவ்விருவரும்; ஒருங்கு என்பது — ஓரிடத்தராதல்; தலைப்பெய்தல் என்பது — கூடியிருத்தல்; செவ்வி நோக்கி என்பது — அன்னதோர் பதநோக்கிச் சென்றுநிற்றல் என்றவாறு, அங்கனம் நிற்பாற்கு ஒருசொற்படுகால் முறைமை வேண்டும்; பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்ப் என்பது — பதிவினுதல் என்பது எவ்வுர் என்பது, பெயர் வினுதல் என்பது என்ன பெயர் என்பது, பிறவு வினுதல் என்பது, ‘இங்கே கில மா போந்தன உளவே, இளையர் போந்தார் உளரோ, யானை போந்தன உளவோ’ என்று இத்தொடக்கத்தன வினுதல் என்றவாறு. அதற்குச் செய்யுள் :

[பதியும் பெயரும் வினுதல்]

‘கீரின் மலிந்தசெவ் வேனெடு மாறனெல் வேலியொன்னார் போரின் மலிந்தவெங் தானை யுரங்கொண்ட கோன்பொதியிற் காரின் மலிந்தபைம் பூம்புனங் காக்கின்ற காரிகையீர் ஊரின் பெயரும் பேரு மறிய வுரைமின்களே.’ (நிங)

‘நிதியின் கிழவ னிலமகள் கேள்வனெல் வேலியொன்னூர் கதியின் மலிங்தவெம் மாவுங் களிறுங் கவர்க்குதொண்டான் பொதியின் மணிவரைப் பூம்புனங் காக்கும் புனையிழூமிர் பதியின் பெயருதும் பேரூ மறியப் பகர்வின்களே.’ (நுட)

‘அறையார் கழுன்மன்ன ராற்றுக் குடியமர் சாய்க்கழுயியக் கறையார் ரயில்கொண்ட கோன்கொல்லிக் கார்ப்புனங் காக்கின்ற பிறையார் சிறுசுதற் பெண்ணு ராவிழுதன்ன பெய்வளையிர் [வான் மறையா துரைவி னெமக்கு.ஞும் பேரொடு வாழ்பதியே.’ (நுட)

‘கறையின் மலிங்தசெங் வேல்வலத் தாற்றென் கடையல்வென்ற அறையுங் கழுலரி கேசரி யக்தண் புகாரனைய பிறையின் மலிங்த சிறுநுதற் பேராமர்க் கண்மடவீர் உறையும் பதியுங் பேரூ மறிய வரைவின்களே.’ (நுக)

‘பிறவும்’ என்றதனால், இவையுஞ் சொல்லிச் சென்று நிற்கும்; அவற்றிற்குச் செய்யுள் :

[வேழும் வினுதல்]

‘வருமால் புயல்வண்கை மான்டீர் வரோதயன் மண்ணொகுதி திருமா ஸவன்வஞ்சி யன்னவஞ் சீறாதிச் சேயிழூமிர் [கடக்கருமால் ஹரையன்ன தோற்றுக் கருங்கைவெண் கோட்டுச்செங் பொருமால் களிளேன்று போங்ததுண் டோகும் புனத்தயலே.’(நு)

‘முடியடை வேர்தரு மும்மத யானையு மொய்யமருட் பொடியிடை வீழத்தென் பூலஷ்தை வென்றுன் புகாரனைய வழியடை வேவனெடுக் கண்மட யர்துங்கள் யார்புனத்திற் பிடியொடு போங்ததுண் டோஷை டோர் பெருங்களிடே.’(நுஅ)

[கலைமான் வினுதல்]

‘சினமாண் கடற்படைச் சேரலன் ரென்னறை யாற்றழிக்கு மனமாண் பழியவை வேல்கொண்ட கோன்வையை நாடனைய கனமாண் வனமுலைக் கையார் வரிவளைக் காரிகையீர் இனமாண் புகுந்தது வோவுரை யீர்தும் மிரும்புனத்தே. (நுக)

‘கலைமாண் படைமன்னர் செங்கலத் தோடச செருவிளைத்த கொலைமா ணயின்மன்னன் ரென்புன ஞடன்ன கோல்வளையா இலைமாண் பகழியி னேவுண்டு தன்னினத் திற்பிரிங்தோர் கலைமான் புகுந்ததுண் டோவுரை யீர்துங்கள் கார்ப்புனத்தே. (நு)

‘கண்ணுற் றதிர்ந்ததெவ் வேந்தர் படக்கடை யந்கொடிமேல் விண்ணுற்ற கோளுரு மேந்திய வேந்தன் வியன்பொதியிற் பண்ணுற்ற தேமொழிப் பாவைஸ் லீரோர் பகழிமுழகப் புண்ணுற்ற மானென்ற போங்ததுண் டோதம் புனத்தயலே. ()

[வழி வினாதல்]

‘வெல்லுங் திறசினைச் தேற்றர் விழிஞாத்து விண்படரக் [ந்தேன் கொல்லின் மலிந்தசெல் வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச் சாரலி புல்லும் பொழிலின வேங்கையின் கீழ்க்கிண்ற பூங்குழலீர் செல்லு செறியறி யேனுரை மீர்த்தஞ் சிறுகுடிக்கே.’ (கா)

[மோழிபேருது கூறல்]

‘தன்னும் புரைய மழையுற மேறுதன் ரூனைமுன்னுல் [வாய் துன்னுங் கொடிமிசை யெங்கிய கோன்கொல்லிச் சூழ்பொழில் மின்னுங் கதிரொளி வாண்முகத் தீரென் வினாவரைத்தால் மன்னுஞ் சட்டர்மணி போச்சு மோ நங்கள் வாயகத்தே? ’ (கா)

என்பன கொள்க.

புதுவோன்போல என்பது — எஞ்ஞான்றும் அந்திலத்துச் சென்று அறியாதானும் அவரைக் கண்டறியாதானும் போல என்றவாறு ; போருந்துப் கிளாந்து என்பது — அந்திலத்திற்கும் அவரை வினாதற்கும் பொருந்துவன கிளாந்து என்றவாறு ; மதி உடம்படுத்தற்கும் உரியன் என்ப என்பது — மதி என்பது அறிவு : அவ்வறிவினை ஒருப்படுத்தற்கும் உரியன் என்றவாறு.

பார் அறிவையோ எனில், தோழியறிவை எனக் கொள்க. அவளது அறிவினை ஒருப்படுக்கும் எனவே, முன் கவர்ந்து-நின்றது என்பது போந்தது. எங்குணம் கவர்ந்து நின்றதோ எனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பிற்றை ஞான்றுட் கொண்டு கண்சிவந்து நுதல் வேறுபட்டுக் காட்டிற்று; ‘இவட்கு இவ்வேறுபாடு தெய்வத்தினுன் ஆயிற்றுக்கொல்லோ’ எனவும், ‘மக்களினுன் ஆயிற்றுக்கொல்லோ’ எனவும், இனி ‘இவனும் அதற்கொண்டு தழையும் கண்ணியும் கொண்டு பின்னிலை முனியாது இரந்து விண்ணிற்கின்றுன், இவனுடைய குறையார்மாட்டது கொல்லோ’ எனவும் எனக்கொள்க. அங்குணம் கவர்ந்த தோழி ‘இவள் வேறுபட்டது இவன்காரணம் போலும், இவன் இரந்து

பின்னிற்கின்றது இவள்காரணம் போதும்' என ஒருங்கு கண்ணி வேறுக வகுக்துணரும் என்பது. அதற்குச் செய்யுள் :

[இருவர்நினைவும் ஒருவழியுணர்தல்]

'விரையா டியக்கண்ணி வேந்தன் விசாரிதன் கொல்லவின்டீராய் வரையா டியபுனக் காவலு மானின் அழிவரயு நிரையா டியகுழ லாட்கு மிவற்கு ஸ்னெப்பிளில்லை உரையா டிலர்கண்ணி ஞானுள்ளத் துள்ளது மொன்றுள்ளதே.' (க ॥)

'பொருங்கண்ணி சூடுவ; தார்படப் பூலக்கைப் பொன்முடிமேல் இருங்கண்ணி வாகை யணிக்தான் பொதியி விரும்புன்தது மருங்கண்ணி வகுத் சிலம்பன்றன் கண்ணுயிவு வாணுசலான் கருங்கண்ணு; தம்மிற் கலங்குதன் டாமிங்கொர் காரணமே.' ()

என இத் தொடக்கத்தன கொள்க. அஃதே யெனின், 'இரந்து குறையாறுது கிழவியும் தோழியும் தலைப்பெய்த செவ்வினோக்கி' என அமையாதோ? 'ஒருங்கு' என வேண்டியது என்னை? களவுகாலத்துத் தலைமகன் தேரொடும் ஒருங்கு செல்ல அமையும் என்றங்கு வைத்தார்; என்னை, சான்றேர் செய்யுள் அங்குனம் வந்ததாகவின். அது வறுமாறு:

'நேர்ச்தங்க காதலர் கேட வெளிந்தின்டீர்
ஊர்க்க ஒழிசிதைய ஓரங்தாய்வாழி கடமேலாதம்
ஊர்க்க வழிசிதைய ஆரங்தாய்மற் றம்மோடு
தீர்ந்தாய்போற் றீர்ந்திலையால் வாழி கடமேலாதம்:
(சிலப்பதிகாரம் - கானல்வரி. டக)

என்று இத் தொடக்கத்தன கொள்க.

'மதியுடம் படுத்தற்கும் உரியன்' என்ற உம்மை யாதோ எனின், வரைந்து எய்துதல் மிக்கதே என்பது போதர ஆங்குனம் உரைத்தார்.

(த)

[எ]

முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்தல்
இருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலென்
றம்முன் றென்ப தோழிக் குணர்ச்சி.

என்பது என்னுதலிற்கேரு எனின், தோழி உணர்ச்சியைப், பொயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நூதலிற்று.

இதன் போருள்: முன்னுறவுணர்தல் என்பது — இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பிற்றைநான்று அவன் கண்சிவப்பும் நுதல் வேறுடாகிங்¹ கண்டு கரவு நாடி உணர்வதாயிற்று என்றவாறு; எங்கானம் உணருமோ எனின், ‘எம்பெருமாட்டிக்குப் பண்டைத் தன்மைத்தன்றுல் இவ்வேறுபாடு, இஃது ஏற்றினுன் ஆயிற்று, எனக்குச் சொல்லாய்’ என்னும்; என, ‘நெருநல் நின்னின் நீங்கி மேதக்கதோர் சுனைகண்டு ஆடினேன், நெடுங்காலமும் தின்ருடினேற்கு ஆயிற்று: ஆகாதே, கண்சிவப்பும் நுதல்வேறு பாடும்’ என்னும்; ‘அஃதேல், சுனையாடினேர்க் கெல்லாம் இக் காரிகைத்திர்மை பெறலாமே யெனின், யானும் ஆடிக் காண்கேன்’ என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

[சுனைவியங்குறைத்தல்]

‘தீர்மன்னு வாட்படை செங்கிலத் தோடச் செருவிளைத்த
போர்மன்னன் தென்னன் பொதியிற் புனமா மயில்புரையும்
ஏர்மன்னு காரிகை யெய்தலுண் டாமெனின் யானுசின்போல்
ஏர்மன்னு கீல செஞ்சுஞ்சைன யாடிவ னேரிழையே.’ (கூகு)

‘பண்டா மருந்தக் துற்றுத்தென் பூலக்கைத் தோர்மலைத்
ஒண்டா ராசர் குழாமுட னேயோளி வான்டையக்
உண்டான் பொதியின் மயிலன்ன காரிகை யெய்தனின்போல்
உண்டா மெனிற்றையல் யானுஞ்சென் ரூடிவ னெண்சுனையே.’ ()

·பைபுண் மாலைப் பழுமரம் படரிய
யிராவ்யப்பறை வாவ னேன்சிற கேங்க்கும்
மதிசெரி குழவி தழீஜிப் பையாங்
திடுகுகவண் மடப்பிடி யெவ்வங் கூர
வெங்கிற லாளி வெர்தீச் சங்கின்
பொரியறை விளிறக் குத்தி வான்கேழ்
உருவ வெண்கோ யெக்கொண்டு கழியுங்
கடுங்கண் யாளை காலுற வொற்றலிற்
கோவா வாரம் வீழ்ந்தெனக் குளிர்கொண்டு
பேள நாறுங் தாழ்நீர்ப் பனிச்சுனை

1 - காவு ஆடி.

கோணேங் ரெல்வலை தெளிர்ப்ப நின்போல்
யானு மாடிக் காண்கோ தோழி
வரைவயிறு கிழித்த நிழறிக் கெடுவேல்
திகழ்ச்சுன் முருகன் நீம்புன லைவாய்க்
கமழ்ச்சும் புறவிற் கார்பெற்றுக் கவித்த
ஒண்பொறி மஞ்ஞை போல்வதோர்
கண்கவர் காரிகை பெறுதலுண் டெனினே.’

எனக் கேட்டுத் தலைசாய்த்து நிலங்கிளையாநிற்பப் புணர்ச்சி உண்மை அறிந்துகொள்வது.

அல்லதூஉம், அங்ஙனம் வேறுபட்ட வேறுபாடு கண்டு ஜூயற்று நின்றார்கள், அந்திவானசட்டுச் செங்கோட்டு மதர்வைக் குழவித் திங்களைக் கண்டு தான்தொழுது, ‘நீயும் தொழுதுகான்’ என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

[பிறைதோழுகென்றல்]

‘திருமா லகலஞ்செஞ் சாங்தணீங் தன்னசெவ் வானகட்டுக் கருமா மலர்க்கண் னினைகெதொழுத் தோன்றின்று காண்வங்தொன் செருமா வரசகச் செங்லத் தட்டதென் நீங்துமிழுர் [ஞாச பெருமான் றனது குலமுத லாய பிறைக்கொழுக்கேது:] (குஅ)

‘முன்னுங் தொழுத்தோன்றி மூன்ளௌயிற்று யத்திசையீய இன்னுங் தொழுத்தோன்றிற் நீங்கோண் — மன்னும் பொருகள்மால் யானைப் புகழ்க்கிள்ளை டுண்போற் பெருகொளியான் மிக்க பிறை?’

எனக் கேட்டுத் தலைமகள் தொழுதுநிற்கும், கற்பழியும் என்பதனுண் ; அதுகண்டு புணர்ச்சியுண்மை அறிந்துகொள்ளும் என்பது.

அஃதன்றி, அவளை வரையணங்காகவுன் சொல்லும் : அதற்குச் செய்யுள் :

[தகையணங்குறுத்தல்]

‘மண்டா னிறைந்த பெரும்புகழ் மாறன்மாந் தாரமென்னுங் தண்டா ரவன்கொல்வித் தாழ்ச்சைன யாடிய தானகன்றான் ஒண்டா மரைபோன் முகத்தவ ணின்னை இருவமொக்கும் வண்டார் குழலவள் வந்தா வியங்கு வரையணங்கே.’ (குக)

[சுனைவியங்குறைத்தல்]

‘ஆணைடுச் தானையை யாற்றுக் குடிவென்ற கோன்பொதியிற் சேணைடுங் குன்றத் தருவினின் சேவடி தோய்ந்ததில்லை வாணைடுக் கண்ணுஞ் சிவப்பச்செல் வாயும் விளர்ப்பவண்டார் தாணைடும் போதவை சூட்டவற் றேவத் தடஞ்சையே.’ (எ)

இவை நாணை நாடி.

இனி, நடுங்க நாமோறு : நம்புனத்து உதிரமைந்த கோட்ட தோர் களிறு உண்டு என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

‘கலவா வயவர் களத்து ரவியக் கணையுதைத்தத் தோலையார் சிலைமன்னன் கோணைடு மாறன்றென் கூடலன்ன இலவார் துவர்வாய் மடக்கைத்தம் மீர்ம்புனத் தின்றுகண்டேன் புலவார் குருதி யளைக்கவேண் கோட்டெரார் பொருகளிறே.’ (எக)

‘பொருதிவ் வுலகமெல் லாம்பொது கீக்கிப் புகழ்ப்படைத்தல் சுருதிவுக் தாருயிர் வான்போ யடையக் கடையல்வென்ற பருதி கெடுவேற் பராக்குசன் கொல்லிப்பைம் பூம்புனத்துக் குருதிவெண் கோட்டது கண்டேன் மடக்கையொர் குஞ்சரமே.’ ()

‘பண்டிப் புனக்குப் பகலிடத் தெனாலுட் கண்டிக் களிற்றை யறிவன்மற் — நின்டிக் கதிரன் பழையனூர்க் கார்லீக் கண்ணும் உதிர முடைத்திதன் கோடி’

அதுகேட்டிப், ‘பல்காலும் இவ்விடத்து வந்தியங்குவான் ஏம்பெருமானுதலான், அவளைக் களிறு ஓர் ஏதஞ்செய்தது-கோல்லோ !’ என்று நடுங்குவாளாம். அதுகண்டு கூட்ட-பூண்டும் உணரும்.

[நாணைநாட்டமும் நடுங்கநாட்டமும் அகத்தினையிலக்கணம் அன்றேன்பது]

இவ்வகை உணர்தல் பொருந்தாது, நாணவும் நடுங்கவும் நாடிதல் அகத்தினை யிலக்கணம் அன்றாகலான்.

என்னை,

‘காணை நடுங்கவு நாடா டோழி
காணுஞ் காலைத் தலைமக டேஏத்து’

என்டாதாகலான்.

அல்லதும், இவள் பெருநாணினாகலானும் பேரச்சத்தினாகலானும் இறந்துபடிமாகலான், அவளே தத்திற்குக் கவலாளாயினாலுமாம்.

அல்லதும். அவளே அவாதித்துக் கருதினாலுமாம் ; அவளது குறிப்பறியாது உரைக்கலான் ஆசாரம் அறியானுமாம் என்பது. இக் குற்றமெல்லாந் தங்கும், அவ்வகை உரைப்பார்க்கு.

[முன்னுறவுணர்தல்]

மற்றென்னே உரைபெனின், முன் ஒறுவனர்தல் என்பது, இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்துபின்றை அவளது வேறுபாடு கண்டு, ‘தெய்வத்தினுண் ஆபிற்றுக்கொல்லோ ! மற்றொருவாற்று னுயிற்றுக்கொல்லோ !’ என ஐற்று நிற்பது : அதற்குச் செய்யுள் :

[தோற்றுத்தான் ஆராய்தல்]

‘கந்தா ரடுகளி யானைக் கதினாடி மாறன்கண்ணிக்

கொந்தா திரும்பொழில் ஊம்ப்பன்னையாபத்துக் கோலமென்டும் பந்தா டலினிடை சொந்துகொல் வைக்கால் வெண்மணன்மேல் வந்தா டலினிடி சொந்துகொல் வானுதல் வாடியதே ?’ (ஏநு)

‘பொருந்திய பூங்கண் புனருண் குடை ; துக்கால் பொற்கயிற்றுக் கிருந்திய மூசல்சென் ரூடுக்கொல் சீசுஷர்ச் செருவடர்த்த பருந்திவர் செஞ்சுடர் வெல்லேந் பராக்குசன் பற்றலர்போல் வருந்திய காரண வெண்ணைகொல் தீலாமற்றில் வானுதல்.’ (ஏசு)

[குறையுறவுணர்தல்]

இனிக், குறையுறவுணர்தல் என்பது — அவன் தழையாரு கண்ணினிடும் கொண்டி சின்னிலீபுணியாது நிற்ற., ஒக்கும், இவன் இரந்துபின்னிற்கின்றது இவள் காரணமாகப்போலும் என உணர்வது. அது பொறுந்தாது ; என்னை, மாரானும் ஒருவர் தன்னுழை ஒரு குறையுறவுடப்பராய்ச் சென்றவிடத்து இவள்கண்ணதென்று கருதுவாராயின் அவளே அவமதித்துக் கருதினாம், அவளது பெருமையோடு மாறுகொள்ளும் என்பது. மற்றென்னே குறையுறவுணருமாறு எனின், அவன் இரந்துபின்னிற்கின்றது எற்றிற்குக்கொல்லோ என உணர்வதாயிற்று ; அதற்குச் செய்யுள் :

[இவர்மனத்தேண்ணம் யாதேனத்தேர்தல்]

‘மனமுயம் புராவண்கை வானவள் மாறன்றை தோய்பொதியில் வணமுயுங் கமழு மனிசெடுச் கோட்டுவண் சுந்தனத்தின் தனமுயம் விழுமத்து கண்ணியு மேர்த்தித்தன் பூம்புனத்தின் துறைமுயம் பிரிப்பில் லானாறி பீயனிவ னுள்ளியதே.’ (எடு)

‘கிண்டு முகவெலி வேன்மன்னர் சீசூர்ப் படமுடிமேல் தண்டு மலர்த்துமபை சூடிய ஸார்மன்ன ஜோரியென்னும் வண்டுக் கிலம்பன் வரைப்புன க்கான் வருஞ்சரும்பார் ஒண்டுக் குறைமுயக் தருமறி யேனிவ னுள்ளியதே.’ (எகு)

இவை இரண்டிம் ஐயவுணர்வே, துணிவுணர்வல்ல.

[இருவரும் உள்வழி யவன்வரவுணர்தல்]

இருவரும் உள்வழி அவன்வர வுணர்தல் என்பது — அவனவைய வுணர்வோடு நின்றுள், இருவரும் உள்வழி அவன்வர்து நின்று, பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாவுந் துணிந்து உணரும் எனக் கொள்க ; அதற்குச் செய்யல் :

‘செறித்தார் கருங்கழுத் தென்னவன் செக்கிலத் துக்செருவின் மறித்தார் புறக்கண்டு சானிப் கோண்கொல்லிச சாரல்வங்த பிறநித்தார் கமத்துஞ்சி யானே டிவளிடை தன்றதெல்லாம் அறி; தேன் பலசினை தென்னையொன் ஹெயிவ ராருயிரே.’ (எள)

வண்ண மலர்த்தொங்கல் வானவன் மாறன்றை வேண்முகமும் கண்ணுஞ் சிவப்பக் கடையல்வென் றுங்கட ஞடனைய பண்ணும் புறரசொல் விவட்கு மிவற்கும் பலசினைந்திங கெண்ணுஞ் குறையென்னை யொன்றே யிருவர்க்கு மின்னுயிரே.’ ()

‘எனல் காவ விவரு மல்லன்
மான்வழி வருகுவ னிவனு மல்லன்
கரந்தங் கண்ணி யிவனே டிவளிடைக்
கரந்த ஏன்னமொடு கருதியது பிறிதே
நம்முன் னேணினர் போலத் தம்முன்
மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
உள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப
சொல்லு மாடுப கண்ணி னுனே’

இதனை மதியுடம்பாடு என்றமையான் முன்னை யறிவு கவர்ந்து நின்றது என்பது பெற்றும், துணிவுணர்வு பெற்றிலம் என்பது. அஃதேயெனின்,

‘அம்முன் ரென்ப தோழிக் குணர்ச்சி’ என்று, முன்றினையும் உணர்ச்சி என்று சொன்னமையால் துணிவுணர்வே ஆகற்பால எனின், துணிவுணர்வும் உணர்வே யெனப்படும், ஜய வுணர்வும் உணர்வே யெனப்படும், உணர்வென்னும் பொதுமை நோக்கி : சந்தனமும் காஞ்சிரையும் மரம் எனப்பட்டதுபோல. இவ்வாருகவே, தோழி ஆராப்ரசூதமையும் ஆசாரமுடைமையும் ஏதத்திற்குக் கவற்றும் நன்குமதித்தறும் வெளிப்பாடும் என்பது. அஃதேயெனின், ‘அம்முன்றும் என்று தோழிக்கு உணர்ச்சி’ என்று, முன்றுமேயென்று துணிர்தானுகில், உம்மை கொடுத்துச் சொல்லவேண்டும்.

என்னை,

‘இனைத்தென வறிந்த சினைமுழற் கிளவிக்கு வினைப்படு தொகுதியில் னும்மை வேண்டும்.’ (கிளவி - மந)

என்றாகவின் : அஃதேல், உம்மை ஈண்டித் தொகுத்துக்கூறினார், உம்மை ஈண்டித் தொகுத்தற்கு இலக்கணம் உண்மையான். ஆயின், ‘இருவரும் உள்வழி அவன் வரவு’ என்று ஆகாதன்றே, அவன் செலவு என்றதன்றி என்பது :

என்னை,

‘தருசொல் வருசொ லாயிரு கிளவியும் தன்மை முன்னிலை யாயி ரிடத்து.’ (கிளவியாக்கம் - மக)

‘வனை யிரண்டு மேனை யிடத்து.’ (கிளவியாக்கம் - ம 0)

என்றாகவின். அஃது அறியாது சொன்னும்,

‘செலவினும் வரவினுங் தரவினுங் கொடையினும்.’ (கிளவி-உசு) என்னுஞ் சூத்திரத்துள், இலேசினுன் முடியுமாகலான் அமையும் ; அதுவாகவினன்றே,

‘துண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது’ (அகம் - நாசு) என்று சாங்கேர் சொல்லியது என்பது. (ஏ)

[ஈ]

ஆங்குணர்ந் தல்லது கிழவோ டேங்துத்
தான்குறை யுறுத ரேழிக் கில்லை.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், இதுவும் தோழிக்குரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஆங்கு உணர்ந்தல்லது என்பது — அங்ஙனம் அறிந்த பின்றை யல்லது என்றவாறு ; கிழவோள் தேங்க்கு என்பது — கலைமகன் மாட்டு என்றவாறு ; தான் குறை உறுதல் தோழிக்கு இல்லை என்பது — தான்குறையுற்று முடிப்பல் என்னுஞ் சொல் தோழிக்கு இல்லை என்றவாறு.

எனவே, என் சொல்லப்பட்டதாம் எனின், கரவுநாட்டம் வேண்டுவாறையும் மறுக்கப்பட்டதாம். அஃதே யெனின், ‘குறையுறுதல் தோழிக்கு இல்லை’ என அமையாதோ, ‘தான்’ என்றது ஏற்றிற்கோ எனின். பின்னொடும் தான் அல்லன் குறையுற்பாக்குறவாள், அவன்கு ஆற்றுமையைத் தன்கட்கொண்டு நின்றமையால் அவனே பயன்படும்.

(அ)

[கு]

முன் னுற வுணரினு யவன்குறை யுற்ற
பின்ன ரல்லது கிளவி தோன்றுது.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், கலைமகன்முன் நின்று தோழி சொல்லாடுமிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : முன் னுறவுணரினும் என்பது — மகியுடம்படுப்பக் கூட்டமுன்மை உணர்ந்தாளாயினும் என்றவாறு ; அவன் குறையுற்ற பின்னர் அல்லது என்பது — அவன் இரங்கு பின்னின்ற பின்னரல்லது என்றவாறு ; அவன் இரங்கு பின்னிற்குமாறு,

‘குறையுறுக் கிழவை உணர்ந்த தோழி.’ (இறையனார் - கூ)

என்னுஞ் சூத்திரத்துட் சொல்லுதும் ; கிளவி தோன்றுது என்பது -- முடிப்பல் என்னுஞ் சொல் தோன்றுது என்றவாறு.

அஃதாமாறு. மதியுடம்படுத்துத் தன் கருத்தறிவித்துப் பின்னைத் தழையும் கண்ணியும் கொண்டு பின்னிற்கும். நின்று-ஞெடி, முடிப்பக் கருதவாள், தன்கண் நானுக் கெடுக்துணையுன் குறியாடும் : ஆட, அற்றைக்கண்று ஆற்றுமை அவற்குப் பெரு-கும் ; பெருகுவது கண்டு, அற்றைக்கண்று இவட்கு நானுச் சுருங்க, இரண்டும் துலாத்தலைப்பட்டு எடாநின்றன : நின்றழி, அவனது ஆற்றுமையும் இதனினாங்குப் பெருகுமா றில்லை யெனப் பெருக்கத்திற்கு வரம்பெப்தி நின்றது : இவளது நானும் இதனினாங்கு நுணங்குமாறில்லை யென நானுக்கத்திற்கு வரம்பெப்தி நின்றது. நின்ற நிலைபைக்கண் தலைமகன் ஒரு சொற் சொல்லும். என் சொல்லுமோ எனின், ‘இன்றினாங்கெல்லாம் இக் கருமம் நின்னன் முடியும் எனக் கருதிவந்து உழந்தேன், இனி நின்னன் முடியாமை உணரப்பட்டது, பட்டமையான், இனி இளிவந்தன செய்தாயினும் முடிப்பல், இதனை இன்றியமையேனுக்ளான், என்னும். இளிவந்தன செய்தலாவது, மடலூர்ந்தானும் வரைபாய்ந்தானும் என்றவாறு : அதற்குச் செய்யுள் :

[மடலூர்தல்]

‘படலே நியமதின் மூன்றுடைப் பஞ்சவன் பாழிவென்ற
அடலே ரயின்மன்னன் ரெஹவரைப் போன்மெவிச் சாடவர்கள்
கடலே நியகழி காமம் பெருகிற் கரும்பளையின்
மடலே றுவர்மற்றுஞ் செய்யா தனசெய்வர் மாசிலஷ்டீச.’ (எகு)

‘பொருதெடுக் தானைப்புல் லார்தம்மைப் பூலக்லைப் போர்த்தாலைத் தசெருநெடுஞ் செஞ்சுடர் வேணுடு மாறன்றறன் ஹடனையாய்
அருநெடுங் காமம் பெருகுவ தாய்விடி ஞடவர்கள்
கருநெடும் பெண்ணைச்செங் கேத்மட்ட ஹாக் கருதுவட்டீ.’ (அப்)

‘மாவென மடலு மூர்ப பூவெனக்
குவிமுகி மெருக்கங் கண்ணியுன் குடுப
மறுகி ஞாக்கவும் படுப
பிற்து மாகுப காமங்காழ்க் கொளினே.’ (குறுங் - கல)

என்றுண் தலைமகனே எனின், அல்லன் ; தலைமகனிடனுகப் பிறந்த ஆற்றுமை. அதுகேட்டு முன் குறைபாட்டின்கட் வசன்று நின்ற நாண் உண்டன்றே, அது கெடும் ; கெட,

அவனது ஆற்றுமைத் தன்மையைத் தன்கட்கொண்டு தலை-
மகனை ஆற்றுவிப்பதோர் கொற் சொல்லும். அஃதியாதோ
எனின், ‘அரியன தாங்கலன்றே பெரிபாரது பெற்றிமை; கியிர்
இதன்றி றத்தின ராகன்மின், பானும் அதன்றிறத்து என்னின்
ஆவதுண்டீடற் காண்பன்’ என்றும். என, அவனது ஆற்று-
மை கீங்கும்; அது சீங்கத், தலைமகனது நிலைமை நோக்கி,
இவன் இறந்துபடான் என்பது உணர்த்து, இவை சொல்லும்;
அவைபாவையோ எனின், ‘மடலேறுவென் என்றிரால், நுமக்கு
மடலேறுதல்¹ இயைவுக்கொல்லோ, என்னை, கியிர் பேரருளினிர்
ஆகலான்’ என்றும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[அருளியல் கிளத்தல்]

‘பலமங்கு புன்றினாம் பார்ப்புஞ் சினையு மஹவயழிய
உலமன்னு சீராளன்னை அராக் கொளாப்கொல் வொலிதினாகுத்
நிலமன்ன பென்றியான் மாற வென்கங்காத் தட்டதிங்கட்
குலமன்னன் கன்னிஸ் குலைவார் பெண்ணைக் கொழுமடலே.’ ()

‘வெள்ளாக் குருகின் சினையும் பலவே
அவையினும் பலடிவ கிறுக்குஞ் சாக்காக
அவையினு மஹவயினும் பலவே சுவிமடல்
ஒங்கிரும் பெண்ணை மீரிங்கத் தொலிக்க
அங்கனாக் குஞ்சுக் கட்டுள சினைடு...’

‘அன்றியும், “மடலேறுவன்” என்றிரால், அம்மடலேறட்ப-
படிவார் உருவு எழுதிக்கொண் டன்றே ஏறுவது; நுமக்கு
உருவெழுதல் ஆரோ? ’ என்றும்: அதற்குச் செய்யுள் :

[மொழி நடை யெழுதல் அரிதேனக் கிளத்தல்]

அண்ண வென்கிடீச விசீக சரியகன் ஞாலமன்னாள்
வண்ண வெமாருவா வெழுகினு மாமனி வார்ந்தனைய
தன்னைக் கருக்கும் னேற்றமு மற்றவ டன்னடையும்
பண்ணின் வெமாழியு வெழுச வன்னோ படிச்சங்தமே.’ (அ)

‘கனிசேர் கனிந்துக் கழுவெனு மாறன் கடையல்வென்ற
தெளிசே வொளிமுத்த வெண்குடை மன்னன்வெறன் னுடனையாள்
கிளிசேர் வெமாழியுக் கருக்கும் னேற்றமுக் கேட்பினைய
எனிதே யெழுத வெழுசிப்பின் ஊர்க வெழின்மடலே.’ (ஏ)

இயையாதுகொல்லோ.

‘அல்லதூாம், எழுதுநான்று இங்ஙனமோ நீர் எழுதுவது?’ என்று சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[அவயவமெழுதல் அரிதேனக் கிளத்தல்]

‘விற்று னெழுதிப் புருவக் கொடியென்றிர் தாமரையின் முற்று முகைக் கெழுதி மூலையென்றிர் மொய்யமருட் செற்றூர் படச்செக் கிலத்தைவென் ரூண் ரென்னன் கூடலன்னுள் சொற்று னெனக்கிளி யோசி கெழுத்த் துணிகின்றதே.’ (அச)

அதுகேட்டுத் தலைமகன் பெயர்த்தும் ஆற்றுமும்; ஆர், இனி இறங்குதூபடல் ஆகாதென்று, ‘நீர் இங்நீரராகன்மின், நுமச்சு இக்குறை முடித்துத் தருவன்; நும்மாற் கருதப்படுவாள் என்மாட்டுப் பெரிதும் அருஞ்சடையவ னாபி னுள்’ என்னும்: அதற்குச் செய்யுள் :

[உடம்பட்டு விலக்கல்]

‘ஓங்கும் பெரும்புகுஞ்ச் செங்கோ ஹுசிச் ஹுறுசவியை கீங்கும் படிவென்ற சேங்க்கையை வாய்செடு கீரிடையான் தாங்கும் புணையொடு தாங்குதன் பூம்புனல் வாயொழுகின் ஆங்கும் வருமன்ன தாவின்ன ஈாவ னாராருளே.’ (அஞ்)

‘காடார் கருவரை யங்கவி ஓானுங் கடையலன்று கூடார் செலச்செற்ற கோனெடு மாறன் ரென் கூடலன்ன ஏடார் மலர்க்குழ லாளொங்கு சிற்பினு மென்னையன்றி ஆடாள் புனலுமெல் ஹுசலு பீதுவ னாராருளே.’ (அஞ்)

‘தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளும் கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும் புணைக விட்டுப் புனலோ டொழுகின் ஆண்டும் வருகுவள் போலு மாண்ட மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகைச் செவ்வெரி துறமுக் கொழுங்கடை மழைக்கட் டுளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னேளே.’ (குறுங் - २११)

[கோண்ணேலைகூற்று]

அதுகேட்டுத் தலைமகன், ‘இவள் இனி எனச்கு இக்குறை முடிக்கும்’ என, முன்னின்ற ஆற்றுமை நீங்கி ஆற்றும் என்பது,

என்னை, உலகத்து ஒருபொருள் முடியாதெனக் கவன்று நின்றூர், முடிப்பதோர் உபாயங் கண்ட ஞான்று அப்பொருள் எம்தினுரேபோல மகிழ்பவாகலின், இவனும் தான் உடைய குறை எப்தினுன்போலப் பெயர்ந்தான். இதனைக் கோண்டுள்ளீல் கூற்று என்று ரொல்லுவது; என்னை, தலைமகன் இறந்துபடுவாலை அச்சொல் தாங்கிக்கொண்டு நின்றமையான் என்பது. இது சொல்லி, இவனை ஆற்றுவித்துத் தலைமகன்மாட்டுச் சென்று, அக்குறை முடிக்கும் உபாயம் ஆராய்வாளாவது. (க)

[கங்]

உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து
கிழவோ டேநத்துக் குறையுறூஉ முளவே
குறிப்பறி வுறுஉங் காலை யான.

என்பது என்னுதலிற்றே எனின், தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறைநப்பிக்குமாறு உணர்த்துதல் நாதலிற்று.

இதன் போருள்: உள்ளத்து உணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து என்பது — தன் உள்ளத்து நின்ற உணர்ச்சியை நன்கு புலப்படாமை மறைத்து என்றவாறு; கிழவோன் தேநத்து என்பது — தலைமகன்மாட்டு என்றவாறு; குறையுறூஉம் உளவே என்பது — குறை வேண்டலும் உள் என்றவாறு; குறிப்பு அறிவுறுஉங் காலை ஆன என்பது — தலைமகனது ஆற்றமைக்கு குறிப்பினை அறிவுறுத்துமிடத்து என்றவாறு.

‘உள்ளத்துணர்ச்சி’ என்பது யாதோ எனின், கூட்டமுண்மை உணர்ந்த உணர்ச்சி யென்றுமாம்; அல்லதூஉம், அவர் இக்குறை இன்றியமையார் என உணர்ந்த உணர்ச்சி என்றுமாம்; அல்லதூஉம், யான் குறையுற அவள் இதனை ஆற்றுங்கொல்லோ என உணர்ந்த உணர்ச்சி யென்றுமாம்; அல்லதூஉம், என்னினுய கூட்டம் முடியாதுவிடின் இவன் இறந்துபடுமாகலான் இவளைக் குறைநப்பித்துக் கொண்டு முடிக்கலாங்கொல்லோ என உணர்ந்த உணர்ச்சி யென்றுமாம்.

‘தெள்ளிதிற் கரந்து சிழவோள் தேவத்துக் குறையுறாடம் உளவே’ என்பது, இவள் கூட்டமுண்மை உணர்ந்து உணராதாள்போன்று குறையுற்று நின்றாள் எனத் தலைமகட்குப் புலனாகாமை நன்கு மறைத்துக் குறையுறுதாங் குறையுறவும் உடையள் தலைமகள்மாட்டுக் குறைநயப்புக் கூறுமிடத்து என்றவாறு.

‘உண்டு’ என்னுது, ‘உள்’ என்ற பண்மைச்சொல் எற்றிற்கோ எனின், குறையுறவுதாம் பல என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. அவையாவையோ எனின், மெலிதாகச்சொல்லிக் குறைநயப்பித்தலும், வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பித்தலும் என இவை.

அவற்றுள், மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பிக்குமாறு: ‘இங்கு வந்து ஒழுகாகின்றன் ரூநு தோன்றல் உளன், அவன் என்னினுயதொரு குறையுறுடப்பான் போலும், ரூநுவரால் ஒரு குறையுறவு கொள்ளுக் கூடாமையானும் அல்லன், ரூநுவர்க்கு ஒரு குறை முடிப்பினால்து: அதற்கு, அவன், அக்குறை இன்றியமையான்; அமையாமை சோக்கி, யான் அக்குறை முடிப்பார் தன்மையேறுபினே ஞாப்பவுத்து ஒரு பொய் பொய்த்தேன், பொய்ப்பேறும் பொய்ப்பவேன்று பொய்த்தேன்; ஏனெனில், இப்பொழுதைக்குவிட்டுப் போயினுற் பின்னுமோர் உபாயத்தான் முடித்துக்கொல்வர் பெறுகோ என்று பொய்த்தேன்: என்னை, உயிர்நுடையர் எய்தாய் பொறுளில்லை என்பதானுன். அவ்வாறு சுந்திர் பொய்த்தேற்குற்கு அவர் அதனை பெய்யென்று கருதிக்கொண்டு சென்றார், தாம் பொய்ப்பறியாலுமயின்; அன்னார் இன்று வருவர், வந்தால், இக்குறை முடியாலுமயிற் பொய்யென உணர்வாராகசோ? என்றும்: அதற்குக் கீர்யுள்:

‘பாமான் டய்த்தெரி டெய்தன் பராக்குசன் கொல்லப்பைப்பட்டுக் தேமாங் துழையொடு கண்ணியுங் கொண்டிச செழும்புனத்துள் ஏமான் சிலையன்னல் வர்துலீன் ரூப்பண்டு போலவின்று முமான் குதலா யறியே ஒலைப்பதோர் பொய்ம்பொழியே.’ (அ)

அல்லதுஉடம்,

‘கொடியார் நெடுமதிற் கோ;’ டாற்றரண்கொண்ட கோன்பொதிபிற் கடியார் புனச்தயல் வைக்குங் காண்பல் கருத்துரையான் அடியார் கழல் னலங்கலங் கண்ணியன் மண்ணளக்த கெடியான் சிறுவன்கொல் வோவறி யேகெனூர் கெடுங்தகையே;’ ()

‘நண்ணிய போர்மன்னர் வான்புக நட்டாற் றமர்விளைத்த மன்னிவர் செங்கோல் வரோதயன் வையையன் ஞுடனையாய் கண்ணியன் நண்ணாக் தழழுயன் கழலன் கடுஞ்சிலையன் எண்ணிய தியாதுகோல் லோவக லானிய வர்கும்புனமே.’(அக)

‘பன்னிய தீந்தயிழ் வேர்தன் பராங்குசன் பாழிவென் மன்னிய சீர்மன்னன் கொல்லிகம் வார்புனங் கட்டழித்துத் துன்னிய வந்த களிறு தழித்த சிலம்பன்றந்த பொன்னியல் புண்மக்கை வாடிப வோமற்றிப் பூந்தழழயே. (க௦)

‘அரைதரு மேகலை யன்னமன் ஞுயன் றகத்தியன் வாய் உரைதரு தீந்தயிழ் கேட்டோ இலுசிதனேண் பூம்பொதியில் வரைதரு வார்புனக் கையக லான்வங்து மாவினாவும் விரைதரு கண்ணியன் யாவன்கொ லோவொர் விருந்தினனே.’()

‘பொரும்பா ரசசரைப் பூலக்கை ஹாட்டிய கோன்பொதியி [லான் லரும்பார்தழழுயுக்கொண்டிபான்சொன்னபொய்யைமய்யென்றக பெரும்பான் யையுயின்று வாரா லிடான் வரிற் பேரமர்க்கட சுரும்பார் கருங்குழ லாயறி சேயளினிச் சொல்லுவதே.’ (க௦)

‘தெம்மாண் பழுத்துசீசு பழுதுசீசெஞ்சுர்சு செருவினன்று வெம்மாப் பணிகோண்ட வேக்துன்றென் ஞுடனை மெல்லியலாய் இம்மாக் தழழுய னலக்கலகு கண்ணியன் யாவன்கொல்லோ கைம்மா வினுப்பக் கூலை ஸாது கழப்புனமே.’ (க௜)

‘சிலையிடை வானவுங் செச்சு செழியசு செருட்டர்ப்பத இலையிடை வேவென்சி மாறன் கழலினறந்து சாதவர்போல் சிலையிடு சிக்கதவூர் சோயொழிக் கீர்புனங் கையகலான் முலையிடை சேர்பவர் கேரு விடத்து மொய்குழலே.’ (க௒)

‘இலைதுழ்செக் காக்த ளனிவாய் முகையலிழ்த்த வீர்க்தன்வாடை கொலையை னெடுங்கட் கொடிச்சி கதுப்புளருக் குன்றாட னுலைவடை வெக்கோ யழக்குமா லக்தோ முலையிடை சேர்பவர் கேரு விடமிது மொய்குழலே.’

என இவ்வகை கூறக் கேட்டு, ‘நின்னிற்பிரியேன், பிரியின் ஆற்றேன்’ என்ற எம்பெருமான்வந்து இவ்ளை இரங்துயின்னின்றுபொயான் இறங்துபட்டிலாங் அன ஏமாப்பாளாவது.

இனி, வலிதாகச் சோல்லிக் குழையப்பிக்குமாறு : ‘இங்கு வந்து ஒழுகாநின்றூன் ஒருதோன்றல் உளன், அவன் எண்ணி-

ஞபுதூரு குறையுடையான்போலும் ஒருவரான் ஒரு குறை கொள்ளுங் தன்மையனும் அல்லன், தான் பிறர்க்கு ஒரு குறை முடிப்பினல்லது; அதனால் இக்குறை இன்றியமையான், யான் அதுநோக்கி அவன் உவப்பக் குறைமுடிப்பேணனப் பொய்த்து ஒழுகினேன்; ஒழுக, நெருநலைநாளால் இக்கானலுள் வந்து என்னை எதிர்ப்பட்டுத் தன் துணைப் புறந்தருவதோர் அவவைனைக் கண்டு, “இதுவாகாதே அறிவும் ஆண்மையுமாவது!” என, அதனை நன்குமதித்துத் தன் ஆற்றுமையால், என்னையும் நோக்கி அவவைனையும் நோக்கி, உணர்வினை என்கண்ணும் அவ்வலவன்கண்ணும் ஒழியப் போயினான், எத்தன்மைய ணையினாங்கொல்லோ! இன்று வந்திலன்’ என்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

‘பாடுஞ் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப்பற் ருவரசர்
ஓடுஞ் திறங்கண்ட கோன்கனிக் கான வூறுதுணையோ
டாடு மலவற் புகற்க்கென்னை கோக்கி யறிவழிய
நீடு நினைந்துசென் ரூணைன்ன ஸாங்கொர் ரொடுஞ்தகையே.’ (குடு)

‘பொன்று விரிபுகற் வாளவன் பூலக்கைப் பூவழிய
வென்றுள் வியன்கன்னி யன்னாதன் மென்பெடை மெய்யனிப்ப
நன்று மிதன்செய்கை யென்றெந்னை கோக்கி சுயங்குருகிச்
சென்று ரொருவர்பின் வந்தறி யாரிச் செழும்புனத்தே.’ (குகு)

‘புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவ டீஞுக்கி
இணர்கைதைப் பூங்கான வென்னையு கோக்கி
உணர்வொழியப் போன வொலிதிட்டீக்ர்ச் சேர்ப்பன்
வணர்களி யைம்பாலாய் வண்ண முண்டீரானுல்?’
(சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி --- நக.)

‘ஒருநாள் வாரல ஸிருநாள் வாரலன்
பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றிவெபன்
நன்னர் செஞ்சு செங்குந்த பின்றை
வரைமுதிர் தேனிற் போகி யோனே
யாசா கெங்கை யான்டெளன் கொல்லோ
வேறுபுல னன்னுட்டுப் பெய்த
வேறுடை மழையிற் கலுமூமெ னெஞ்சே.’ [குறுங் - கங்க]

இதுகேட்டு இறந்துபடாதது ஏற்றிற்கோ எனின், இறந்து படான்றே, ‘அவன் உள்ளுயினும் இறந்துபடும்பிற, யான் இறந்துபட்டன்’ என்றதனான்.

(கா)

[கக]

தன்னுட்குறிப்பினையருகுந்தோழிக்கு
முன்னுறுபுணர்ச்சியினருக்கு முன்னே.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், அங்குங்கு குறைநயப்படக் கூறப்பட்டதலைமகள் இன்னதன்மையென்பது உணர்ச்சுதால் நாகலிற்று.

பூதனைபொருள் : தவ் உள்குறிப்பினை என்பது — தோழி தன் உள்ளத்துக்குறிப்பினை என்றவாறு ; அருகுந்தோழிக்கு என்பது — சார்த்துந்தோழிக்கு என்றவாறு ; முன்னுறுபுணர்ச்சியின் என்பது—இயற்கைப்புணர்ச்சி, அங்கு, ‘நின்னிற்பிரியேன் பிரியினுற்றேன்’ என்றது உண்டன்றே, அதனால் என்றவாறு ; அருகலும் உண்டு என்பது — தலைமகள் தனது தன்மையைச் சாதத்திலும் உடையவன் என்றவாறு.

என்பது எண் போல் வியவாடே எனின், அறிய கீற்றலும் உடையவன், அறியாமை கீற்றலும் உடையவன் என்றவாறு.

மெலிதாகர் சொல்லிக் குறைநயப்படக் கூறின இடத்து, எம்பெருமான் தனக்குத் தகாத இலிவரவொழுகாளின்றுள்ளனக்கவற்சி உண்டன்றே, அது புலப்படாமை நிற்கும். வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்படுக் கூறியவழி, நெருநல் வாரானுயினுன் என்றமையின் இறந்துபட்டான் என ஆற்றுமை பெரிதாம், அங்குப் புலப்பட நிற்கும் என்பது.

இனி, ஒருத்திறத்தார் வேண்டுவது : பொல் நிகழ்தலுமுண்டு, சொல் நிகழாமையுமுண்டு என்பது ; அஃதாமாறு மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்படுக் கூறியவழி, முன் இறந்துபட்டான்கொல்லோ எனக் கருதி ஆற்றுமையொடு நின்றுள்ளன, உள்ளுயது கேட்டு ஆற்றுமை கீங்கும் ; நீங்க, நானுவங்தடையும் ; அடையத், தோழிமுன்னர் நிற்கலாள், ‘வேங்கைப்பூக் கொய்தும், மயிலாடுமாறு காண்டும், அருவியாடுகம்’ என ஒன்றன்மேலிட்டு கீங்கும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

கணிசிற வேங்கையுங் கொய்துங் கலாவம் பரப்பின்று
மணிசிற மாமயி லாடலுங் காண்டும்வல் வத்துவென்ற
துணிசிற வேன்மன்னன் ரென்னர் பிரான்சடர் தோய்பொதியில்
அணிசிற மால்வரைத் தாஞ் ராகுவியி மாடுதுமே. (கல)

விரைவளர் வேங்கையுங் காக்தனுங் கொய்தும் வியலறைமேல்
விரைவளர் மாமயி லாடுவ காண்டு சிகர்மலெந்தார்
திரைவளர் பூம்புனற் சேழூர் படச்செற்ற தென்னன்கொல்லி
வரைவளர் பானீ ராகுவியி மாடுதும் வாணுதலே. (கா)

எனச் சொன்னிசுழுந்தவாறு.

வலிதாகச் சொல்லிக் குறையப்படுக் கூறினவழி, ‘நெருகல்
வாரானுயினுன், ஆதலின் இறந்துபட்டான்’ என ஆற்றுமை
கிகழுந்து பெருமையாற் சொற்பிறவாது எனக் கொள்க.

இனி, ஒரு சாரார் சோல்லுவது : இயற்கைப் புணர்ச்சி
புணர்ந்ததற்கு இடையின்றியே இற்ஶெறிக்கப்பட்ட தலைமகள்
தோழிக்கு அறத்தொடி நிற்குமாறு உணர்த்துதல் நுகவிற்று
என்பது.

அவர் கூறும் போருளாமாறு : தன்னுட்கு குறிப்பின் அருகுஞ்
தோழிச்சு என்பது — தன்கான் மேவுபாட்டை அறிதலுறுங்
தோழிக்கு என்றவாறு ; முன் னுறு டுணர்ச்சியின் அருகலும்
உண்டு என்பது — முன் னுறு டுணர்ச்சி காரணாகச் சார்தலும்
உண்டு என்றவாறு. என்னை,

‘முற்பாடு புணர்ச்சியிற் கடிபடு கிழுந்தி
மெய்ப்பாட் டவும் புரியு் தோழிக்
கேதீ டாக வெண்ணைய முறையாற்
கூறவும் பெறுஞ்கு குறிப்பொடு புணர்ச்சே
கற்புக்கடை காக்குங் கருத்தி னன்.’

என்பதன் பொருளால், தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடி
நின்றது என்பது.

அஃது சங்குச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. போக்கி,

‘அங்கா விடத்து மெய்க்கா னெனோடு
அறத்தொடி நிற்ற ரேழிக்கு முரித்தே?’ [இறையனர் - 25]
என்பதன்கட் சொல்லுதும்.

ஒருவர்க்கு ஒரு சொற் சொல்லியவிடக்கு அச் சொல் சொல்லப்பட்டார் இன்ன நீர்மையராயினார் என்பது சொல்லவேண்டுமென்றே, மேற் சூத்திரத்துள், ‘தோழி தலைமகளைக் குறையுறும்’ என்றார், இச் சூத்திரத்துள், ‘குறையுறப்பட்ட தலைமகள் இன்னாலைமைபளாயினாள்’ என்பது சொல்லவேண்டும்; அதனால், மேலேதே உரை.

இவ்வகை குறையுறப்புக் கூறப்பட்ட தலைமகள் தலைமகளைக் காண அறவினாராம். அக்குறிப்பு உணர்ந்த தோழி, தலைமகள் குறையேர்க்காள் என்பது தலைமகர்கு அறியங்கிற்கும் என்பாரும் உளர்; அதற்குச் செய்யுள் :

[தழைவிருப்புரைத்தல்]

(சிலைமிசை வைத்த புலியுங் கயலுஞ்சென் ரேங்குசெம்பொன் மலைப்பைச் சைவத்த பெருமான் வரோதயன் வஞ்சியன்னோள் [சேர் முலையிசை வைத்துமென் ரேண்மேற் கடாய்தன் மொய் பூங்குழல் தலைமிசை வைத்துங்கொண் டாளன்னை னீதந்த தண்டழையே.]()

‘கழுது குருதி படியக் கலிகீர்க் கடையல்வென்ற விழுது படுதெடு வேண்மன்ன னீர்ம்புனற் கூடலன்னோள் தொழுதுதலைவிசைவைத்துங்கொண்டாள் வண்டுந்தும்பியுங்கேன் கொழுது மலர்க்குர் தாரண்ண னீதந்த சொய்தழையே?’ (க௦)

எனக் கொள்க.

(கக)

[கூ]

குறையுறுங் கிழவைன யுணர்ந்த தோழி
சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலு
மென்னை மறைத்த வெவனு கியரென
முன் னுறு புணர்ச்சி முறைமுறை செப்பலு
மாயப் புணர்ச்சி யவுக்கு நகாஅ
நீயே சென்று கூறென விடுத்தலு
மறியாள் போறலுங் குறியாள் கூறலும்
படைத்துமொழி கிளவியுங் குறிப்புவேறு கோலு
மன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை
முன் னுறு புணர்ச்சிக் குரிய வென்ப.

என்பது என்னுதலிற்கிடே எனின், தலைமகளைக் குறைநயப்பித்து அவளது கருத்து உணர்ந்து தன்னினுங்கூட்டம் கூட்டலுறாங் தோழி, தலைமகன் தெருண்டு வரைந்தெய்தல் வேண்டி, இவை பெல்லாங் கூறிச் சேட்டபடித்து நிறுத்தப்பெறும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மதியுடம்படித்துப் பின்னின்றுஞகத் தான் இதனை முடிக்கக் கருதுவார் தன்கண் நானுக் கெடுந்துணையுங் குறிப்பாடிக்கொண்டு ஒழுகுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று எனவும் அமையும்.

இதன் போருள்: குறையுறுங் கிழவனை உணர்ந்த தோழி என்பது — குறையுறவந்த தலைமகளைக் கடைப்பிடித்த தோழி என்றவாறு ; கடைப்பிடியாது சென்ற காலமும் உளவாகலின், இனி அன்னதன்று என்றவாறு ; அல்லதாலான், குறையுறுங் கிழவனை உணர்ந்த தோழி என்பது — குறையுறவினை ஆற்றுஞகிய தலைமகளை உணர்ந்த தோழி என்றுமாம் ; அல்லதாலும், இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ்செய்து ஆற்றுஞகிச் செல்லாநின்ற தலைமகளைத் தன்னிஞகிய கூட்டம் முடியாதுவிடின் ஆற்றுங் என்பதனைக் திரிபின்றி உணர்ந்த தோழி என்றுமாம்.

சிறை உறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலும் என்பது — சிறை என்பது காப்டி, உற என்பது மிகுதி, கிளந்தல் என்பது சொல்லுதல், சேண் என்பது அகற்றல், பட என்பது நிகழ்வு, நிறுத்தல் என்பது தழிலுக்கோடல் என்றவாறு ; காப்பு மிகுதி சொல்லி அகற்றித் தழிலுக்கோடலுறும் என்றவாறு ; ஆற்றுத் தன்மைக்கண் நிறுத்தல் என்னுஞ் சொல்¹ தழிலுக்கொள்ளும் என்பது ; எனவே, தலைமகளை ஆற்றுமை செய்வனபோன்றுவைத்து ஆற்றுவிப்பன சிலசொற் சொல்லும் என்பது போந்தது. இந் நிறுத்தல் என்னுஞ்சொல் தழிலுக்கொள்ளும் என்பதன்று, நீக்கினிறுத்தார், உய்ந்துவிட்டார், போக்கிவிட்டார் என்பனபோல ஒருசொல்லிமுக்காடுபட நின்றது என்பாரும் உளர்.

1 - ஆற்றிக்கொள்ளும்.

அங்கனங் காப்பு மிகுதி சொல்லுமாறு : ‘இவ்விடம் மிக்க காவலுடைத்து, நீயிர் வரற்பாலிரல்லீர்’ எனச் சொல்லும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[காப்புடைத்தேன்று மறுத்தல்]

‘மண்ணிலீர் செக்கோல் வரோதயன் வல்லச்சுது மாற்றலர்க்கு வீண்ணிலீர் செல்லும் வீளோவித்த வேந்தன்வீண் டோய்பொதியிற் கண்ணிலீர் பூந்தண் சிலம்பிடை வாரண்விள் காப்புடைத்தாற் பண்ணிலீர் வண்டறை சோலை வளாயவெம் ஸைம்புனமே’ (க0க)

‘புல்லா வயவர் நறையாற் றழியிப் பொருசழித்த வில்லாஞ் விளங்குமுத் தக்குடை மன்னாஞ் வியனிலத்தார் எல்லா மிழறஞ்சின் ரூன்கொல்லி மல்லவஞ் சாரவிங்கு நில்லா தியக்குவிள் காப்புடைத் தையவிங் நீஸ்புனமே.’ (க0ங)

‘பூவலர் தண்பொழிற் பூலக்கைதப் புல்லா வரசழித்த மாவலர் தானை வரோதயன் கொல்லி மணிவரைவாய் ஏவலர் திண்சிலை யாரெமர் தீங்கா ரிருபொழுதுக் காவல ராய்சிற்பர் வாரண்வி னீரிக் கடிபுனத்தே. (க0ங)

இவ்வாறு தோழி சொல்லத் தலைமகன் ஆற்றினவாறு என்னையோ எனின், இச்சொல் ஆற்றுவித்ததாலுமாம் ; என்னை, ‘இவள் இவ்விடத்து நிலைமையை மறைபாது எனக்கு உரைப்பாளாயது என்கட்ட கிடந்த பரிவினுனகாதே ; இத்துணை என்கட்ட பரிவுடையாள், எனக்கு இது முடியாமை யில்லை’ என ஆற்றுவாரும். இப்படி அருமையுடைத்தாகலால், இவளின் ஆகாது என்று உணர்வானுயின், வரைந்து எய்துவானும். இவள் இவைபெல்லாங் தலைமகனைச் சொல்லுதற்காக காரணம் என்னையோ எனின், தனது ஆற்றுமையான் முடிக்கின்றதனை எனிதென உணரும், அது படாமை அரிதென உணர்வானுக என்றற்கு. இனி, அச்சொல்லே ஆற்றுவித்தற்குக் காரணம் என்னையெனின், இது முடியாதென உணர்வானுயின் இறந்துபடுவான்கொல்லோ என்னும் அச்சத்தினுன் என்பது. இதனை இச்சூத்திரத்துள் எங்குஞ் தந்துரைக்க.

என்னை மறைத்தல் எவனுகியரேன என்பது — ஆந்தூநுகி னின்ற தலைமகனை இஃது இறப்ப இவன் இறந்துபடுமென னின்ற

தோழி, 'என்னை நியிர் இவ்வகையிர் ஆதற்குச் காரணம் என்னை?' என்னும்; என, 'ஒக்கும்; என்னது ஆற்றுமை இன்னதினுய்தென்பதைனை அறிந்திலள், அறியாதாட்கு இன்னது என் குறையென்பேனுயின் இவள் மறுக்கவும்பெறும், இவளை இன்னும் பல்கால் நெகிழி ஒருக்குவேன், அதனால் தானே அறிந்து முடிக்கும்' என உணர்ந்து, இன்னது என்குறையென்னுதானை, 'நங்குறையை என்னை மறைத்ததனால் நூமக்காவது என்னை?' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[மறைத்தமை கூறல்]

'யின்னை மறைத்தசெல் வேல்வலாற் தால்விழி குத்திலொன்னார் மன்னை மறைத்தவெங் கோண்வையை சூத்திபளவு கீர்ப்புல்வங் தன்னை மறைத்தினா நாழல் கமழுத்தண் ணக்குறையா என்னை மறைத்த விடத்திய லாதுகொ வெண்ணியடீத. (க0ச)

'திண்டேர் வயமன்னர் தீசூஜி ரசத்துச் செருவழியக் கண்டே கதிர்வேல் செறித்தவெங் தீகான்கொல்விக் கார்ப்புனத்து வண்டேய் கறுக்கண்ணி கொண்டே குறையுற வக்ததனுன் உண்டே முடிப்ப தெனக்கு மறைப்பினு முன்னகத்தீத. (க0ங)

எனவே, என் சொல்லப்பட்டதாம், 'மறையாது விட்டவிடத்து ஆவது உண்டு' என்றார் என்பது.

முன்னுறு புணர்ச்சி முறை முறை சேப்பலும் என்பது — முன்னுறு புணர்ச்சி என்பது இயற்கைப் புணர்ச்சி, அதன் முறை என்பது பாங்கற்கூட்டம், அதன் முறை என்பது தோழிதன்னினுயை கூட்டம், அது என்னை மறையாதுவிடின் முடிப்பல் என்றார்ம : அதனால், 'என் குறை அறிந்திலள், அறிந்தஞான்ய முடித்துத்தரும்' என ஆற்றுவானும் என்றவாறு.

மாயப் புணர்ச்சி அவனேடு நகாஅ நீயே சேன்று கூறேன விடுத்தலும் என்பது — அவன் இரந்துபின்னின்றவிடத்து மாயமான புணர்த்துச் சொல்லுகின்றது, இஃது உலகத்து நிகழ்வதொன்றன்றுலோ என்று அவனேடு நகானின்றே, 'யார்றிவார், நிகழவும்பெறும் நிகழாயையும்பெறுமே எனினும், யாம் குற்றேவன் மகனிராகலான் துணிந்து சொல்லகில்லேம் அவளது

குறிப்பறியாது : நீயே சென்று நின்குறை சொல்லாப்' என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[நின்குறை நீயேகூறேன்று மறுத்தல்]

‘சேயே யெனசின்ற தென்னவன் செக்கிலத் தேற்றதெவவர் போயே விசம்பு புக்செற்ற கோன்தண் பூம்பொதியில் வேயே யனையமென் டேருளிக்கு நின்கண் மெவிவழுகோய் நீயே யுரையாய் விரையா ரலங்க நெடுஞ்செகயே?’ (கங்க)

‘புரைத்தா ரமர்செய்து பூலங்கைப் பட்டபுல் லாதமன்னர் குரைத்தார் குருதிப் புனல்கண்ட கோண்கொல்லிப் பாவையன்ன சிரைத்தார் கருமென் குழலிக்கு நீயே கெடுஞ்சூறைவா உ.ரைத்தால் சிகுவதுண் டோசென்று நின்றுசி னுண்மெலிவே.’ ()

என் னும் ; என்றவிடத்து ஆற்றுனும் ; என்னை , உலகத்தார் ஒருவரை ஒருவர் , ‘இக்குறை முடித்துக்கரல்வேண்டும்’ என்று இரங்தவிடத்து , ‘அஃது எமக்காகாது , நீரே சென்று முடித்துக் கொண்மின்’ என்றால் , எத்துணையும் இன்னுதன்றே , அதுபோல என்பது . அவ்வகை ஆற்றுனும் நின்றுனது ஆற்றுமை ஆற்றுவது ஒன்றறைப் பற்றும் . என்னை , ‘நகாநின்றன்றே சொல்லியது , அந்தநகை ஒன்றுடைத்து’ என ஆற்றுவானும் என்பது .

இனி , அறியாள் போறவும் என்பது — தலைமகன் தழையும் கண்ணிடும் கொண்டு பின்னின்றவிடத்து , ‘நும்மாற் சொல்லப்படுவான் அறியேன்’ என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[அறியாள்போன்று நினைவு கேட்டல்]

‘பொறிகெழு கெண்ணட வடவரை மேல்வைத்துப் பூமியெல்லாம் செநிகெழு செங்கோ எடாசெடி மாறனெல் வேவிவென்றுன் வெறிகமழ் பூக்கண்ணிக் கானால் விளையாட்ட டயரங்கின்ற செறிகுழ லார்பலர் யார்கண்ணதோ வண்ணல் சிக்தணையே.’(கங்க)

‘தினையா வெதிர்ந்ற தெம்மன்னர் சேஞ்சுப் படச்சிறுகட் டினையார் கருங்கைக் களிறுந்தி னுண்றெருண்டிச் சூழ்துறைங்காய் வினையார் வனமூலை யார்வண்ட லாடும் வரிகெடுங்கண் தினையார் பலருளர் யார்கண்ண தோவண்ண வின்னருளே.’(கங்க)

என்னும் ; என, இதுகேட்டு ஆற்றாலும். ஆற்றானுபினான், ‘என் குறை இன்னார்கண்ணது என்று அறிந்திலள், அறிந்த ஞான்று முடித்துத் தரும்’ என ஆற்றுவானும் என்பது.

குறியாள் கூறலும் என்பது — ‘இத்தழை நல்ல, இக்கண்ணி நல்ல, இவை கொள்ளற்பால்’ என்று கையுறை பாராட்டி நின்ற நிலைமைக்கண், அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளாது மற்றிருந்று சொல்லி நிங்கும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

‘மன்னன் வரோதயன் வல்லத்தொன் ஞர்கடகு வான்கொடுத்த தென்னன் றிருமால் குமரியங் கானற் றிரைதொகுத்த யின்னுஞ் சுடர்ப்பவ எத்தரு கேவிரை காறுபுன்னைப் பொன்னாங் துகள்சிங்கு வான்லீற் போன்றதிப் பூங்குறையே. (கக0)

‘காரணி சோலைக் கடைய லிடச்துக் கறுத்தெதிர்ந்தார் தேரணி தானை சிதைவித்த கோன்கன்னித் தென்றுறைவாய் நீரணி வெண்முத்தி னய செடுமணன் மேவிழுத்த ஏரணி வண்டல் சிதைக்கின்ற தாவில் வெறிகடலே.’ (ககக)

என்பது கேட்டு, ‘இவள் இக்குறை முடியாள், அவத்தமே வருந்தினேன், யான் சொல்லியது இருப்ப ஏதிலதொன்று சொல்லினமையின்’ என்று ஆற்றானுபினான். அவ்வாற்றுமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும் ; ஆற்றுவதாவத்தியாதோ எனின், ‘இவள் பிறிதொன்றிற்குப் புடைகவன்று நின்ற நிலைமைக்கண் வந்தேன், அல்லாக்கால் மறுமாற்றம் தாராமை இல்லை, இவள் புடைகவலாது நின்ற நிலைமைக்கண் வருவென்’ என அந்தசையால் ஆற்றுவானும் என்பது.

படைத்து மோழி கிளாவியும் என்பது — இவன் இத்தழை நல்ல, இக்கண்ணி நல்ல, இம்முத்து நல்ல, இவை கொள்ளற்பால் என்று கையுறை பாராட்டி நின்ற நிலைமைக்கண் இங்கனஞ் சொல்லும் ; யாதோவனின், ‘இவ்விடம் என்னையரானுங் தன்னையரானும் பல்காலும் புகுதரப்படுவதோரிடம், நும்மைக்கண்டால் ஏதஞ்செய்வர், கூற்றினுங் கடுஞ்சினத்த ராகலான் ; நீர் உடையதோர் குறை உண்டேயெனின், அகன்று நின்று முடித்துக்கொள்ளற்பாலீ’ என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[படைத்து மோழியான் மறுத்தல்]

‘பொன்னயர் வேங்கையம் பூந்தழை யேஞ்சிப் புரிந்திலங்கு மின்னயர் பூணினை வாரல் சிலம்ப விழிஞ்சுத்தொன்றை மன்னயர் வெய்தவை வேல்கொண்ட வேந்தன மாங்கையன்னள் தன்னயர் பல்கால் வருவர்கண் ணன்மினித் தண்புனத்தே.’(ககஉ)

‘பூட்டியன் மாகெடுக் தேர்மன்னர் பூலங்கைப் பூவழிய ஒட்டிய திண்டே ருசிதன் பொதியி னுயர்வரைவாய் ஈட்டியர் நாயினர் லீலையர் வாளிய ரெப்பொழுதுக் கோட்டியவில்லர் குறவர்கண் ணன்மினிக் கொய்புனத்தே.’(ககங்)

இது படைத்து மோழி கிளாவி ஆயினவாறு என்னையோ எனின், பெரியார்களிடம் எனப்படுவன், பெண்பால்கட்கு உரியவழி ஆண்பால்கள் புகுதலும், ஆண்பால்கட்கு உரிய வழி; பெண்பால்கள் புகுதலுள் செய்யப்படாதன. அவற்றைச் சொப்பப்பட்டனவாக இல்லாது படைத்து மொழிந்தமையாற் படைத்துமொழிகிளாவி யெனக் கொள்க. அதுகேட்டு ஆற்றுமை; என்னை, ‘இவள் ஒருதிறத்தின் நீக்குதற்கு இவ்வாறு சொல்லுகின்றார்’ என ஆற்றுமையினேன். அவ்வாற்றுமை ஆற்றுவதொன்றினைப் பற்றும்; என்பற்றுமோ எனின், ‘இவ்வகை என்கண் ஏதத்திற்குக் கவல்வாள், யான் எய்தாதுவிடின் உளதாம் ஏதத்திற்குங் கவலும்’ என ஆற்றுவானும்.

குறிப்பு வேறு கொள்ளும் என்பது — தான் கூட்டம் வேண்டுக் குறிப்பினளாயினுஞ் சொல்லுங் கூற்றுங் குறிப்பும் இன்றி வேண்டாத குறிப்பினளாய்க் காட்டுவது; அதுகண்டும் ஆற்றுமை. என்னை, ‘இவளால் இக்குறை முடியாது, யான் அவத்தமே வருந்துகின்றேன்’ என இதுகூறியது தானே ஆற்றுதற்குக் காரணம்; ‘பிறிது, ஒன்றிற்குப் புடைகவன்று நின்றநிலைமைக்கண் வந்தேன், புடைகவற்றியில்லா நிலைமைக்கண் வந்தால் ஒரு மறுமாற்றஞ் சொல்லும்பிற’ என ஆற்றிப் பெயரும். அஃதெயனின், மேலனவும் எல்லாங் குறிப்பு வேறு கொள்ளலே யல்லவே? இதனையே குறிப்பு வேறுகொள்ள எனக் சொல்லியது எற்றிற்கோவனின், அவை யெல்லாஞ் சொன்னிகழ்ச்சியிடுடைய, இது சொன்னிகழ்ச்சி யின்றிக் கூட்டம்

வேண்டாக் குறிப்பினளாவது எனக் கொள்க. இனிப், பிறர், ‘குறிப்பு வேறு கொள்ளும்’ என்பதைச் சொல்லுமாறு : ‘தன் குறிப்பினளன்றி நின்றாட்கு என் சொல்லிச் செல்கேன்?’ என்னும் : அதற்குச் செய்யுள் :

[தலைவி தன் குறிப்பினள்லள் என்றால்]

‘ஆடியன் மாதெடுக் டீர்மன்ன ராற்றுக் குடியழியக் கோடிய திண்கிலைக் கோணெடு மாறன்றென் கூடவன்னுள் நீடிய வார்குழ னீலமுஞ் கூடா னினைந்துநின்றான் தோடியல் பூந்தொக்க லாயறி யேன்சென் று சொல்லுவதே.’ ()

‘செற்கீர்த்தன் செர்ப்பயா நென்சொல்லீச் செல்கோ.’

என இவ்வாறு ரொல்ல ஆற்றுனுபி னுன், அங்சொல்லேல பற்றக்கோடாக ஆற்றும் என்பது. என்னை யெனின், ‘அவள் குறிப்பினளன்றி நின்றான்’ எனக் கொல்லினையாறின் குறிப்பினளாய் நின்றபொழுது சொல்லுவாளாம் என ஆற்றுவாறும்.

அன்ன பிறவுங் தலைப்போல் வேட்கை முன்னுறு புணர்ச்சிக்கு உரிய என்ப என்பது — அன்ன மற்றுமுள முன்னுறுபுணர்ச்சியைப்போலத் தலைப்பெய்னிப்பல் என்னும் உள்ளத்தாள் சொல்லுதற்கு உரிய கிளவிகளைக் கொள்க. அங்ஙனப் பூதுவான் புகப் பெற்குவது கண்டு கிலவோதிச் சில புறனடித்தார் அஃது இலக்கணமாகலான் என்பது.

‘அன்ன பிறவும்’ என்றதனுள் இங்கனமுஞ் சொல்லும் : ‘நீயிர் விருந்தினிராகலான் இவளது அருமையும் பெறுமையும் அறியீரன்றே, அவள் தாமரைக் கொட்டையின் அல்லியேபோலக் கிளை புறங்காப்பச் செல்வாள், இந்நிலத்துக்கு மிக்காள் ஒரு தலைமகள், எமக்குக் கண்கூடாகச் செல்வதோர் தெய்வமல்லனோ? அவளைக் கண்ணிற் கண்டு, கையிற் கூப்பித், தலையிற் பணிந்து வழிபட்டுச் செல்வதல்லது எம்போல்வார்களால் ஒரு குறையுறவனர்த்துங் தன்மையனோ’ என்று சொல்லும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[சோல்லற்கு அருமைசாற்றல்]

‘புட்புலம் பும்புனற் பூல்க்கைப் போரிடைப் பூழியர்கோண்
உட்புலம் போடு செலச்செற்ற வேந்த ஊறங்கையன்னுள்
கட்புல னுய்ச்செல்லுங் தெய்வங்கண் டாய்கமழ் பூஞ்சிலம்பா
வட்கில னுகியெல் வாறு மொழிவனிம் மாற்றங்களே.’ (ககடு)

‘நெருகலு முன்ன ளெல்லிய மொருசிறைப்
புதுவை யாகவிற் கிளத்த னுணி
கேரிறை வளைத்தோ னைன் ரேழி செய்த
ஆருயிர் வருத்தங் களையா தீயாவென
எற்குறை யுறுதி ராயிற் சொற்குறை
எம்பதத் தெளிய ளல்ல ளோமக்கோர்
கட்காண் கடவு ளல்லளோ பெரும
வாய்கோன் மிளகின் மலையங் கொழுங்கொடி
துஞ்சுபுலி வரிப்புறங் தைவரும்
மஞ்சுக்குழ் மணிவரை மன்னவன் மகளே.’

இனி, இவ்வகையுஞ் சொல்லும் : ‘நீயிர் பெரியீர், யாம்
கிறியேம், நும்மோடு எம்மிடைக் கட்டுரை பொருந்தாது’
என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[குலமுறை கூறி மறுத்தல்]

‘நடைமன்னு மென்றெம் கீர்வந்து நண்ணன்மி னீர்வளங்காட
ஷ்டைமன்னு செல்வர் துமரெமர் பாழி யிகலழித்த
படைமனான் றன்குல மாமதி போற்பனி முத்திலங்குங்
குடைமன்னன் கோட்டுயர் கொல்லியஞ் சாரற்குறவர்களே.’ (ககடு)

‘உற்றவ ரேநுமக் கொண்புன னுட்டுறு செல்வர்சொல்லிப்
மற்றெம் ராய்விடன் வானவன் றனுடை மானினையச்
செற்றமர் சேஞ்சுப் புறங்கண்ட திங்கட் டிருக்குலத்துக்
கொற்றவன் மாறன் குடகொல்லி வாழுங் குறவர்களே.’ (ககள)

‘இழைவளர் பூண்ணன லீர்ம்புன னுடனை நீஇயெமரோ
மழைவளர் மானக் களிறுந்தி மாநிர்க் கடையல்வென்ற
தழைவளர் பூங்கண்ணி மூன்றுடை வேந்தன்றன் னைம்பொதியிற்
குழைவள ராரத் தருவியஞ் சாரற் குறவர்களே.’ (ககஈ)

‘இவளே,
கான நண்ணிய காமர் சிறுகுடி
நீனிறப் பெருங்கடல் கலங்க அன்புக்கு
மீனைறி பரதவர் மகளே நீயே
நெடுங்கொடி நுடங்கு னியம மூதார்க்

குடுக்தேர்ச் செல்வன் காதன் மகனே
 நினைச்சுரு வறுத்த ஏணங்கல் வேண்டி
 இனப்பு னோப்பு மெமக்குவை னொவுடே
 புலவு நாறுதாஞ் செலதின் றீமோ
 பெருகீர் விளையுளைஞ் சிறுசல் வாழ்க்கை
 நும்மொடு புரைவதோ வன்றே
 எம்ம னேரிற் செம்மலு முடைத்தே? [நற்றினை - சடி]

என, ஆற்றுஞையினான் : ஆற்றுஞைப் ‘நீரிர் பெரியீர், பாம் சிறியேம்’ என்பதன்றே சௌல்லியது ; பாஜாம் அத்தன்மையே அுக எய்தலாமன்றே என்று ஆற்றாம் என்பது.

இனி, இவ்வாறும் சொல்லும் : அதற்குச் செய்யுள் :

‘நீருக் கான னெருங்கு நித்திலங்கொண் டையவாஷ்டீர்
 கோடியர் வெண்மணற் கொற்கையெய் மூரிஹந்றூற் குறைவிலம்யாம்
 ஆடுக் கழங்கு மனிவிளக்கு மம்மையும்
 பாடிய வைப்பன வும்பக்தர்ப் படுவன்டும் பளிர்முத்தம்?
 ‘முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முமுங்குகட லோத மூழ்கிப்பெயர
 அன்னைக் குறைப்ப னறிவாய்கடலேயென் றலறிப்பேருங்
 தன்மை மடவார் தணக்குத்த வெண்முத்தங் தகைகுழ்கானந்த்
 புன்னையரும்பேய்ப்பப்போகாரைப் பேதுறங்கும் புகாரேயெம்மூர்.

இன்னும், ‘அன்னைறவும்’ என்றதனாலே தழீஇக்கொளப் படுவனவற்றிற்குச் செய்யுள் :

[தழையேதிர்தல்]

‘வேழும் வினவுதிர் மென்புங் தழையுக் கொணர்த்துள்ளிற்றிர்
 ஆழ முடைய கருமத்திர் போறி ரணைத்தகலீர்
 சோழன் சுடர்முடி வானவன் றென்னன் றுன் ஞாமன் னார்
 தாழ மழையுரு மேந்திய கோன்கொல்லித் தண்புனத்தே? (ககக)
 பாவற்ற தீந்தமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிப்பற்றாக்
 கோவற்ற வல்லல்கண் டான்கொல்லிச் சாரலெங் கொய்புனத்துள்
 ஏவற்ற புண்ணெடு மான்வந்த தோவென்னு மீர்ங்கிலம்பா
 மாவற்ற புண்ணிற் கிடுமருங் தேநின்கை வார்த்தழையே? (கலா)
 வேனக நீண்டகண் னைஞும் விரும்புஞ் சுரும்பரற்றத்
 தேனக நீண்டவண் டார்கண்ணி யாய்சிறி துண்டுதெவ்வர்
 வானக மேறவல் லத்துவென் றுன்கொல்லி மால்வரைவாய்க்
 தானக வாழ்நருங் கண்டறி வாரிக் கமழ்த்தழையே? (கலக)

‘துடியா ரிடைவடி வேற்கண் மடக்கத்தன் சொல்லறிந்தால் கடியார் கமழுகண்ணி யாய்கொள்வல் யான்களத் தூரில்வென்ற வடியா ரிலங்கிலை வேன்மன்னான் வானே றனிச்தவென்றிக் கொடியான்மழுவளர்கொல்லியஞ்சாரவிக்கொப்தழழே.’ (குடு)

‘அங்கேழ் மலர்க்குங் கண்ணியி னயரு ஸித்தரினும் எங்கே முவருக் கியைவன போலா விருஞ்சிறைவாய் [வாய்க் கெவங்கே முயிலாலங் கொண்டவன் விண்டோய் பொதியிலின் செங்கேழ் மலரத் தனிரினாம் பிண்டியின் றீந்தழழே.]’ (குடு)

‘வேரித் தடக்கதோங்க லண்ணல் விருந்தா யிருந்தழையாற் பூரித்த மென்மூலை யேறழ புனையிற்பொல் லாதுகொல்லாம் பாரித்த வேர்தர் பறந்தலைக் கோடிப் படப்பரிமா வாரித்த கோமான் மணிக்ரீர் மலயத்து மாந்தழழே.’ (குடு)

‘எமாண் சிலைதுத் தேவழையு மேற்கு மின் றீநாகலாப் பூமாண் கமழுகண்ணி யாய்சின்ற தொன்றுண்டு பூழியர்கோன் பாமாண் ட்ரிமுன் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்த் தேமாண் பொழிலி னக்கதன்றி யில்லையித் தீந்தழழே.’ (குடு)

‘கைக்கள்ளத் துச்சிலை யாற்கணை சிக்கிக் கறுத்தெத்திரங்தார் செங்கிலத் துப்படச் சீறிய கோன்செழுங் தண்பொதியில் இங்கிலத் திம்மிலை டீமல்வாய் யாவிருக் தண்சிலம்பா எங்கிலத் தெம்மிலை மேலவிச் சந்தனத் தீரங்தழழே’ (குடு)

இவையெல்லாம் ஏற்கச் சொல்லிக் கொள்க, மேலனபோல.

அஃதே பெனின், இவற்கு முடிக்கக் கருதுவாள் இவ்வாற்றுஞ் இவனை வருத்துவது ஏற்றிற்கோ எனின், தன்கண் நானுக்க கெடுந் துலையாங்குறியாடி, நாணினது நீக்கத்துக்கட்ட கொண்டுநிலை கூறுவாள் என்பது. அஃதே யெனின், முன்னுறு புணர்ச்சிபோலத் தலைப்பெய்னிப்பல் என்னும் வேட்கை அவட்கு உரிய என்றமையான், முன்னுறுபுணர்ச்சியை உணர்ந்தாளோ எனின், உணர்ந்தாள்ளல்ல; அந்நிர்க்கு வரம்பெய்தப் புணர்ப்பல் என்னும் நினைப்பினாள்.

அந்தீனப்பினை ஆசிரியன் முன்னுறுபுணர்ச்சியா ஒப்பித்தான் என்பது. (குடு)

[கந]

குறையுறு புணர்ச்சி தோழி தேஎத்துக்
கிழவிக் கில்லை தலைப்பெய வான.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், தலைமகளது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : குறையுறு புணர்ச்சி என்பது — குறையுறவினுற் புணரும் புணர்ச்சி என்றவாறு; தோழி தேஎத்து என்பது — தோழிமாட்டு என்றவாறு; கிழவிக்கு இல்லை என்பது — தலைமகட்கு இல்லை என்றவாறு; தலைப்பெயல் ஆன என்பது — தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்றவாறு.

தோழிபக்கல்நின்ற குறையுறவினுறையூட்டம் தலைமகட்கு இல்லை என்றவாறு. அஃதியாங்கனமோ எனின், ‘இங்குவந்து ஒழுகானின்றுன் ஒருதோன்றல் உள்ள, அவன் என்னினுபதோர் குறையுடையான் போலும், அக்குறை இன்றியமையான்; அக்குறை முடித்தருளாயாயின் என்னைக் குற்றேவல் இழத்தி’ என, அவ்விழப்பிற்கஞ்சிக் குறைநேர்ந்து தலைமகளை ஏற்றுக்கொண்டு கூடுங் கூட்டம் இல்லை, வழக்கினுட்போல என்பது.

‘அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூடல்

வல்விடத் தானுங் களவிற் கில்லை.’

[இறையனுர் - ச]

‘என அமையாதோ எனின், அதுசொல்லிப் போந்து,

‘உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து

கிழவோ டேஎத்துக் குறையுறை முன்வே

குறிப்பறி வழுஉங் காலை யான்?’

[இறையனுர் - க]

என்றது சொல்லவே, இவ்வகை தோழியாற் குறையுறப் புணரும் புணர்ச்சி உண்டுகொல்லோ என்று ஜெயமாமென்று மேலதீண்டேயே வலியுறுத்தற்குச் சூத்திரம் வேண்டிற்று என்பது.

இனி, ஒரு சாரார் சோல்லுமாறு : ‘குறையுறுபுணர்ச்சி தோழி தேஎத்துக் கிழவிக்கில்லை’ என அமையாதோ, தலைப்பெயலான என்றது ஏற்றிற்கோ எனின், தோழியிற் கூட்டந்தான், தலை இடை கடை என, மூன்று வகைப்படும். அவற்-

றாள் தலைக்கண்ணே அறியநில்லாது இடையாந்தரத்தும் இறுதிக்கண்ணும் எல்லாம் ‘இவள்கூட்டவே கூடுகின்றேன்’ என்பதனை அறிந்தே கூடும். இங்கனம் இல்லாவிடத்து,

* * * *

அருள்புரி செஞ்சமோ டெஃபு துணையாக
வந்தோன் கொடியனு மல்லன் றந்த
நீதவ றுடையையு மல்லை நின்வயின்
ஆனே வரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடை யேனே.’

[அகம் - எட]

என் னுமாறு உண்டோ என்பது. மற்றும் இப்பெற்றியே
வந்தனவெல்லாங் கொள்க. (கந்)

[கச]

தோழிக் குரியன் கோடாய் தேனத்து
மாறுகோ ஸில்லா மொழியுமா ருளவே.

என்பது என் னுதலிற்கே எனின், போய் அறத்தொடுநிலை
உணர்த்துவார் அவ்வறத்தோடு நிலைநிற்கும் முறைமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : தோழிக்கு உரியன் என்பது — தோழி சொல்லுதற்கு உரிய என்றவாறு ; கோடாய் தேனத்து என்பது — செவிலித் தாய்மாட்டு என்றவாறு ; மாறுகோள் இல்லா மொழியுமார் உளவே என்பது — மாறுகொள்ளாமை சொல்லுஞ் சொற்களும் உண்டு என்றவாறு.

ஏற்றினேடு மாறுகொள்ளாமையோ எனின், தாயறிவினேடு மாறுகொள்ளாமையும், தலைமகள் பெருமையொடு மாறுகொள்ளாமையும், தலைமகள் கற்பினேடு மாறுகொள்ளாமையும், தோழிதனது காவலொடு மாறுகொள்ளாமையும், நாணினேடு மாறுகொள்ளாமையும், உலகினேடு மாறுகொள்ளாமையும் எனக் கொள்க. என்னேத்துக்கண்ணே எனின்,

‘காப்புக் கை விக்குக் காமம் பெருகினும்’ [இறையனார் - உக]

என்றால் ருத்திரத்துட் சொல்லப்பட்ட நான்கு இடத்தும் வேறுபாடு ட ஸ் டம் ; அஃது எப்பொழுது உண்டாயிற்று

அப்பொழுதே தோழிக்குப் புலனும்; என்னை, தான் அவன் என்னும் வேற்றுமையிலளாகலான். அவ்வாருமினவிடத்துத் தோழி எனக்குப் புலனுயினவாறேபோல யாய்க்கும் புலனும்; ஆயின்சூன்று, வாளா ஒழியாள் அறிவாரைவினுவும்; வினாவினவிடத்து, வினாவப்பட்டார் தெய்வத்தினான் ஆயிற்று என்ப.

என்னை, பிறிதொன்று கூட்டியணருந் தன்மைத்தன்று இக் குலமாகலானும், அதுவே சொல்லுதற் பயக்கத்து தலைகருமாகலானும், அறியாதேயுஞ் சொல்லுப. சொல்ல, இவன் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்விக்கும்; செய்விக்கத், தலைமகட்குக் கற்பழியும்; என்னை, தன் தலைமகளையன்றிப் பிறிதோர் தெய்வம் வணங்கார் பத்தினியாராகலின். தெய்வத்தை வணங்கக் கற்பழியும் என்று தலைமகள் ஆற்றுளாம். அல்லதுஆடும், ‘ஸ்ரூக்கக் குற்றப் பாட்டின்னுகி ஒங்கிவாராகின்ற தொல்குலம், மணிக்கலங்கதுவாப்பப்பட்டதுபோல, யான் தோன்றி இவ்வகை அணங்காட்டு அறியாது அணங்காட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது’ எனவும், ‘யாம் உற்றது சிரப்பப்பாட்டானும் வேலன் றனது வெறியாட்டு வலத்தினாலும் எம்பெருமாளை வெறிக்களத்துக் கொண்டுவருங்கொல்லோ’ என்னும் பேரச்சத்தினாலும், ‘எம் பெருமாளை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டுவருகல்லாது என்கண் நின்ற வேறுபாட்டைப் புறத்தார்க்குப் புலனுகாயமாமறப்பதுகொல்லோ’ எனவும், அங்கனம் மறைக்க அதனைக் கேட்டு, எம்பெருமான், ‘என்னினுகிப் வேறுபாடு பிறிதொன்றினாலும் நிங்கும்போலும்’ என்று உட்கொள்ளுமெனவும் தலைமகள் ஆற்றுளாம் என்று தோழி ஆற்றுளாம்.

ஆற்றுளாயினாது ஆற்றுமை ஆற்றுவதொன்றினைப் பற்றும்; என்னையெனின், ஆற்றுவது பிறிதின்யையின், ‘யாய் அறிவாரை வினாவுமிடத்து, என்னை வினாவி, யான் அறியேன் என்றதன்புறத்தாய் பிறரை வினாவுவது; அங்கனம் என்னை வினாவினவிடத்து இன்னது சொல்லுவேன்’ என்று கூட்டமில் நாட்டவகையாற் சிந்தித்துக்கொண்டு இருந்தாள்; இருந்த நிலைமைக்கண், தாய் பிற்றைஞான்று சிறுகாலை படிமக்கலத்தொடும் புக்காள், மகளை அடியிற்கொண்டு முடிகாறும் நோக்கி, ‘அன்னுய், என் மகள் பண்ணடையள்ளல்லள்; ஆனகயால், இவ்-

வேறுபாடு எற்றினுனுயிற்று, நின்னால் அறியப்படுவதுண்டோ?’ என்னும் ; என்றவிடத்து, இவள் அன்றுகொண்டு என்னால் அறியப்படுவதுஞ் சிறிதுண்டு ; அஃதிபாது எனின், ‘எம்மைக் கூழூக்கற்றைக் குழவிப் பிராயத்து மாழூகலந்த ஏழூரின்மை பாரோடு நாட் கோலஞ்செய்து, “விளையாடிவம்மின்” என்று போக்கினும் ; போனவழி, யாம் போய் ஒரு வெண்மணல் பரந்த தண்மலர்ப்பொழிலிடை விளையாடானின்றேமாக, ஒரு தோன்றல் ஒரு சீனாக்குவளைப் பூக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான் ; போதர, நின்மகள் அவனை நோக்கிப், “அக்குவளைப் பூவை என் பாவைக்கு அணியத் தம்மின்” என்றான் ; அவனும் பிறிதொன்றான் சிந்தியாது கொடுத்து நீங்கினுன் ; இஃது அறியாக்காலக்கு நிகழ்ந்தது’ என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[அறத்தோடு நிற்றல்]

‘கங்தார் காரிது கடாப்சிசர் நிலத்தைக் கறுத்தெதிர்த்து வங்தா ரவியவை மேவல்கொண்ட கோன்கன்னி வார்த்துறைவாய்ப் பாந்தார் விரலிழன் பாவைக்கு மேவண்டப்பைம் போதொருவர் தங்தார் தறவைவை கொண்டனிக் தாளித் தடங்கண்ணியே.’ (க28)

‘திண்போ ரரசரைச் சேஷ் ரழிவித்த தென்னனன்னீர் மண்போ யளிக்குஞ்செக் கோண்மன்னான் வையையன் னூடனையாய் கண்போல் குவளையம் போதங்கொர் காளைகைக் கண்டிரப்பத் தண்போ தவன்கொடுத் தானனிக் தாளித் தடங்கண்ணியே.’ ()

‘இஃது அறிவது அறியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததனை அறிவதறிந்து, கொண்டார்க்குரியார் கொடுத்தார் என்பதும், உற்றூர்க்குரியார் பொற்றெழுஷ் மகளிர் என்பதும் நினைந்து, அவனை வழிப்பாது பிறிதொன்று ஆவதாயின், இக்குலத்துக்கு வடுவாங்கொல்லோ எனக்கருதினமையான், நின்மகள் வேறுபட்டது’ என்னும். எனவே, தாயறிவினெடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, ‘விளையாடி வம்மின்’ என்றமையின்.

இனிப், பெருமையாடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அக்காலத்து நற்செய்கை செய்ததனை இக்காலத்து நினைந்தமையின்.

இனிக், கற்பினெடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இவ்வாறன்றிப் பிறிதொன்று ஆயின இடத்துக் குடிக்கு வழுவாம் எனக் கருதினமையின்,

இனித், தனது காவலொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இருவரும் இருந்த நிலைமைக்கண் நிகழ்ந்தது என்றமையின்.

இனி, நாணினெடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அறிவது அறியாக்காலத்து நிகழ்ந்தது என்றமையின்.

இனி, உலகினெடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, உற்றூர்க்கு உரியார் பொற்றெழுதி மகனிர் என்றமையின். இது மாறுகோள் இல்லாமொழியின் நிகழ்ந்தவாறு. இது பூத்தருப்பணர்ச்சி.

இனிக், களியுதரு புணர்ச்சிக்குச் செய்யுள் :

‘உறுகற் புடைமையி னுள்ளுமிப் பேதை யுசிதனென்னார் மறுகத் திறலவரு மேங்கிய கோன்கொல்லி மால்வரைவாய்த் துறுகற் புனமுஞ் சிதைத்தெங்க டம்மையுக் துன்னவங்த சிறுகட் களிறு கடிக்கிடர் தீர்த்த சிலம்பனையே.’ (கடக)

‘கனஞ்சேர் முலைமங்கை யுள்ளுரிப் போதங் கடையலொன்னார் மனஞ்சேர் துயர்கண்ட வானவன் மாறன்மை தோய்பொதியிற் புனஞ்சேர் தினையுங் கவர்க்கெங்மையப் போகா ஒகைபுகுஞ்ச சினஞ்சேர் களிறு கடிக்கிடர் தீர்த்த சிலம்பனையே.’ (கந. ०)

இவ்வகையும் அவ்வாறே சொல்லிக் கூட்டுக.

இனிப், புனல்தருப்பணர்ச்சி ; அதற்குச் செய்யுள் :

‘ஓங்கிய வெண்குடைப் பைங்கழுற் செங்கோ லுகிதன்வையை வீங்கிய தண்புன லாடி விளையாட் டயர்பொழுதின் தேங்கிய தெண்டிரை வாங்க வொழுகுளின் சேயிழையாள் நீங்கிய போதருள் செய்தனன் வங்தோர் நெடுந்தகையே.’ (கந. १)

‘சின்னுண் மறங்கிலம் யாழுங்கென் சேஞ்சுர்ச் செருமலைந்த மன்னாள் செலச்செற்ற வானவன் மாறன்வை யைத்துறைவாய்ப் பொன்னார் புனலெல்மை வாங்கும் பொழுதக்கொர் பூங்களைவேள் அன்னு வெளுவ னைணந்தெமக் சூச்செய்த வாரருளே.’ (கந. २)

இவையும் அவ்வாறே உரைத்துக்கொள்க.

‘காமர் கடும்புனல் கலங்கெதம்மோ டாடுவா டாமரைக் கண்புதைத் தஞ்சித் தளர்ந்ததனே டொழுகலா ணீஞுக ஏறும்பைந்தார் தயங்கப்பாய்ந் தருளினுற் புனைக முறத்தழீஇப் போதந்தா னகனகலம்

வருமூலை புணர்தன வென்பதனு கென்றோடி
யந்தை தரல்லேண்டிற் தருகிறதும் பெருமையளே?'

[ஈவி. குறிஞ்சி - ८]

என, இதுவும் புன்லதருபுணர்க்கி.

இனி, உம்மையான் மாறுகோளில்லாக் குறிப்பும் உள எனக் கொள்க. அக்குறிப்பு நிகழுமாறு: இவளை வினாவாதே அறிவாரை வினாவினவிடத்து, அறிவார், ‘தெய்வத்தினை ஆயிற்று’ என்ப; என்றக்கால், தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்விப்பான் வேலைக் கூவி வெறியாட் டெட்டித்துக்கொண்டு வெறியாடுமிடத்து, வேலற்குச் சொல்லுவாராகச் சொல்லும்: அதற்குச் செய்யுள்:

[வேறி விலக்கல்]

‘வண்டா ஸிரும்பொழில் வல்லக்துச் சென்னந்து மாறுதிர்த்த விண்டா ருடவின் மறியறுத் தூட்டி வெறியயர்ந்து தண்டார் முருகம் தருகின்ற வேலதன் பூஞ்சிலம்பன் ஒண்டா ரகலமு முன்னுக்கொ லோசின் னுறுபலியே.’ (கஷை)

‘முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
சினாவ தீலாம்புமதி வினாவு தடையேன்
பல்லீவ தருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவ னாறுநுத ளீவி
வணங்கினை கொடித்தி யாயி னணங்கிய
வின்டோய் மாமலைச சிலம்பன்
தண்டா ரகலமு முன்னுமோ பவியே.’ [குறுந் - நகை]

என்பனவற்றில் என் சொல்லப்பட்டதாம்? சிலம்பன் தண்டாரகலமும் பலியுண் னுமேல், தக்கது நின்றை செயப்படுகின்றது என்றவாறு. அதுகேட்டுத் தாய், ‘என் சொல்லியவாறே’ என்னும், அவன் குறிப்பறிதற்கு: என்றவிடத்து, மேற் சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்பாளாம். இனித், தெய்வம் ஏறியது எண்டு அருகுநின்றுர்க்கு உரைப்பாளாய் உரைக்கும்; அதற்குச் செய்யுள் :

அறிவிலன் வேலனேன் றயலோர்க்குரைத்தல்]

‘வாரணங் குங்கமூல் வானவன் மாறன்வண் கூடலன்ன
ஏரணங் கும்மிள மென்மூலை யாட்கிருக் தண்சிலம்பன்
தாரணங் காத லநிக்கும் வெறியின்கட்டாழ்ந்தமையான்
ஆரணங் காயிழு மாகவிச் செவ்வே எறிவிலனே.’ (கஷை)

‘பொன்னணக் கிரம்புனர் புலச்சை யொன்னார் புலாலூன்த
வின்னாணக் கிரிலை வேற்கெறன்னாக் கோன்விய ஞட்டவர்முன்
தன்னணக் கண்மை யற்க்கும் வெறியின்கட்ட டாழ்ந்தமையான்
மன்னணக் காயினு மாகலீச் செக்கேவண் மதியிலனே?’ (கங்கி)

‘கீடவட் கற்சனை யடையிறங் சலிழ்ச்
பறியாக் குவளை மல்லராடி சாந்தட்
குருதி யொன்மு அருகெதுக் கட்டிப்
பெருவரை யடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகள்
அருவி யின்னியத் தாடி காடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி யருகீசாம்
வின்னணக் கண்மை யறித்து மண்ணுக்கு
கார்கறுங் கடம்பின் சண்ணி சூடு
வேலன் வேண்ட வெறிமனே வந்தோம்
கடவு ளாயினு மாக
மடவை மன்ற ஹாழிய முருகே.’ [நற்றினை - ந.சு.]

என, இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட தாம், ‘என் சொல்லியவாரே’ என்னும், அவன் குற்ப்பற்றித்து : என்றனிடத்து, மேற்சொல்லியவாரே அறத்தோடி நிற்பாராம். (கங்)

[கநு]

முற்படப் புணராத சொல்லின் மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே.

என்பது என்னுதலிற்றே எனின், கற்பிலக்கணமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : முற்படப் புணராத சொல் (இன்மையின் என்பது — மொழிமாற்றுப் புத்திரம். அதனைப், ‘புணராத முற்படச் சொல் இன்மையின்’ என்று மொழிமாற்றிக்கொள்க : கற்பு எனப்படுவது களவின் வழித்தே என்பது — கற்பு என்பதற்குச் சிறப்புடையது களவின்வழித்து என்றவாறு.

என்னை, புணராதமுன் சொல் இன்மையின், கற்பென்று சிறப்பிக்கப்பட்ட ஒழுக்கம் களவென்னும் ஒழுக்கத்தின்வழித்து உண்றவாறு.

களவின்கட்டுணராதமுன் சொல் இல்லை எனவே, புணராதமுன் சொல் நிகழும் என்பாரை மறுத்தாராம். இனிப் புணராதமுன் சொல் இல்லை எனவே, புணர்ச்சியுள்ளும் புணர்ச்சிப்பின்னும் சொல் உள் எனப்பட்டதாம். ஆயினும், புணர்ச்சியுட் புலனல்ல அவர்க்குத் தூப்பாயினல்லது என்பது.

இனிப், புணர்ச்சியின்பின் சொற்கள் பலனும்; அவை பாலையோ எனின், நப்பட்டுணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக் கொள்க. அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழிக்கின்வழி நிகழ்ந்து, பின்னைத் தமராற்பெற்று எய்துதல் கற்பு எனக் கொள்க. எனவே, இவ்வாற்றுவும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றும், என்னை, உலகக்களவு புணராதமுன் னாஞ் சொன்னிகழ்ச்சியுடையமயின். கற்புத் களவின்வழித்து என்னது, ‘எனப்படுவது’ என்றது ஏற்றிற்கோ எனின், களவின்வழிநிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு. அதை அத்துணைச் சிறப்பிற்றன்று என்றற்குர் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இங்குத்திரம் பெரும்பொருட்டுக் களவினையுப் கற்பினையும் கழிதியிற்று என்பது. (கடு)

[க்கா]

**களவினுட்டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே
வரைவிடை வைத்த காலை யான.**

என்பது என்னுதலிற்கேற எனின், களவுகாலத்துச் சென்று ஒழுகாங்கள் நடலைமகற்கு இடையிடிம் இடையீடு இவையென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : களவினுள் தவிர்ச்சி என்பது — களவுகாலத்துத் தலைமகள் புணராது இடையிடும் இடையீடு என்றவாறு ; தலைமகளை எய்தாத நாள் எனினும் ஒக்கும் ; காப்புமிகின் உரித்தே என்பது — காப்புக் கைமிக்கவழியும் உரித்து என்றவாறு ; வரைவிடை வைத்த காலை ஆன என்பது — வரைவிடைவைத்த காலத்தானும் உரித்து என்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்புமிக்க வழியும் உரித்து, வரைவிடைவைத்த காலத்துக்கண்ணும் உரித்து என்றவாறு.

காப்பு என்பது — தாய் துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை, ஊர் துஞ்சாமை, காவலர் கடுகுதல், நிலவு வெளிப்படுதல், குகை குழறல், கோழி குற்காட்டல் என இல்லை.

மிகுதல் என்பது பெருகுதல் : அது ஒன்று மற்றுள்ள வருதலும், பல மயங்கி வருக்கலும், முறையாற் ரேண்டி வருதலும் என இத்திறத்தான் ஆய் என்பது.

அவற்றுள், தாய் துஞ்சாமை என்பது — இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாங்கிற காலத்து ஓருநாள் தாய் கண்படாளாகி, மகளை அறிவும் ஆசாரமும் சற்பித்தற்பொருட்டாக இருக்கும் ; இருந்தக்கால் அதுவும் இடையீடாம் என்பது.

நாய் துஞ்சாமை என்பது — வழியறி நூல்கி பட்டதற்கு எப்பொழுதாங் குறைத்தக்கால் அதுவும் ஆகாது என்றவாறு. என்னெல்லோ இவ்விடத்துப் பல்காற் குறையானின்றது என ஆராய்ச்சி வரும், அதனால் இடையீடாம் என்பது.

ஊர் துஞ்சாமை என்பது — ஊர்கொண்ட பெருவிழா நாளாயக் கண்படை பிள்ளையாயாக, அதுவும் இடையீடாம் என்பது. அவை, மதுவரை ஆவணியவிட்டமே, உறைநூற்றுப் பங்குணியுத்திரமே, கந்தும் உள்ளிழைவே என இவைகோல்வன. பிறவும் எல்லாம் அப் பெற்றியானபொழுதும் இடையீடாம் என்பது.

காவலர் கடுகுதல் என்று — காவலர் என்பார் காப்பாளர், ஊர்காத்தல் இடங்காத்தல் என இவற்றைக் கடிது காத்துப் போன்று, காவலாளர் ஏமஞ்சுழந்து விளக்கினாலும் தீரித்துவாரன்றே, அப்பெற்றியானபொழுதும் இடையீடாம் என்பது.

நிலவு வெளிப்படுதல் என்பது — நிலாப் பகல்போன்றும் பெற்றித்தாய் ஞாயிறு பட்டவாரே எழுந்து, ஞாயிறு எழுந்துணையும் விளக்கினஞான்றுப் பேரிடாம் இடையீடாம் என்பது.

பிறவும் அன்ன ; இவற்றுக் கெல்லாம்,

‘காம விக்க கழிப்பர் கிளவி’

[இறையனர் - ५१]

என்னாஞ் குத்திறத்துட் செய்யுள் காட்டுதும்.

‘வரைவிடை வைத்த காலையான’ என்பதே சூத்திரமாகின், காப்புமிகினும், வரைவிடை வைத்த காலையும் களவினுள் இடையிடாம் என்பது பொருந்தாது, வரைவிடைக் காப்புமிகினும் இடையிடாம் என்பதன்றி யெனில், அஃதே வரைவிடை வைத்த காலை பா னும் என் னும் உர்மை ஈறுதிரித்து, ‘வரைவிடை வைத்த காலையான’ என சென்றது. உர்மை இடைச்சொல்லாகவின் ஈறுதிரியும் :

என்னை,

· சமர்தூ ஸிரிதலும் பிழிதல் ஜனிலூயலும்
அன்னவை பெற்றார் முரிய கெண்பு. | இடையியல் - ந]

என்று இலக்கணமாகலான் என்பது.

(கன்)

[கன]

அல்லகுறிப் பதிதலு மஸ்வயி னுரித்தே
யவன்வர வறியுங் குறிப்பி ஞன.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், இதுவும் களவினுள் இடையிடு ஆயாறு உணர்த்துதல் நாதலிற்று.

இதன் போருள் : அல்ல துறிப்பாதனும் என்பது — குறிபில்லத்தீனக் குறியாகக் கந்தலும் என்றவாறு ; குறியாமாறு போக்கிக் சொல்லுதும் ; அவ்வளின் உரித்தே என்பது — இதுவும் களவினுள் இடையிடாதற்கு உரித்து என்றவாறு ; அவன் வரவு அறியுங் குறிப்பின் ஆன என்பது — அவன் வரவினை அறியுங் குறிப்பு அவனுன்றிப் பிறிதொன்றினுண் நகழ்ந்தவிடத்து என்றவாறு.

ஆஃதாமாறு, தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாளின்ற காலத்து ஒரு நாள், தலைமகன் செல்லாமே அவனும் செய்யப்படுகிற குறிப்புக்கள் தாமே வெளிப்பட்டன. அவை புன்னைக்காப் நீரிலிடுதலும், புள்ளெழுப்புதலும் என இவை.

அவை வேறும் நிகழுமாறு : புன்னைக்காப் மூக்கு ஊழுத்தும் விழும், வளி எறியவும் விழும், புள்ளுளக்கவும் விழும்.

புள் எழும்புமிடத்து வெருவியும் எழும், வேற்றுப்புள் வரவும் எழும்.

இவைகண்டு இவனின் ஆயின எனக் கருதிக் கொண்டு போந்து, அவ்விடம் குருந்து அவனினுகாணமுறைந்துபோந்து, மனையகம் புகுந்த பின்னை, அவன் வந்து அக்குறி செய்யும் : செய்தக்கால் இரண்டாவது கொண்டுபோகல் ஆகாதன்றே : என்னை, ‘சிறிது முன்னுகப் போனார்களே, அக்கை ஏடுடெய்ராமைப் போகின்றூர்’ என்று உற்றார் பின் நின்று ஆராய்தலான் என்பது. அதைத்தினின்று, ‘நின்னின் ஆகாதன கண்டு வந்து நின்று போந்தோம்’ என்பதையீடு அவனுக்கு உறைக்கும், திங்கண்மேலிட்டானும் அன்னத்தின்மேலிட்டானும் என்பது : அதற்குச் செய்யுள் :

[அல்லதுறிப்பாட்டினை அண்ணற்குணர்த்தல்]

‘அறைவா யதிர்க்குல் தீவந்திச் சாந்தறக் குடியழிச் சுகறைவா யிலங்கிலை தீவந்மன்னான் சன்னியக் கானல்லன் வாய் இறைவா யனிவிலை யாயென்கொ தீலாலி விராவினெல்லாம் துறைவா யினம்புன்னை மேஸங்னா மொன்று : துயின்றிலையே.’ (

‘பூதின்ற தீயன்மன்னான் பூலாங்குத் தாங்குப் பூட்டுமிழுத் தேவனின்ற வெஞ்சிலை மீவந்த னிரஞ்சு தகனறியும் பானின்ற வின்றம் முன்னால் லாய்க்கபைக் கானல்லன் வாய்த் துனின்ற மென்சிறை யன்னான் ரெஞ்று : துயின்றிலையே.’)

‘புன்னை சயப்பினும் பூஞ்சினை தீதாயினும் பின்னிருங் கூந்தலென் கீழழி ஏடுடெயாக்கும் அன்ன சீனயாதி வாழி கட்டோதம்.’

‘அரவலை மென்டூரு எனுங்கத் துறந்து கரவல மென்றேரைக் கண்ட திலையால் இரவெலா நின்றுயா லீர்வுக்கிருத் திங்காள்.’)

இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றன்மேல் வைத்துச் சொல்ல, ‘இரவெலாம் என்பாலாராய்நின்று துயிலாராயினார் போலும் : என்னை, தாம் துயிலாதுநின்றூர்களே துயிலாதன அறிவார் : இவற்றின் துயிலெழுவினை எனது குறியென வந்து பெயர்ந்தார்போலும்’ என ஆற்றுனுய்ப் பெயரும், பெயர்வான் இறந்து-

படானுமிற்று எற்றிற்கோ எனின், இறந்துபடானன்றே, ‘யான் இறந்துபடின் இலாஞ்ம் இறந்துபடிம்’ எனக் கருதி யென்பது. அவ்வகை பெயர்வான் தன் நெஞ்சினை நெருங்கிச் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[குறியேதிர்ப்பேருது நெஞ்சோடு கூறல்]

‘ஷரியார் கிருநாச லாஜை யெளியவளன் துன்னிவந்து விளியா ஏருந்துயர் செய்தமை யாஸ்லீழி குத்துவென்ற களியார் களிற்றுக் கழுனெடி மாறன் கடிமுளைமேல் தெளியா வயவரிற் தீற்றுவா யார்யவென் சிங்கனையே.’ [கந்து]

‘குணகடற் றிரையது பறைசுப் சாஸர
திண்டேர்ப் பொறையன் ரெஞ்சிட் முன்றுறை
அயிரை யாரினாக் கணவக் காஅங்குச்
சேய லாரியோட் படர்கி
ஓயை செஞ்சீச் சீஞ்சுப்பா லோயே.’ [குறுக் - கந்து]

எனக் கண்டுகொள்க.

[கந்து]

குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினு
மறியக் கிளந்த விடமென மொழிப.

என்பது என்னுதலிற்றே எனின், குறியாமாறு உணர்த்துதல் நாதலிற்று.

இதன் போருள் : குறியெனப் படுவது என்பது — குறி யென்று ரொல்லப்படுவது என்றாலாறு ; இரவினும் பகலினும் என்றாலினும். மொழிமாற்றிப் பகலின்கண்ணும் இரவின்கண்ணும் எனக் கொள்க, பகற்குறி நிகழ்ந்த பின்னை இரவுக்குறி நிகழ்ந் பாலதாகலான் ; அவ் வொழுக்கம் நிகழ்ந்த முறைமை நோக்கி மொழிமாற்றிச் சூத்திரம் உரைக்கப்படும். அஃதே யெனின், குறியெனப்படுவது பகலினும் இரவினும் என அமையாதோ? என்பது கடா ; அதற்கு விடை, அவ் வொழுக்கம் மறைத்தலைத் தனக்கு அணிகலமாக உடைத்தாகலான் இரவுக்குறி பொருந்தியதுகீனப் பகற்குறி பொருந்திற்று என்பதேனை உணர்த்துதற்பொருட்டுச் சூத்திரத்துள், ‘இரவினும் பகலினும்,

என இரவுக்குறி முன்வைக்கப்பட்டது : அறியக் கிளாந்த இடம் என மொழிய என்பது — உணர்ச் சொல்லப்பட்ட இடம் எனச் சொல்லுப் ஆசிரியர் என்றவாறு.

யார்க்கு யாரோ சொல்லுப் எனின், தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது. அந்தாமாறு, தலைமகன் தோழியை இரங்கு குறையுற்றுப் பின்னின்ற இடத்து ஆற்றவன் சில சொற் சொல்லி ஆற்றவிக்குத் துறையப்படித்து. அவ்வாறு நின்ற தோழியைப் பின்னுஞ் தலைமகன் எதிர்ப்படும் : எதிர்ப்பட்டானே, ‘இன்ன இடத்து வர’ என்ற குறிப்பினால் உணர்த்தும். அதற்குச் செய்யுள் :

[குறியிடங் தலைவன் கோள்ளக்கூறல்]

‘மருள்போல் கிழறுவன்று பாட ஸ்வவன்ன வார்மணன்டீமல் இருள்போல் கொழுஷ்டற் பாயறி ; சார்கட்கிண் தீந்தமிழின் பொருள்போல்லிதாய்ப் புக்தமன்னன்மாறுன்பொசியிலின்கோள் அருள்போற் குளிர்க்கன்ன முந்துன்னு நந்தெதுக் ளாடிடமீ.’(1)

‘காவியர் கண்ணிறை குழுந்து கணையற் கறுத்தவர்டீமல் தூவியம் பெய்தவன் பெருஞ்சவன் டார்புன்னைத் தூமலர்கள் தூவிய வெண்மணர் ரூபரித் தார்கட்குத் தண்டாமின் ஆவியம் பீபால் வினிதா யுனாத்கங் ளாடிடமீ.’ (கட 10)

அதுகேட்டு, ‘இவ்விடத்துக்கண் வர’ என்றால் என்பதை உணர்ந்து, அவ்விடத்துச் செல்லுப். செல்லத், தலைமகன் வரவு உணர்ந்து, தோழி தலைமகனைக் குறியிடத்து ; கொண்டிரென்று, ‘யான் செங்காந்தட்டுக் கொண்டி வருவென், அவ்விடத்துத் தெய்வமுடைத்து, நின்னால் வரப்படாது, நி அவ்வளவும் இப்பொழிலகத்தே நில்’ என்று நிறீலீ நீங்கும். அதற்குச் செய்யுள் :

[குறியிடத்துமத்து மறைபவள் உரைத்தல்]

‘அஞ்சிறை வண்டறை காந்தளம் போதுசென் நியான்றருடிலுள் பஞ்சறை மெல்லதி யாய்வரப் பாற்றன்று பாழியோன்னுர் கெஞ்சறை யாச்செற்ற வேண்மன்ன னோரி கெடுவரைவாய் மஞ்சறை சோலை வளாய்த்தெய்வ மீவும் வரையகமே.’ (கட 8)

‘தீவிரை கோதையிங் கேளினின் னூல்வரற் பாலதன்று தீவிரி காந்தள்சென் நியான்றரு வேண்டெய்வ மங்குடைத்தால் பூவிரி வார்பொழிற் பூலங்கை வானவன் பூவழித்த மாவிரி தானையெங் கோன்கொல்லி குழுந்த வரையகமே.’ (கட 9)

‘செங்களம் படத்தொன் றவணர்த் தேய்த்த
 செங்கோ எம்பின் செங்கோட் டியாலைக்
 கழுதீஷ் சேஎய் குள்ளங்
 குருதிப் பூலின் குலைக்காங் கட்டே. ’ [குறுக் - க]

இவ்வாறு சொல்லி நீங்கும், நீங்கத், தலைமகள் அப்பொழி. விடத்து நிற்கும்; நின்றூலைத் தலைமகன் எதிர்ப்பட்டுப் புனரூம் புனர்ச்சியிலுதிக்கண் தோழி வந்து, ‘நின் கைபோலக் காந்தன் மலர்க்கன கொண்டிவந்தேன், எம்பெறுமாட்டி, நீட்டியத்தா- ளென்று சீறியருளாது போர்த்தாருள்’ என்று, அவளைக் கொண்டு- போய் ஆயவெள்ளத்தொடிக் கூட்டிம். இது பகற்குறி யாமாறு.

இவ்வகை உசற்குறி வந்து ஒழுகானின்ற தலைமகளைக் காணும்பொழுதிற் காணுப்பொழுது பெரிதாகலான் ஆற்றாய், நெஞ்சு மிக்கது வாய்சொர்க்க, கடவிற்கானுங், கானவிற்கானும், புன்னிற்கானும், நெஞ்சிற்கானும், வறிதே குழனி அழுதாற்போல, ஒரு சொற் சொல்லும்; அவ்வகை சொல்லு- மதற்குச் செய்யுன் :

[நெஞ்சோடு வருந்தல்]

‘பெருமா மணிமுடி மன்னரைப் பூலக்கைத்தப் பூவழித்த
 குருமா மணிவன்னன் தோனெடு மாறன் குமரிமுர்க்கர்
 அருமா மணிதிகழ் கானவின் வாய்வர் தகன்றகாண்கன்
 திருமா மணிகெடுக் தேவாடின் சென்றதென் சிந்தனையே.’ (கஶம்)

தலைமகள் அவ்வாறு வரால்லினவிடத்துத் தலைமகன் கேட்டின் வரைந்து புகுவானும்; தோழி கேட்டின் தலைமகளை வரைவுகடாவுவாராம். பாறுங் கேட்பாரில்லையாயின், தலை- மகள் சொல்லி ஆற்றுவாராம். முடியிருந்து வேவதோர் கொள்கலம் மூடியது திறந்தவிடத்து, ஆனி ஏழுந்து முன் நின்ற வெப்பம் நீங்கின்றபோல, அங்சொற் சொல்ல ஆற்றுமை பண்ணடையிற் சிறிதனவு படுதலாம்.

இனிப், பகற்குறி வந்து ஒழுகானின்ற தலைமகளைக் கானும் பொழுதிற் காணுப்பொழுது பெரிதாகலான் தலைமகள் ஆற்றாயினவிடத்துத், தோழி அவள் ஆற்றுமைக்குப் பரிந்து, உடனுயிருந்த புள்ளுநோக்கி இவைகண்டும் ஆற்றிச் செல்வாட்கு,

இவையும் நீங்கின, இனி எங்கனம் ஆற்றுங்கொல்லோ எனக் தலைமகற்குச் சிறைப்புறஞகர் சொல்லும் : அதற்குச் செய்யுள் :

[ஆற்றும்வாயில் அகண்றமையுணர்த்தல்]

‘அன்னம் புரைய ஈடையாள் புலம்பெய்த வத்தமென்னும் பொன்னான் சிலம்பு கதிடோன் மறைதலும் போயினவால் தென்னன் றிருமால் கழுனெனு மாறன் றிருந்துசெங்கோன் மன்னன் குமரிக் கருங்கழி மேய்த்தவன் டானாக்டீன்.’ (கஸ்து)

‘பொருங்கழுன் மாறன்புல் லாமன்னர் பூலங்கைப் பூங்குருதி மருங்கழி நீர்மூழ்கச் கண்டவெங்கோன்றெண்டிக்கானல்வண்டார் கருங்கழி மேய்த்தசெக் கால்வெள்ளோ யன்னங் கதிடோடுத்தம் பெருங்கழி காகன்னை கீங்கி யிக்ஸிர் பிரிசுனையே.’ (கஸ்து)

‘மேயின தம்படை தீயாடுமெம் மெல்லிய லாலோவெந்திப் பாயின மாலைக்குச் காட்டிக் கொடித்துப் பார்த்துமண்டியல் ஆயின சீரரி சேசரிக் கன்றன காட்டுவைடைத்து போயின தெவ்வரிற் போயின கானல்ர் புள்ளினாடே.’ (கஸ்து)

இவ்வகைரொல்லக்ட்ரைட்டை கலைமகன், ‘பான் வந்தொழுகாநின்ற இவ்வொழுகலாறுதான் இவ்ட்கு ஆற்றுமைக்குக் காறனமாயிற்றுப் போதுப்’ என, அவ்வாறு வந்தொழுகாது வரைந்து புகுவானும். இவ்வகையெல்லாம் பகற்துறியுள்ளே அடங்கும் எனக் கொள்க.

இனி, இரவுக்குறி பாமாறு :

பகற்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற கலைமகன் இன்றுதெருநூம் நாளைத்தெருநூம் எனத் தெருவானும் நெரிங்காலமும் வந்து ஒழுக, இவ்வொழுக்கப் புறத்தார்க்குப் புலனுயினவிடத்து இவள் இறந்துபடும், இவள் இறந்துபட இவனும் இறந்துபடும் என ஆற்றுளாய், வரைவுகடாதற்குச் சொறிப்பறியுறுக்கன்று முன்னுடைத்தாக அறிவுறுஉடம். என்னை, கதுமெனத் தமா இற்செறித்தவிடத்து எமர் எம்மை இற்செறித்தார் என்ற ஞான்று ஆற்றுஞகவும் பெறும் : அதனை, முற்படவே செறிப்பறிவுறுஉடம் ; என்னை, ஆற்றுஞமெனிற் சொல்லுவது தெளியச் சொன்னேன் எனத் தெருட்டுதற்பொருட்டு என்பது,

இனித, தோழி வரைவுகடாவுகின்று, குறிப்பினான் வரைவுகடாவுதலும், வெளிப்படையான் வரைவுகடாவுதலும் என இருதிறத்தன

அவற்றுள், துறிபாரினான் வரைவுகடாவுமாறு: ‘யாம் எம்மை யுபாரிற் குறிந்கொண்டு சீராக்னோ’ என்னும்; எனவே, தலைமகன், ‘இவர் இற்றாறுத்தடப் போய் விளையாடும் பதத்தர் அவர்கள், இவரை இற்றிச்சுத்து வேண்டுமென்று போலும் அவ்வாறு நோக்கியது’ என்க சீராண்டு வரைக்கூத்துவானும்.

பாரா” யுபாரிற் துறிகொக்காண்டு சீராக்னோவே எனுமதற்கு செய்யுள் :

[தாயறிவுரைத்தல்]

‘ங்கூண்ணன் வெராட்டு சீரானில் குறுத்தினல் இவ்விளயான தீபாவண்ணம் காட்டி பூதியான் பூத்தன் துருக்கிச்சாத்தத் [ஞா காவண்ணன் தீபாலவண்ணனானா சாவிரி காட்டன்ன காரிகையான எர்வண்ண தீராக்கிப்பி. கான்னேய தீராக்கார வெம்மைனேயே.]’()

அல்லது, இவ்வாறு ஒன்று பிப்பறிவதும்; அதற்குச் செய்யுள் .

[புனத்தோடுவைத்துக் குறிப்புறர கிளத்தல்]

‘செயல்மன்னு மாலது சீரால்லாப் சிலம்பிதன் பாழிவென்ற கடன்மன்னு வெல்லபொறிக் காய்ஸன மாறன் கடிமுனைமீல அயனமன்னா போற்கொயது மாள்கின்ற தாலணி வானுரிஞ்சுக் குயனமன்னு சீகாட்ட மகனிவணி சாராலெலம் பூம்புனமீ? (கசா)

‘என்னே ரழியா சகையென்னை வெற்ப வீருஞ்சிறைவாய் மன்னே ரழியவென் மூன்முனை போற்கொய்து மாள்கின்றதான் கீன்னேர் திகழு மதைகால் கிழிய வியலறைவாய்ப் பொன்னேர் திகழு மணியைரச சாரத் புனத்தினேயே.’ (கசக)

இனி, இவ்விடத்து வரப்பெறும் எனபதுபடத் தலைமகற்குத் தோழி முன்னின்ற சொல்லவும் பெறும்.

இனி, முன்னிலைப்புறமொழியாகத், தலைமகன் வரவுணர்ந்து, வேங்கைக்கு உரைப்பாளாய்த் தலைமகன் கேட்ப இவ்வாறு சொல்லியுஞ் செறிப்பறிவுறுத்தும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[பணிமோழிப்பாங்கி கணியோடுகூறல்]

‘திரையார் குருதிப் புனன்மூழ்கச் செங்கிலத் தன்றுவென்று உரையார் பெரும்புகழ்ச் செங்கோ ஹுசிததெனேண் பூம்பொதியில் வரையார் தினைப்புனங் கால்கொய்ய சன்னுள் வரைந்து சின்ற விரையார் மலரின வேங்காய் ஸ்னக்கு விடையில்லையே.’ (கஞ்ச)

‘வானுடை யான்மூடி மேல்வளை யெற்றியும் வஞ்சியர்தங் கோனுடை யாப்படை மிகாட்டாற் றழிவித்துங் கொண்டவென்று ஶானுடை யான்றென்னன் ஏத்தாரு தூர்த்தரன் பொன்வரைமேல் மீனுடை யான்கொல்லி வேங்காய் ஸ்னக்கு விடையில்லையே.’ (கஞ்ச)

இவ்வகையுஞ் சொல்லும் : அதற்குச் செய்யுள் :

‘ஈன்றுசெய் தாயல்ல ஈன்னுச் சாய்சறை யாற்றுவெம்போர் சின்றுசெய் தாருக்கி வாச செடுக்கைக் களிற்றுடலால் [தல் குன்றுசெய் தான்கொல்லி டேவங்கையை மெல்லரும் பாகக்கொய் அன்றுசெய் தாமெளி ஸிற்பதன் ரேஞ்சம் மகன்புனமே.’ (கஞ்ச.)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும் : அதற்குச் செய்யுள் :

‘உலம்புளை தோண்மன்ன மீராடவல் ஸத்தட் டவருரிமை அலம்புளை தீகாச்சய ரல்லாக்கண டான்கொல்லி சாரானண்ணனி வலம்புளை வில்லோ டிருவிப் புனக்கணடு வாடினின்றால் சிலம்பளை ஈயற்க வென்னுக்கொல் வேங்கைச்செழும்பொழிலே.’

இவ்வாறுஞ் சொல்லும் : அதற்குச் செய்யுள் :

‘பொருங்கண்ணி குடிவா பார்ப்படப் பூலக்கைதப் பொன்முடிமேக் திருங்கண்ணி வாகை யணி துவெங்கோன்கொல்லி மீர்க்குசிலம்டு கருங்கண்ணி காக்கின்ற பைம்புனங் கால்கொய்ய காஞ்சரைத்த பெருங்கண்ணி யாரைப்பொன் வேங்கையென் ரேவின்னும் பீசக் [கூடிது]’

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும் : அதற்குச் செய்யுள் :

‘பைக்கின்ற வாடர வேரல்கு லாள்செல்ல ஈட்பணித்த இச்சின்ற வேங்கை குறையா கிளாஞ்சந்த னங்குறைத்தா மெய்க்கின்ற செங்கோல் விசய சரிதன்வின் டோய்பொதியின் மைங்கின்ற சாால் வரையக வாணர் மடவியரே.’ (கஞ்ச.)

இவ்வகை செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்ட தலைமகன் தெருள்-வானுயின், ‘இன்ன நாள் வரைவல், அத்துணையும் இவளை ஆற்றிக்கொண்டிரு, நினக்கு அடைக்கலம்’ எனக் கைப்பற்றும்;

கைப்பற்ற, அதனைத் தோழி சூருறவாகக் கருதினான். உலகத்-
தாச் சூருறவார், பார்ப்பாரையும் பசுவையும் பெண்டிரையும்
தொட்டுச் சூருறப்பாகலான், சூருற்றுனென்பதனை நினைந்து,
'நீர் வரைவல் என்றதே அமையாதோ?' சூருறவேண்டுமோ?
பொய்த்ததும் வாய்த்ததும் உடையாரன்றே சூருறவார்? மெய்-
யல்லது சொல்லாதார்க்குச் சூருறவு வேண்டுமோ? நின்கண்ணும்
பொய்யுண்டாகின், மெய்பெண்பது இவ்வுலகத்து நிலைபெற்ற-
வழி இல்லையாகாதே' என்னும் : அதற்குச் செய்யான :

[குஞாங் தோன்றற்குத் தோழிக்கறல்]

‘செய்யொன்று சீவனைகி மாறன்றென் நெடன்ன சேரிஷையிங்
ஸமெயான்று வாட்கண் மடங்கை திறத்திட்ட டறங்கின்து
பொய்யொன்று என்கண் னாக்டிழுவமன் ஓந்பன்னைப் பூஞ்சிலம்பா
மெய்யொன்று என்ற யொழியுங்கொல் லோவிஸ் வியலிடத்தே.’()
'திரைப்பா விரும்புனற் சீசலூ ரெதிர்கள்ற சோலர்கோன்
வரைப்பா ஸடையசசைற் றுன்னையைய யன் னை டிறத்துவண்டார்
விரைப்பானறுங்கண் னாயாப்பொய்ம்மைநீசொல்லின்மெய்ம்மையை
துரைப்பார் பிறந்தி யாவர்கொல் லோவிஸ் வலகினுள்ளே?’ [ன்ப

‘வெள்ள விழுத்தோடு மெங்கருப் புலக்கை
வள்ளா டாண்னீடை வயின்வயி னுடங்க
ரீன்சினை யள்ள வெண்மணை குவைஇக்
காஞ்சி கழுர் மர்வளம் பாடி
கூரக்கோ மகலீர் சூறுவழி 1 யிறந்த
வார ஸருந்திய சிறுசின் மருகின்
தாற்சினை யறங்குத் தண்டிறை யு
கிழமூயா அன்னாம் விழைவ தாயினுங்
கேட்டவை தோட்டி யாக 2 மீட்டாக்
கறனும் பொருஞும் வழாஅமை நாடி
தற்றக அடைமை கோக்கி மற்றதன்
பின்னு கும்மே முன்னியது முடித்த
லனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனை
லரிய பெரியோர்த் தேருக் காலை
நும்மோ ரன்னேர் மாட்டி பின்ன
பொய்யொடு சிடைக்கத்தலை தோன்றின்
மெய்யாண் ஒளுதோவிஸ் வலகத் தானை? [அகம் - உஶக]

என, ‘யான் தனக்கு அவளே அடைக்கலமென்று கைப்பற்றி, அதனைச் சூனுறவாகக் கருதித் திரியவணர்ந்தாளாகலான் டீட்டிக்கல் ஆகாது’ எனப் பிற்றைஞான்று வரைவொடி பூசுவானும்.

இனித், தெருளானுயின், ‘இரவுக்குறி வாரா வாரைவல்’ என்னும். அதுகேட்ட தோழி இரவுக்குறியது ரதங்காட்டி மறுக்கும். யாங்குனம் பறுக்குமோ எனின், ‘அரவும் உறுபும் புளியும் எண்கும் வெண்கோட்டியானையும் என்று இவற்றது ஏதமுடைத்து : ஏற்றிமிவுடைத்தாய அருவரையிடத்து ஒரு வேல் துணையாக கீர் ஆரியுள் கீர்நாள் வரவு ஆற்றுநிர்மையெனா?’ என்னும். என்பதுகேட்ட தலைமகன் ஆற்றுவானுயின், வாரைந்து எய்தும் ; ஆற்றுனுயின் இறந்துபடிம் எனக் கருதி, இறந்துபாட்டு அச்சுக்கிணங் இரவுக்குறி நேரும். நேர்க்காள் தலைமகற்கு, ‘நின்னுட்டார் என்ன நூலினர்? என்ன சாந்தினர்? என்ன மரத்தின்கீழ் விளையாடிப? என்னும். அது கேட்டித் தலைமகன், ‘முன்னெல்லாம் எனக்கு மறுத்தாளன்றே, மறுத்தாள் இது சொல்லிற்று ஒரு காரணம் நோக்கி’ என உணர்ந்து, தானும், ‘நின்னுட்டார் என்ன நூலினர்? என்ன சாந்தினர்? என்ன மரத்தின்கீழ் விளையாடிப? என்னும். என்றாக்கால் தோழி, ‘காந்தனும் வேங்காசும் நூத்துப், ஏந்தனா சாந்து நூதும், வேங்கையரத்தின்கீழ் விளையாடிதுப்’ என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[குறியிடங் கூறல்]

‘வந்தினைக் காமன்னர் தேயமுன் னுண்மைத் தேயுயர்த்த கந்தணங் காமத யானைச் சமுன்மன்னன் கார்ப்பொதியிற் சந்தனங்கு சாந்துசெங் காந்தளாம் பூத்ததுல் போல்விரியுக கொந்தணங்கீர்ம்பின்டி யாம்விளை யாடுங் குளிர்பொழிமேல்.’ (கஞ்சி)

‘காந்தளாம் போதெங் கருங்குழற் டீபாது கடையலொன்னேர் தாந்தளார்க் தோட்டவைவேல்கொண்டவேக்தன்றண் ணம்பொதியில் சாந்தமெங்கு சாந்தம் விளையா டிடமுக் தலையவிழும் பூந்தளாம் பின்டி யெரிபோல் விரியும் பொழிலகடீமே.’ (கஞ்சி)

குறினுக்கினிலமாகையான் இவ்வகை போல்லும். அல்லாத கிலத்திற்கும் அவற்றிற்குத் தக்கவாறே சொல்லும். இவ்வகை

வொல்ல. ‘ஒக்கும், “இவை செய்துவந்து நின்பின்” என்று போலும்’ என உணர்ந்து, பிற்றை ஞான்று அப் பூச் சூடி, அச்சார்ந்து பூசி, அம் மரத்தின்சீழ் விளையாடற் குறிசெய்து நிற்கும் : நின்றவிடத்து அவனது வரவு உணர்ந்து தோழி சொல்லும் : அதற்குச் செய்யுள் :

[வரவுணர்ந்து உரைத்தல்]

‘ஆணிசிற மாப்பச இந்திஸ் சார்வல்லத் தன்றவியத் [வாய் துணிசிற தேவல்கொண்ட கோண்கொல்லிச் சாரலிச் சூழ்பொழில் மணிசிற மாமயி வெண்ணெகால் பொன்னேர் மலர்ததைந்த கணிசிற வேங்கையின் பீமத்தூரி லாது கலங்கினவே.’ (கச०)

‘கயில்கொண்ட வார்கழுத் போர்மன்ன ரோடக் கடையற்கண்ணேங் தயில்கொண்ட கோனரி கேசரி கொல்லி யருவரைவாய்ப் பயில்வண்டுக் கேதனும்பண் போல முரலும்பைம் பூழ்பொழில்வாதுயில்கொண்டிலதுணையோடுமென்னேசெய்யதோகைகளே.’ [யத்

இவ்வாறு தலைமகன் து வரவுணர்ந்து, தோழி, ‘குவளை அலர்க்கனவேற் காண்பாம், ’ பந்தர் மூல்லை அரும்பினவேற் காண்பாம்’ எனக் கொல்லித், தலைமகனைக் கொண்டுபோதரும்; அதற்குப் பெய்யுள் :

[குழியிடத்துக் கொண்டுகேறல்]

‘பூதிக் கடல்வையங் காக்கின்ற கோனரி கேசரிதன் பாழிப் பகைசெற்ற பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூழுறவிற் பூழிப் புறமுன்னு யண்ணால் லாம்கொள்கம் போதுதியேல் சாழிக் குவளை ஈன் கண்டிபால் விரியுக் கடமலவோ.’ (கச१)

‘வினாக்கின்ற பல்புகழ் தீவர்த்தன் விசாரிதன் விண்டெட்திர்க்கு குவளைக்கின்ற தீவர்த்தனாச தீசூழ ரழித்தவன் றீக்தரிழ்போல் வினாக்கின்ற வகுமங்கை யாய்வெசன்று கோடுவின் வாயுள்வக்கு முனைக்கின்ற முன்னொயிற் தேர்கொண்டரும்பின மூல்லைகளே.’ ()

எனக் தலைமகனைக் கொண்டுபோக்கு அக் குறியிடம் புகுங்கு, பசற்குறியின்கண் நீங்கினவாறே நீங்கத், தனியளாய்வின்ற தலைமகனை பதிர்ப்பட்டுப் புணரும்; புணர்ச்சியிறுதிக்கண் தோழி தலைமகனைக் கொண்டுபோகரும். இஃது இரவுக்குறி யாமாறு

குறி இரவினும் பகலினும் என்னது, ‘எனப்படிவது’ என்று ஏற்றிற்கோ எனின், குறியென்றாக்குச் சிறப்புடையது என்றவாறு.

‘வண்டும் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமுங் கொண்டு புணர்நரம் பென்ற முரண்ற.’

ஜூங்துவாயிலானும் கொள்ளப்படுந் துப்புரவினைத் தன்னகத்துடைத்தாய்ப், பல்வகைப்பட்ட மரங்களானும் பொலிவுடைத்தாய்ப், புறத்தார் அகத்தாராக் காண்பதறிதாய், அகத்தார் புறத்தாரைக் காண்ப தெளிதாய், விழைவுவிடத்த விழுமிடோரையும் விழைவுதோற்றுவிக்கும் பண்பிற்று என்பதற்குச் சொல்லப்பட்டது என்பது. அஃதேயெனின், அறியக்கிளக்கப்பட்ட இடம் என்னது, ‘கிளாந்த இடம்’ என்று ஏற்றிற்கோ எனின், வினைச்சொற்கள் நான்கு விசற்பழுடைய என்றாகு; யாவை அவ்விகற்பமெனின், கருத்தன் ஏதுக்கருத்தன் கருவிக்கருத்தன் கருமக்கருத்தன் என இலவு : அவற்றால்,

கருத்தன் என்பது — கர்சன் வடித்து மாடப், சொல்லவ் செய்த வாஸ் :

ஏதுக் கருத்தன் என்பது — ஏவினைக் கருத்தாவாகச் செய்வது ; அரசர் தொட்ட குளம், அரசர் எடுத்த தேவகுலம், இத்தொடக்கத்தன :

இனிக், கருவிக் கருத்தன் என்பது — வாள் எறியும், சரிஷை குற்றும், இம்மிடா நாற்குறணி அரிசிக் கோற அடிம் என இக்தொடக்கத்தன :

இனிக், கருமக் கருத்தன் என்பது — திண்ணை மெழுகிற்று, கலங் கழுவிற்று, மரங் குறைத்தது என்று பொல்லுவது.

‘அறியக் கிளாந்த இடம்’ என்னும் அக்சொல் கருமக்கருத்தனும் நின்றது என்பது.

அஃதேயெனின், இவ்வகை கருமக்கருத்தனுக்க் சொல்லுதற்கு இலக்கணமுண்டோ எனின், உண்டு ;

‘செய்ப்படி பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியபன் மாபே.’ [வினையியல் - சகு]
என்பது.

அஃதேயெனின், குறிபெனப்படில் என்றாதே சூத்திரஞ்
செயற்பாலது; என்னை, இரவுக்குறி பகற்குறி என்று இரண்டு
சொல்லுகின்றமையின். இடம் என்னும் ஒருமை நோக்கிக்
‘குறிபெனப்படுவது’ என்றார் என்பது. (கா)

[ககு]

இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவாது.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், மேற்குத்திரத்துட் குறி
இரண்டென்றார், அவற்றால் இரவுக்குறி சிகழுமிடம் உணர்த-
துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : இரவுக் குறி என்பது — இரவின்கட்டு
குறியிடம் என்றவாறு; இல்வரை இகவாது என்பது —
இல்லிடத்தைவிட்டு சீங்காது என்றவாறு.

ஊனேவ, புறத்தன்று என்றவாறும்.

‘இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவா
துணர அணர்த்த ஏறையி னா?’

என்றார் பிறரும் எனக்கொள்க.

இரவின்கட்குறி இல்வரை இகவாது எனப், பகற்குறி
இல்வரை இகக்கும் என்பது சொல்லினார்; என்னை, இராப்புள்
உண்ணு என்றார்க்கு, பகற்புள் உண்ணும் என்பது முடிந்தது.
இனி, இராப்புக்குறி யென்று ஆகற்பாலது இரவுக்குறி யென்று-
பிற்றுச் செய்யுளாகலான்.

என்னை,

‘குறியத னிறுதிச் ஜெனகெட் வகர
மறிய வருதல் செய்யுளு ஞரித்தே?’ [க.யிர்மயக்கியல் - நூ]

என்றாகலேன்.

[2.0]

பகற்குறி தானே யிகப்பினும் வரையார்.

என்பது என்னுதலிற்கோ எனின், பகற்குறியிடம் உணர்த்தல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : பகற்குறி தானே என்பது — பகற்குறி யிடந்தான் என்றவாறு ; இகப்பினும் வரையார் என்பது — இகந்துபடினுங் குற்றங் கூரூர் என்றவாறு.

இகத்தல் என்பது ஒன்றின் இறத்தல் என்றவாறு. இகத்தல் எனினும் இறத்தல் எனினும் ஒக்கும் ; ஒன்றின் இறத்தல் என்பது பலவாதல் என்றவாறு.

ஒரு ஞான்று வேங்கைப் பொதும்பினுள் ஆம் ; ஒரு ஞான்று கோங்கம் பொதும்பினுள் ஆம், குறின்சிலமாயின்.

ஒரு ஞான்று புன்னையங்கான லூள் ஆம், ஒரு ஞான்று கைதையங்கான லூள் ஆம், நெய்தனிலமாயின்.

இவ்வகை ஏனை நிலத்திற்கும் ஒக்குமாறு அறிந்து உரைக்க,

‘பகற்குறிப் பணர்வுகள் பலவா கும்மே’

என்றுராகவின்.

‘இகப்பினும் வரையார்’ என்ற உம்மையால், பகற்குறியும் ஒன்றுக்கே வலியுடைத்து ; என்னையெனின், தங்குறை முடித்தற்பொருட்டு ஒரு பொழிலகத்தே கொண்டுசென்று விளையாடும் ஆயங்களும் தன்வழிய ஆகலான் என்பது.

இனி, யார் அறிவார், பண்டுபோலாது இப்பருவம் ஒரு காளலகத்தே கொண்டுகுகின்றன என்று கருதுவார்க்கு, அறிந்து பல பொழிலினுள்ளும் புகுதலிற் பல பொழிலாகவும் பெறும்.

(20)

[உக]

இரவுமனை யிகந்த குறியிடத் தல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.

என்பது என்னுதலிற்கிற எனின், இரவுக்குறி வகுக்கப்பட்ட
இடம் வேறுபாடுடையது கண்டு, அவ்வேறுபாடு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

மேல், ‘இரவுக் குறி இல்லவா இகவா சு’ என,¹ இல்லவரை-
பகத்ததன்றே சாந்சாரன், அவற்றுள்ளும் இரவுக்குறியாதல்
சென்றது : சென்றதனை கீக்கியவாறு.

இதன் போருள் : இரவு மனை இகந்த என்பது — இரவின்கண் மனைபகத்து நீங்கிய என்றவாறு ; குறியிடத்து அல்லது என்பது — குறிக்கப்பட்ட இடத்தல்லது என்றவாறு ; கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை என்பது — தலைமகற் சேர்தல் கலைமகட்கு இல்லை என்றவாறு

எனவே, இல்லவரைபபகத்தீக ஆக என்பதாலும், மனையகத்து ஆகற்க என்பதாலும் உணரபபட்டது. அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கூடகாரம், பன்னியம்பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளி என இவற்றுள் கீங்கிச், செய்குன்றும். இளமரக்காவும், பூம்பந்தரும். விளையாடிடமும், அவற்றைச் சார்ந்தனவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் ஆக என்றவாறு. எனவே, பகற்குறியிடம்போல வேறுபட்டது ஆகற்க இரவிற்குறியிடம் என்றவாறு. அஃதேபெனின், மனையகத்து ஆக அழிவதுண்டோ எனின், குரவர்கள் உறையும் இடமாதலின் தெய்வத்தானம் என்ற சருதப்படும் அல்லதாலும், புகவும் போகவும் அருமையுடைமையானும் ஆகாது என்பது; என்றார்க்குச் செய்யுள்:

‘வால மனையகத்துச் சார்ந்தான் றலைமகன்.’

என்பதுபட வந்தன எனின், அவை அகமல்ல, அகப்புறத்தே அடங்கும் என்பது.

'இரவுக் குறியோன் நெய்து மதுவே
மனையோர் கிளவி கேட்கு பிடத்துச்
செலவுவர வில்லாத் தொழிலிற் ரூகி
மனையிறங் தெல்லையின் மாண்புடைத் தாகும்
அகப்புற மாயின் மறுதலைப் படுமே'
என்றார் பிறரும் எனக்கொள்க.

(உக)

[22]

அம்பலு மலருங் களவு.

என்பது என்னுதலிற்றே எனின், களவொழுக்கினது நெடின்
காலச் செலவின்கண் இவர்க்கு நிகழும் உள்ளாநிகழ்ச்சி இன்னது
என்று உணர்த்துதல் நூதலிற்று.

இதன் போருள் : அம்பலும் அலரும் களவு என்பது —
அவ்விரண்டும் நிகழ்ந்தன என்பது தாம் அறியினல்லது யாவ-
ரும் அறிவாரில்லை : இன்மையின், அவை களவு என்றவாறு;
களவு என்பது, செய்தாரே அறிந்து மற்றொருவர் அறியாத-
தாகலான் என்பது.

அம்பல் என்பது முகிழ்புகிழ்த்தல்,
அவர் என்பது சொல் நிகழ்தல் ;

அம்பல் என்பது சொல் நிகழ்தல்,
அவர் என்பது இல் அறிதல் ;

அம்பல் என்பது இல் அறிதல்.
அவர் என்பது அயல் அறிதல் ;

அம்பல் என்பது அயல் அறிதல்,
அவர் என்பது சேரி அறிதல் ;

அம்பல் என்பது சேரி அறிதல்,
அவர் என்பது ஊர் அறிதல் ;

அம்பல் என்பது ஊர் அறிதல்,
அவர் என்பது நாடு அறிதல் ;

அம்பல் என்பது நாடு அறிதல்,
அவர் என்பது தேசம் அறிதல்.

அது பொருந்தாது ; என்னின், அம்பல் எனப்பட்டதே அலரும், அவர் எனப்பட்டதே அம்பலும் ஆயின். இஃது அம்பற்கு இலக்கணம், இஃது அலருக்கு இலக்கணம் என்று விசேஷங்களைக் காட்டிற்றிலர் : இவை இரண்டால் தம்முள் வேற்றுமை பெறப்படுமாகலான் என்பது.

மற்று என்னே எனின், அம்பல் என்பது சொல்நிகழ்வதே முகிழ்முகிழ்த்துச் சொல்லுவதாயிற்று : இன்னதின்கண்ணாது என்பது அறியப்பாகாது என்பது.

அவர் என்பது இன்னேனோடு இன்னூரிடை இதுபோலும் பட்டதென விளங்கச் சொல்லி கிற்பது.

அம்பல் என்பது, பெரும்போதாய்ச் சிறிதாகிறக் கூட அலரும் என கிற்பது.

அவர் என்பது : அப்பெரும்போது தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்தாற்போல் கீற்கும் கிலைமை யென வேற்றுமையை சொல்லப்பட்டதாம்.

தாம் கெடுங்காலா இவ்வொழுகுக்கத்தை ஒழுகினுராதலான், வேறு ஏன்று தங்கரமாம் உடாவவாலோ உனர்க்கு, இதன்திறத்து இவ்வாராய்ச்சி என்று கருதப்பட தமனத்து ஒரு கோட்டபூட்டையார் அப்பெற்றியே கருதுவது உலகத்துத் தன்மை; இவ்வொழுகுக்கம் பிறர்க்குப் பலனுகாதன்றே, தெய்வத்தினுன் ஆயதாகலான்.

அம்பலும் அலரும் எவ்விடத்து நிகழுமோ எனின், காப்புக்கைமிக்கவிடத்து நிகழும் என்பது. களவினது நெடுஞ்சாலத்துக்கண் இவ் வொழுக்கம் வெளிப்படுங் கொல்லோ என்னும் அயிர்ப்பினுன் நிகழும் என்பது. ‘அங்ஙனம் அயிர்த்த அயிர்ப்பினுற் களவொழுக்கம் ஒழிந்துநின்ற நிலைமை கற்பு என்று கொள்ளுவேனுயின், வரைந்து புகுந்ததின்மையிற் கற்பு என்னும் ஆகாது ; களவினகத்தென்று கொள்ளுவேனுயின், ஒழுக்கம் நிகழ்கின்றின்மையிற் களவு என்னும் ஆகாது ;

என்னைகொல்லோ இதனை ஒருபாற் சார்த்துமாறு? என்று ஜியப்பட்டு நின்ற மாணுக்கற்கு, அம்பலும் அலரும் என்று நின்ற நிலைமையைக் கள்ளின்பாடில் கொள்க என்பது இது பொருந்தாது;

என்னை,

‘தாங்கை தாயே தன்னைய கொஞ்சங்

கன்னவ ரறியப் பண்பா கும்போ.’

[இறையனர் - 2.க]

என்றமையின் அவரறியாத முன்னெல்லாங் களவென்பது போதும் என்பது.

(22)

[2.ங]

வெளிப்பட்ட பின்றையு முரிய கிளவி.

எப்பது என்னுதவிற்கே எனின், அம்பலும் அலரும் ஆயிற்றென்று உள்ளத்து வெளிப்பட்ட பின்றை நிகழற்பாலது உணர்த்துதல் நுதவிற்று

இதன் போருள் : ‘வெளிப்பட்ட பின்றையும் உரிய கிளவி’ என்றுரெனினும், வெளிப்பட்டபின்றைக் கிளவியும் உரிய என மொழிமாற்றிக் கொள்க கிளவி என்பது, மகட்கூறுதல் ; அதுவும் உரித்து என, மற்றும் ஒன்றுண்டு கூறற்பாலது ; அஃதியாதோ எனின், அவனுடன்போக்கும் உரித்து என்றவாறு.

அஃது உரிபவாமாறு சொல்லுதும் இது பலராலும் அறியப்பட்டது என்னுங் கருத்தால் நிகழ்கின்று, தலைமகட்கும் தோழிக்கும் உடனே நிகழும் இருவரும் யாமே உணர்ந்தேம் எனக் கருதுதலாற் கதுமென இந்நிலைமைக்கண் வரினும் வாராமைக்கொள்வேன் என்னுங் கருத்தினால், பண்டு அவன் வந்து பயின்ற இடத்தே தோழி செல்லும் ; செல்லத், தோழி, கண் எதிர்ப்பட்ட தலைமகளை வலங்கொண்டு சார்ந்து, ‘நின்னால் தலையளிக்கப்பட்ட தலையளி அவராயிற்று, பலராலும் அறியப்பட்டு’ என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[அலராறிவுறுத்தல்]

‘பலரா யெதிர்சின்று பாழிப்பட்ட டார்தங்கள் பைஞ்சினம்வாய்
புலரா வசம்புடை தீவன்மன்னன் வேம்பொடு போந்தணிக்த
மலார் மணிமுடி மான்றேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னுட்
கலராய் விளைகின்ற தாலன்னை எீசெப்பக் வாரருளே.’ (கக்க)

‘பொருடா வென்னின்ற மானதன் பூலக்ஞைத் தோற்றுப்புலார்
இருடா னடைகுன்ற மேறவென் ரேஞ்கங்னி மீர்ம்பொழில்வாய்
மருடா வென்னவண்டி பாடுக்தண் டாரண்னைல் வந்துசெய்த
அருடா னலராய் விளைகின்ற தான்மற்றில் வாயிழைக்கே.’ (கக்க)

‘அறிக்தோ ரஹநில ரென்றலர் சிறங்கத
இன்னுயிர் கழியினு கனியின் னுதே
புன்னையங் கானற் புணர்குறி வாய்த்த
பின்னீ ரோதியென் ரேழிக் கன்னே
படுமணி யானைப் பசம்பூட் சோழர்
கொடிநுடங்கு மறுகி ஞர்க்காட் டாங்கட
கன்னுடைத் தட்விற் புன்னொலித் தோவாக்
தேர்வழங்கு தெருவி னன்ன
கெளாவையா கின்ற தையங்கின் னருளே.’ [நற்றினை - உடன]

இது சொல்லிப், பின்னும், ‘நீ இது புகுதருந்துணையும்
இவ்வாறு ஒழிசூவாயினைய், அறன்றியாமையான் ; அறிதி
யென்னின் இது புகுகாமை வரைந்தெப்துவாய் மன்னே,
அல்லதூலம், பிறரும் வரைந்தெப்துதற்கு முலைவிலையொடு
புகுந்து பொன்னவிவான் நின்றுரும் உளர்’ எனப் படைத்து
மொழிந்து சொல்லும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[மக்டபேச்சுறைத்தல்]

‘நீணி யேவி கெடுங்களத் தொன்னார் சினையளைக்த
டீபாரணி வேவன்மன்னன் கண்ணியன் னைடன்னைப் பொன்னனை
காரணி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தார் [வான்
வாரணி பூங்கழி லண்ணலென் னுகி வலிக்கின்றதே.’ (கக்க)

‘தீவைத் துளைத்தகண் னேழை திறத்தின்று விண்ணுவின்சுஞ்
சோலைச் சிலம்ப துணிவொன் றநிக்து சட்டருமுத்த
மாலைக் குடைமன்னன் வாணைடு மாறன்வண் கடவின்வாயக
காலைத் திருமணை முற்றத் தியம்புக் கடிமுரகே.’ (கக்க)

‘போர்மலி தெவ்வரைப் பூலக்கை வென்றான் புகாரானைய வார்மலி கொங்கை மடக்கைத்தயை வேவேரேர் மணங்கருதிக் கார்மலி வார்மூர் சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தார் ஏர்மலி தாரண்ண வெண்டேனு விதன்றிறங் தெண்ணுவதே.’ (கக் அ)

‘வேயும் புரையுமென் ரேரூளி திறத்தின்றை யெல்லையுள்வின் தோயுஞ் சிலம்ப துணிவொன் றறிந்துதொன் ஹாந்புலவர் ஆயுர் தமிழுரி கேசரி கூட வகனகர்வாய் எயுங் திருமணை முற்றங் தியம்பு மெறிமூரேசே.’ (கக் க)

இங்கணமுஞ் சொல்லுமாம் :

[போன்னணியுரைத்தல்]

‘குன்றீருத்த யானைச்செங் கோவெந்தி மாறன்றென் கூடலன்ன மென்றெருத் தணிகுந் தீவனை திறத்து விளைவறிக்கே இன்றெருத்த தொன்று துணைச் சிலம்பவின் ரூயினென்மூர் மன்றத்து ஸ்ன்று முதுங்குங்கொ ஞோ மணமூரேசே.’ (கவி)

‘கலம்புரி செய்வுமென் ஞோப்செய்வு தென்னறை யாற்றுவென்ற உலம்புரி தோண்மன்னன் தென்புன ஞட்டெடாரு வற்கியைக்கு குலம்புரி கோதைத்தயைக் காப்பணீங் தார்கொடி மாடமுன் றில் வலம்புரி யோடு முழுங்குங்கொ ஞோ மணமூரேசே.’ (கவி)

இங்கணஞ் சொல்லப்பட்ட கலைகள், ‘என்றை் செய்யப்பட்டது என்றேனு?’ என்னும் எனத், சேராமி, ‘என்னை வினவற்பாலையல்லை, நீ இதற்குக் தக்கவாறு அறிந்து செயற்பால்’ என்னும் என்பது.

‘துண்ணறி விடைத்தியார் நூலெலாடி பழங்குலுட் பெண்ணறி வென்பது பெருங்கேபே கையைத்தீத்.

என்பதாகலான், ‘நீ ஒரு பொருங்கி விகற்சித்து அறிபுந்துணை, யான் அறியுமாறில்லை பிற ; அல்லதூலம், யாம் குற்றேவன் மகனிர், ரீர் ஏயினவாறு ஒழுகுவத்தல்லது, “இதுகொண்டு இது செய்மின்” என்றற்குத் தக்கேமல்கேலம்’ என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[முலைவிலை கூறல்]

‘வன் னு விது செய்கென் தென்சொல்ல லா மிகற் பாழி வென்ற
வின்னு ரயிற்படைச் செங்கோல் விசாரிதன் வங்கொவிசீர்த்
தென் னு டெளினுக்கொள் ஓர்விலை யாத்தமர் சீர்செய்வண்டு
முன்னுண் மலரென் நைணயுக்கண் ஜேழை முகிழ்முலக்கே.’()

இதுகேட்ட தலைமகன், ‘உடன்கொண்டு போவது துணிந்தே
னென்னிலும், நிழலும் கீரும் தில்லாத அழல்வெங்கானம்
ஆற்றக்கல்லாள்கொல்லோ’ என்னும்; என்ன, ‘அன்ன வெங்கானமெனிலும் எம்பெருமாட்டி நும்மொநிவரப் பெரிதும்
திணிப்பவரம்’ என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[ஆதாங் கூறல்]

‘மால்புறை யானை மணிமுடி மாறன்மண் பாய்விழந்தும்
பாஸ்புறை விவங்குடைக் கெஞ்னன் பறந்தலைக் கோடிவென்ற
தீவுல்புரை வெம்மையைக் கான மெனினுமாவு வேங்கன்செய்ய
கோல்புரை தன்மைய வாதும்மொ டேகிளங்க கொம்பினுக்கே.’()

‘தூலணி பொர்மன்னர் காளீர்க் கடையற் படக்கடந்த
சுழலணி வேங்மன்னன் சத்துரு துரக்தான் நன்முனைப்பொன்
நூலணி வெம்மைய வாயினுக் கான மவன்குடையின்
சுதூலணி தன்மைய வாதும்மொ டேகிளங்க கேரிஷைக்கே.’(களச)

அதுகேட்டி, ‘ஆயின், உடன்போக்குவலித்தேன், நீ இதை
அவட்டுச் சொல்லவேண்டும்’ என, ‘நன்று, எம்பெருமான்
அருளிசெய்தது எம்பெருமாட்டிக்கு உணர்த்துவல்’ என்று,
தலைப்பகளை வலங்கிகாண்டு போந்து, தலைமகனுழைச் சென்று,
அவள் குறிப்பறிந்து, ‘எம்பெருமாட்டி, நம்பெருமான் நம்மைத்
தம்போடு உடன்கொண்டுசெல்லக் கருதுகின்றூர், நின்குறிப்பு
என்னே?’ என்னும். ‘என்றவிடத்து, உடம்படுதலும் உடம்-
ப்படாதொழி தலும் என இரண்டல்லதில்லை; சென்று வழிபடு-
மேயெனின் நாணிலளாயினுளாம்; உடன்படாளாயின் கற்பில-
ளாயினுளாம்; இரண்டினுள்ளும் எத்திறத்த ளாயினுளோ
எனின், நானுக் கற்பு என்னும் இரண்டல்லவே அவள்கண-
னுள்ளன, அவற்றுள் நாணிற் கற்பு வலியுடைத்து; என்கிற
வலியுடையவாறு எனின்,

‘உயிரிலுஞ் சிறந்தன்ற காணே ஈணிலுஞ்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று.’ [களவியல் - 22]

என்பதாகலான், நாண் அழியினும் கற்பு அழியாமை நினைக்கும்; நினைத்து, உடன்போக்குநேர்ந்து, தலைசாய்த்து நிலைக்கிளையானிற்கும் நிலையை இது சொல்லுவதே போன்றது; அதற்குச் செய்யுள் :

[நாணிழுந்து வருந்தல்]

‘எனு விகலு மழிச்துவதை வேர்த்திரவல் வாயிறைஞ்சிக்
கானுங் கழனெடு மாறன்செஷ் கோளின் ற காக்குமண்மேற்
சேஞு மகலா துடனென்னெடு டாடித் திரிச்துவஷ்ட
நானு மழியத் தகுசற்பு மேம்பட ஈகின்றடித் :’ (கஞ்சி)

‘அளிதோ தானே ஈணே எம்மொடு
ஏனிட் டுமர்தன்று மன்னே யினியே
வான்பூங் கரும்பி ஞேங்குமணந் சிறுசிறைத்
தீம்புன னெரிதர வீர்துக் காஅங்குத்
தாங்கு மளை தாங்கிக்
காம ரெரிதுக் கைக்ஸல் வாடுதி :’ [அமுந் - கசக்]

இன்னும் இது சொல்லுவதேபோன்றது அந்திலையை :

‘சிலரும் பலரும் கணடக்க இனுக்கு
முக்கி னுச்சிச் சட்டவிரால் சீர்த்தி
மறுகிற பெண்டி ரம்ப ஊற்றச
சிறுகோல் வலத்தன என்னை யலைப்ப
அலங்தனென் வாழி தோழி கானந்
புதுமலர் திண்டிய பூாறு குருங்சுவற்
குடுமா பூண்ட கெடுதேர் கணடதி
நடுநாள் வருங் மியதேர்க் கொண்க்கலெநு
செலவயர்க் திசினால் யானே
அலர்சுமாக் தொழிகவில் வழுங்க லாரே?’ [ஈற்றினை - கசக்]

இங்குனம் இவள் உடன்படும். உடன்பட்டது உணர்ந்து-வைத்துத் தாயுழைச் செல்லும்; தாயும் மகளது வேறுபாடு கண்டு, உற்றதறியாது, நற்றிறம் படர்ந்து செல்கின்ற காலமான்றே, ஆகலான், கண்டவாரே, ‘அன்னுய், என் மகட்கு இவ்வேறுபாடு ஏற்றினுன் ஆயிற்று? எனக்குச் சொல்லாய்’

என்னும். என, ‘என்னால் அறியப்பட்டதுஞ் சிறிது உண்டு’ என்று அறத்தொடி நிற்குமாறு,

‘தோழிக் குரியவை கோடாய் தேவத்து.’ [இறையனார் - கச]

என்ற சூத்திரத்திற் சொல்லிப் போந்தாம்; அவ்வகை அறத்தொடி நிற்கும். கிற்கர், சொலிலித்தாய் இன்புற்ற மனத்தளாய், ‘என்மகள் பெரிது அறிவுடையளோகான்’ என்று, அவ்வாறு நற்றுப்பக்கு அறத்தொடி நிற்கும். நற்றுயும் இன்புற்ற மனத்தளாய்த் தந்தைக்கும் தன் ஜையன்மார்க்கும் அறத்தொடி நிற்கும். கிற்க, அவரும் அவளது அறிவும் ஆசாராமும் கேட்டு இன்புற்ற மனத்தராய்ச் சொன்மதுத்துத் தலையிறைஞ்சி நிற்பர். இங்கனஞ்சு சென்று மாட்சிப்பட்டிக் காட்டுமே யெனின், பெரிதும் மாட்சிப்பட்டிக் காட்டிற்று. சாட்ட, ‘இவள் கீரில் ஆற்றிடப்போய் வருந்துங் குறை யென்னை?’ என்று தலைமகனைச் செலவழுங்குவிக்குங்: அவ்வகைபாற் வால்லுமதற்குச் செய்யுள்:

[சேல்லுந்தலைவனைச் சேலவழுங்குவித்தல்]

‘பாயப் புவி கடாப்புந்து பாழிப் பகூகமலைக்தார் தேயச் சிலைதொட்ட வெந்னாலுள் மீறந்தன் பொதியிலின் வாய் வேவொத்த தோட்டும் மீராதி வரா விரும்பவுக்குன் ஆயத் தவணை ஸ்னேக்துகள் னார்க்கொண் டலமர்க்கேவே.’ (கங்க)

‘விளம்பழக் கமழுக் மழங்குற் குழிசப் பாசக் தின்ற தேய்க்கான் மத்த செம்பதீரி மியக்கம் வெயரின்முதன் முழங்கும் வைகுபுலர் விடியன் மெய்க்காட்டு தன்கால் அரியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மாண் வரிப்புணை பங்கொடு வைத்து செல்வோள் இவைகாண் டோறு சோவர் மாதோ அரியரோ வரியரென் னயத் தோரென நம்மொடி யு’ அதா னயராயும் தன்வரைத் தன்றியுக் கலும்புதன கண்ணே.’ [நற்றி - கட]

இதுகேட்ட தலைமகன் செலவழுங்கும். அழுங்க, ‘நாளை ஸீர் வரைந்து புகுதும்’ என்று தவிர்த்துப் பெயர்ந்து தலைமகனுழை வந்து, ‘நிழலும் நீரும் உடையவாய்க் கானாக் தண்ணியவானுற் சேறும்’ என்று உடன்போக்கு அழுங்குவித்தவிடத்துத்,

தலைமகனும் அந்தாளில் வரைந்து புகுவோனும். இது வெளிப்பட்ட மின்றைக் கிளனியும் உரியவாயினவாறு.

இனி, உம்மையால், உடன்போக்கும் உரித்தாமாறு : அவ்வாறு அறத்தொடுகிலை மாட்சியைப்பட்டது இல்லையாயின், இரவுக்குறிக்கண் தலைப்பெய்னிக்குமாறுபோலத், தலைமகளை முற்படுத்து உடன்போக்க மாட்சியிருப்பது ; படுத்து, ஒழிப்படை சொல்லும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[ஸ்ட்டப்படுத்துறைத்தல்]

கொங்கை தளரிலுக் கூந்த ஸ்ரைப்பிலு டோதன்மற்றில் அங்கை யலடக்கல் மென்றீ சருசி யருள்ககண்டாம் கங்கை மணுளன் கலிமதி ஸ்ரைக்கு மாமணாற்றி மங்கை யமரட்ட கோன்றையை ராடன்ன மாதலைடிய.' (கலா)

மென்முலை யழிலுக் கூந்த ஸ்ரைப்பிலும் விண்ணுரிஞ்சன்மலை ராட. விக்டல்கண் டாய்வை யாற்றில்வென்ற . விண்மலி தாளை ஏடுக்கீதர் விசாரிதான் ஹேர்தர்பெம்மான் கொன்மலி டீவ்வென்டிங் கண்ணினைப் பேதைக் கொடியிலையே.' ()

'அண்ணூட் தீந்திய வனமுலை தளரினும் பொன்னேர் மேனி மணியிற் ரூதந்த கன்னெடுக் கூந்த ஸ்ரைப்பொடி முழிப்பிலும் கீத்த லோம்புமதி பூக்கே ரூப இன்கடுக் கள்ளி ஸிரைழுயணி மெடுக்கீதர்க் கொற்றச் சோழர் கொங்கரப் பண்ணியர் வெண்டோட் டியானைப் பேளர் கிழுக்கான் பழையன் வேல்காய்த் தன்னாங்கி பிழையா நன்மொழி தேறிய விவட்கே.' [நூற்றுணை - க10]

'பெருங் ரூற்றிற் பேணாரு முனரே ஒருங்க் ருடைய எாயிலும் புரிமாண்டு புலவி தீர் வளிமதி யிலைகவர் பாடமை யொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன் மென்னடை மரையா துஞ்ச நன்மலை நாட நின்னல திலலே.)'

[குறுங் - கக்கு]

'நனைமுதிர் ஞாழுந் சினைமரு டிரன்வ
கெய்தன் மாமலரப் பெய்த போல

ஶாதை தூற்று முரவுசீர்ச் சேசப்ப
தாய்டன் நலைக்குங் காலையும் வாய்விட்.
டன்னு யென்னுங் குழுவி போல
இன்னு செயினு எளிதுதலை யளிப்பினு
சின்வரைப் பின்னென் ஞேழி
தன்னுறு விழுமங் களைத்தோ வீலடீன.' [குறுக் - நகை]

‘இவனோ சின்னல் திலடீன பாயுங்
குவலோ யண்க எளிவனல் திலடீன
பானு மாயிடை யேடீன
மாமலை சாட மறவா தீமே ’

இவ்வகை ஒம்படித்துத் தான் தவிரும் என்றவாறு.

தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது? போகானோ? எனின்,
தனது வருத்தத்திற்குர் கவன் யு போகாதானல்லன், இதனைப்
பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிரும் என்பது. செனிலித்-
தாப்க்கு உரைத்தான்டே. அவன் அதனைப் பண்பாக உரை-
யானோ எனின், இவன் சொல்லியது தெள்ளிமாறு செனிலித்-
தாப் சொல்லியது தெளிபார் என்றவாறு : என்னை, எப்
பொழுதுங் கைவிடாத மரபினாகலான் என்பது.

இனித், தலையாளர்க் கலைமகன் ஆற்றுவித்துக் கொண்டு
சென்றதற்குச் செய்யன :

[மேல்லக்கோண்டேகல்]

‘பண்டா னைனாயசொல் ஸாய்பைய டீவுகு பறந்தலைவாய்
விண்டார் படச்செற்ற கோன்வையை குட்டிய ஞுட்டகம்போல்
வண்டார் பொழிலு மணியறல் பாறு மருங்கணைத்து
கண்டார் மகிழுங் தகைமைய தியாஞ்சிசல்லுங் கானகமே.’ (கங்க)

‘சிறியபைங் கட்களி ஊர்க்குதென் பாழியிற் செற்றெறதிர்க்கார்
மறியவை வேல்கொண்ட தென்னவன்வையைன்னுட்டகம்போன்
முறியபைம் போதுகண் மேல்வண்டி பாடி முருகுயிர்க்குங்
நறியபைங் கானகை யாது கடக்கவெ னன்னுதலே.’ (காப)

‘அழிவிலர் முயலு மார்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கடக்கண்டாஅவ்
கலமரல் வருத்தங் தீர யாழின்
நிலமென் பணைத்தோ ஜெய்தின மாகவற்

பொரிப்பும் புஞ்சி வெழித்தகை யொண்டும்
சணங்கணி வனமூலை யணக்குகொள்ள திரியி
சிழல்காண் டோறு செடிய வைகி
மணல்காண் டோறும் வண்ட றைதி
வருந்தா தேகுமதி வாலெயித் ரேஞ்சு
மாக்னை கொழுதி மகிழ்குயி லாஹு
கறுந்தண் பொழில் காணங்
குறும்ப ஹரயான் செல்லு மாதே? : [தற்றினை - கு]

எனத் தலைமகளைத் தன் ஆபத்தோடு நீ சொல்வான் போலக் கொண்டுசெல்லும். அவ்வதை போவாறா இடையெருக்குத்துக்கண்டார் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[நேறிவிலக்கிக் கூறல்]

அலைமன்னு பைககதூற் செக்டீகா லரிதீக சுப்யளியார்
இலைமன்னு மாலைமுத கக்குலை யாளரிகல் ஓவந்தரைப்பிபான்
மலைமன்னும் வெய்யோன் மறைத் தனன் மாதுமெய் ஹாய்ஸர்தாள்
சிலைமன்னு தோளன்னால் தீசர்த்தனை செல்லென் சிறுகுடிக்கே. (கா)

தின்ராங் கெதுர்தார் குருதிய னாழ் வெடுங்களத்து
வென்ராந் விசாரிதாந் கட்டலன் னாஞ் ரிசமெலித்தாள்
குண்ரார் கட்டிரான் மறைந்தனன் கார்டேவல் விடலைத்தாகிச
சென்ற வழித்துண் தீடாவணாத் தாலென் சிறுகுடியே. (கா)

எம்மு ரஸ்ல தூர்ணாத் தில்லை
வெம்முட்ட செல்வன் கதிரு முத்தனன்
சேர்த்தனை சென்டோ முத்தார் ஹார்ப
இளையன் மெல்லியன் மட்டனை
அரிய சேய பெருங்க லாதே? : [ஏக்குறுதாறு - காதி]

இன்னும் இடைச்சுரத்துக்கண்டார் இவ்வாறுஞ் சொல்லுப:

[நகரணிமை கூறல்]

‘கீடு மிவனுமின் கீறசென்று தீசர்திர்கெல் ஓவலியோன்னார்
தேயும் படிசெற்ற தென்னவன் தென்புன னுட்டினையோர்
வாயு முகமு மலர்க்க கமல மணித்தடத்துப்
பாயுங் கயல்வர் கண்போற் பிறழும் பழனங்களே.’ (காத)

பிற்றைஞான்று மகளது போக்கு உணர்க்கு செனிலி
மயங்கிப் பெரியதோர் கவலையாம், ‘நெருநலை இவை செய்தது
இது கருதிப்போலும்’ என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[கவன்றயரத்தல்]

‘ஓண்முத்த வார்கழற் கைதகந்தென் ஊரு வறமுலையின் கண்முத்தங் கொண்டு முயங்கிற்றெல் லாங்கரு வெங்கழைபோய் விண்முத்த கீள்சுருஞ் செல்லிய வோவிழி ஞுத்துவென்ற சண்முத்த வெண்குடை யான்றமிழ் நாடன்ன தாழ்குழலே?’ ()

‘பெயர்ச்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தனெ னென்றனள் இளியறிக் தீதன்து துணியா குதலே கழுதிரும் யாஅப் மழைசுவத் பொகியின் வெங்கையுங் கார்த்தஞ் சாறி’

ஆம்பன் மலரினும் சான்றன் ணியளே.’ [குறுக் - அசு]

என்று, பின்னுங் கவன்று ஆற்றுளாய், ‘இவ்வகைப்பட்ட தானம் இவ்வகைப்பட்டான் எவ்வகை செல்லுங்கொல்லோ?’ என்றும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[சுரமநினைந்திரங்கல்]

‘ஹெடகஞ் சேர்க்கவெங் கானம் ஹிடலைபின் மெல்லடிமேற் பாடகங் தாங்கி டட்டுத்தெஷ் வாறுகொல் பாழிவென்ற கோடக கீண்முதிக் கோண்டு மாறன்றென் கூடலின்வாய் ஆடக மாடக் கட்டுத்தறி யாதவென் ஞரணங்கே.’ (காநி)

‘இவ்வகை மெல்லியவாகிப் படிய இவ்வகை வெப்பவாகிய தானம் எவ்வகை சென்றனகொல்லோ’ என்றும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[அடிநினைந்திரங்கல்]

‘பார்முத்த வெண்மணைன் மேலும் பளிப்பன ஈண்பன்பின்போய் முஸ்யுற்ற கான் பிறக்கன பீபான்மொய்க் கிறக்கிக்கழும் ஒஸ்முத்த வெண்குடைச் செக்கோ ஊசித் துறங்கையன்ன தெளிமுத்த ஸாண்முற வற்சிறி யாடன் சிலம்படியே.’ (காசு)

இனிசு, செவிலி பின்சென்றுள் சுரத்திடைக் குரவினெடுபுலம்பிச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[குரவோடு வருந்தல்]

‘மழைகெழு கார்வண்கை வானவன் மாறனவண் கூடலன்ன இதைகெழு கொங்கையென் பேதையொ ரேதில ஞேடியைக்கிக் கழைகெழு குன்றக் கடப்பவு கீகண்டு ணின்றனையே தழைகெழு பாலை பலவும் வளர்க்கின்ற தண்குரவே.’ (காசு)

‘நினைப்பரும் புண்ணியிஞ் செய்தாய் குரவே நெடுங்களத்து வினைப்பொலி மால்களி றுந்திவென் ரூன்லிய ஞட்டகத்தோர் மனைப்பொலி பாவை பயந்தேன் வருந்தவு கீகடத்துள் எனைப்பல பாவை பயந்துமெய் தாமொ ரிருந்தும்ரே?’ (காச)

‘வில்லவன் ரூனை நறையாற் றழிந்துவின் னேறவெல்ல வல்லவன் மாறனைக் கோன்முனை போல்சுரம் வானுதலாள் சொல்லவன் பின்சென்ற வாசறென்ற போழ்தெனக்குச்சொல்லுமே பல்லவ மாக்கித்தன் பாவை வளர்க்கின்ற பைக்குரலே.’ (காச)

சுரத்திடைச் செல்லாந் தலைமகளையும் தலைமகளையும் கண்டு எதிர்வருகின்றார், ‘யார்கொல் இவ்வாறு போந்தார்?’ எனச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[சுரத்திடைக்கண்டோர் குறிப்போகூறல்]

‘வில்லான் விறலடி மேலன பொந்தழல் வெண்முத்தன்ன பல்லா ஸினையடி மேலன பாடகம் பஞ்சவற்கு செல்லார் கழனி நெடுங்களத் தன்று நிகர்மலைச் சுல்லா தவரென யார்கொல் லருஞ்சுரம் போந்தவரே.’ (கக0)

‘வில்லோன் காலன கழுடீல் தொடிட்யாள் மெல்லடி மேலங்கு சிலம்பே எல்லோர் யார்கொ ஸரியர் தாடேம் யாரியர் கயிரூடு பறையிற் கால்பெராக் கலங்கி வாகை வெண்ணேற் ரெஷிக்கும் வேய்பயி லழுவ முன்னி யோடே.’ [குறுங் - ஏ.]

இனிச், செவிலி எதிர்வருகின்ற பார்ப்பாரைக் கண்டு வினாயதற்குச் செய்யுள் :

[வேதியரை வினாதல்]

‘நிழலார் குடையொடு தண்ணீர்க் கரக செறிப்படக்கொண் டழலா ரருஞ்சுரத் தாடு வருகின்ற வங்தணீர்காள் கழலா ஞாருவன்பின் செங்கோற் கல்மத னன்பகைபோற் குழலா ளாருத்திசென் ரூனோ அரை.வினிக் குன்றிடத்தே?’ ()

‘குடையார் நிழலுறி சேர்கர கத்தொடு குன்றிடத்து குடையான் மெவிந்து வருகின்ற வங்தணீர் ஞானமெல்லாம் குடையா ஞாளிவே ஹசிதன்றென் கூடலொண்ட உந்தமிழ்போல் குடையாள் விடலைபின் சென்றன ஓலாவில் விருஞ்சுரத்தே?’ (கக2)

சரத்திடைச் செல்லாநின்ற தலைமகள் நின்ற சூழலும், தலைமகன் எப்த வேழமும் கண்டு செவிலி சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[வியந்துரைத்தல்]

‘செறிகழல் வேந்தரைச் சேலு ரமரிற் செருக்கடந்த
ரெறிகெழு கோணெடு மாறன் முனைபோ னெடுஞ்சுரத்து
வெறிகமழ் கோதையிங் கேசின்ற திள்தாம் விடலைதன்கைப்
பொறிகெழு திண்ணிலை வாளியி னெய்த பொருகளிடே.’ (ககந)

‘கொடுவிற் படைமன்னார் கோட்டாற் றழியக் கணியுதைத்த
நெடுவிற் றடக்கையெங் கோணெடு மாறன்றென் னேரிமுன்னுல்
இடுவிற் புருவத் தவணின்ற சூழ விதுவதுவாக
கடுவிற் ரெடுகணை யாலன்ன லெய்த கதக்களிடே.’ (ககச)

பின்சென்ற செவிலித்தாய் எதிர்வருவாரைக் கண்டு வினவ,
அவ்வினவப்பட்டார் தலைமகளையும் தலைமகளையும் இன்னதோ-
ரிடம் சேர்வர்கள் என்னுமதற்குச் செய்யுள் :

[அழுங்குதாய்க்குரைத்தல்]

‘ஆளையுஞ் சிறுங் களிற்றரி கேசரி தெவ்வரைப்போற்
காளையுங் காரிகை யுங்கடஞ் சென்றின்ற காண்பர்வெங்கேழ்
வாளையுஞ் செங்கண் வராலு மடவிளாங் தெங்குகுத்த
பாளையுஞ் தேறல் பருகிக் களிக்கும் பழனங்களே.’ (ககந)

‘ஏகுவா யனபல பெய்துள்ள ஈட்டாற் றருவரைபோன்
றுகுவாய் மதக்களி றுங்கிவென் றுன்மனம் போன்றுயர்ந்த
தொகுவா யனசுளை சேர்குன்ற நீங்கலுங் துன்னுவர்போய்ப்
பகுவா யனபல வாளைகள் பாயும் பழனங்களே.’ (ககச)

இடைச்சுரத்துப் புலம்புஞ் செவிலியை எதிர்வருவார்
கண்டு தெருட்டியதற்குச் செய்யுள் :

[உலகியல்புரைத்தல்]

‘கடவரை காதல னேடு கடந்த கயனெடுக்கட
படவர வல்குலும் பாவைக் கிரங்கன்மின் பண்டுகெண்டை
வடவரை மேல்வைத்த வானவன் மாறன் மலயமென்னுங்
தடவரை தானே யணிச்தறி யாதுதண் சந்தனமே.’ (ககள)

‘உருமினை நீள்கொடி மேற்கொண்ட செங்கோ ஒசிதனெங்கோன்
செருமுனை போல்சர மீண்ட விடலையெங் தீதிலசெல்வத்
திருமனைக் கேவர எல்குங்கொல் ஸன்றூய் விடிற்றமர்கள்
பெருமனைக் கேயுய்க்கு மோவுரை யாய்மற்றென் பேதையையே.’()

‘அருஞ்சர விறங்கவென் பெருங்தோட் குறுமகள்
திருங்குவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே
புனைமா ணிஞ்சி பூவ ஹாட்டி
மனைமன வடுத்து மாலை நாற்றி
உவங்தினி தயரு மென்ப யானு
மான்பினை சோக்கின் மடசல் லாகை
ஈன்ற கட்டிற் கருளா ணுயினும்
இன்னகை முறுவ லேழுமயைப் பன்னுள்
கூங்கல் வாரி துசப்பிவர்க் தோம்பிய
கலம்புனை யுதவியோ ஏட்டயேன் மன்னே
அஃதறி கற்பி னன்றுமற் றில்ல
அறுவை தோயு மொருபெருக் குடுமிச்
சிறுபை ஞாற்றிய பங்றலைக் கருங்கோல்
ஆகுவ தறிய முதுவாய் வேல
குறுக மாதோ கழுங்கின் றிடபம்
மாரு வரும்பளி கலுமுங் கங்குல
ஆனது தயருமெங் கண்ணினிது படியீர
எம்மனை முந்துறத் தருமோ
தம்மனை யுங்குமோ யாதவன் குறிப்பே.’ (அகம் - ககு)

இங்கனம் புகுங்கு பெயர்ந்த பின்றைத் தலைமகன் தன்
அகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டான்
என்பது கேட்ட நற்றுய், ‘ஓழிந்த கலியாணஞ் செய்பினும்
நம்மகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் ரெய்வான் நேருங்கொல்லோ
காளையை யீன்ற கடனரி னன்னெஞ்சிற் காரிகையே.’

[நற்றுய் மணனயர் வேட்கையிற் சேவிலியை வினுதல்]

‘தாளை வணங்கா தவர்படச் சங்கமங் கைத்தனது
வாளை வலங்கொண்ட மாறனில் வையைத் தவர்மகிழு
நாளைநம் மில்லுள் வதுவை யயர்தர எல்குங்கொல்லோ
காளையை யீன்ற கடனரி னன்னெஞ்சிற் காரிகையே.’ (எ.ஏ.)

‘புல்லா வயமன்னர் பூலங்கை வான்புகப் பூட்டழித்த
வில்லான் விசாரிதன் கூடல் விழவினைப் போனமில்லுள்
நல்லார் மகிழ்வெய்த காளை மன்றுசெய்ய கல்குக்கொல்லோ
கல்லார் திரடோள் விடலையை யீன்ற கனங்குழழே.’ (20க)

‘மையே நியபொழின் மாநீர்க் கணையன்மன் ஞேடவென்றுன்
மெய்யே நியசீர் மதுரை விழவினை போனமில்லுள்
செய்யேர் குழலி வதுவை யயர்தா சேருக்கொல்லோ
பொய்யே புரிந்தவக் காளையை யீன்ற பொலங்குழழே.’ (20க)

ஆம்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யபரினும்
எம்மனை வதுவை நன்மனங் கழிகெனச்
சொல்லி வெனவடேஞ மற்றே வென்வேன்
மையற விளங்கிய கழலடிப்
பொய்வல் காளையை யீன்ற தாய்க்கே.’ [ஜங்குறு - நகக.]

எனக் கொள்க,

(உங)

[உச]

களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல்
களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலென்
ரூயிரண் டென்ப வரைத லாறே.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், களவு,

‘வெளிப்பட்ட பின்றைக் கிளவியு முரிய.’ [இறைய - உங]

என்றமையான், வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதன் முறைமையா-
யினல்லது இல்லை எனக் கொண்டுநின்ற மாணுக்கற்கு, மற்றும்
வரைதலாறு உண்டென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல்
என்பது — பலரானும் சிலரானும் அறியப்பட்டது இவ்வொழுக்கம் என்னுங் கருத்து எய்தாமுன்னம் வரைதல் என்றவாறு ;

அஃது ஆமாறு : இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்டே
தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,

ஆங்குத் தெருளானுய்விடின், பாங்கற்கூட்டங் கூடித்
தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,

அங்குத் தெருளானுய்விடன், தோழியை இரந்துபின்னின்று அவள் தனையுருத் தகைமை செய்யத் தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,

அங்குத் தெருளானுய்விடன், மதியுடம்படுத்து இரந்து-பின்னின்ற நிலைமைக்கண் தோழி சேட்படுப்பத் தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,

அங்குத் தெருளானுய்விடன், தோழியிற் கூட்டங் கூடியாதல், செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்டாதல், இரவுக்குறியது ஏதம் காட்டவாதல், வரைவுகடாவப்பட்டாதல் தெருண்டு வரைதலும் உரியன்.

சுதெல்லாம் களவு வெளிப்படா முன் ஊறவரைதல் விகற்பமெனக் கொள்க.

இனி, வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல் விகற்பமின்று எனக் கொள்க. அவற்றுள், களவு வெளிப்படா முன் ஊற வரைதல் சிறப்புடைத்து. இது தனக்காகாமையால் வரைந்த-மையிற் சிறப்பின்று எனக் கொள்க. இது களவு வெளிப்பாடு அன்றென்று மறுத்துக் களவு வெளிப்படா முன் ஊற வரைதல், அறத்தொடுநிலை நிகழாமுன் வரைதல் என்றவாறு.

களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல் என்பது — அறத்தொடுநிலை நிகழ்ந்த பின்றை வரைதல் என்றவாறு ;

களவு வெளிப்படா முன் ஊற வரைதலும் களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலும் ஆமாறு முன்னே சொல்லிப் போந்தாம் ; அவ்வரையே இதற்கும் உரைத்துக்கொள்க.

என்று ஆயிரண்டு என்ப வரைதலாறு என்பது — என்று இரண்டு வகை என்பர் வரைதல் முறை என்றவாறு. (உச)

[உடு]

பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவு

னெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும்
பொருள்வயிற் பிரியா தொருவழித் தணத்தலும்
புரைவ தென்ப கற்பா லான.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், அறத்தொடுநிலை நின்ற பின்றை வரும் விகற்பம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேற் சூத்திரத்து வரையும் இடம் உணர்த்தினார், அவ் வரைவிற்குவரும் இடையிடு இவை என்பது உணர்த்தற்பாற்று.

இனித், ‘தலைமகளை வரைந்தெப்தினைன்ஸ்லன், அறத்தொடு நின்றவாரே பிரிந்கான், ஆகலான், அன்னேள் கற்பினோலா? களவினுளோ?’ என்ற மாணுக்கற்கு, இவள் கற்பினோலே எனப்படும் என்றவாறு.

இதன் போருள்: பட்ட பின்றை வரையாக கிழவன் என்பது — அறத்தொடு நிலைநின்ற பின்றை வரைந்தெப்தாத தலைமகன் என்றவாறு; நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும் என்பது — நாடும் காடும் இடையிட்ட பல்காதமும் நீங்கிப் பொருட்குப் பிரியும் பிரிவும் என்றவாறு; பொருள்வயிற் பிரியாது ஒருவழித்தணக்கதலும் என்பது — பொருட்குப் பிரியாது ஓரிடக்கின்றைய் உறைதலும் என்றவாறு; புரைவது என்ப கற்பால் ஆன என்பது — அவை பொருந்தும் கற்பினாகற்கு என்றவாறு.

அறத்தொடு நிலைநின்றமை என்னை தலைமகன் அறியுமாறு- எனின், தோழியால் உணர்த்தப்பட்டு அறியும் என்பது.

இதன் கருத்து, இவ்விரண்டு இடையீட்டின்கண்ணும் தலைமகள் ஆற்றளாய காலத்துக் தோழி ஆற்றுவித்தலும், ஆற்றுவித்து அதனெதிர் மொழிதலும், பிறவும் எல்லாம் கற்பினைடு ஒக்கும் என்பது.

இப்பிரிவு தலைமகன் அறியப்பிரியுமோ எனின், அறியவே பிரியும், தோழிக்கும் தலைமகட்கும் எல்லாம் உணர்த்திஎன்பது. அவ்வாறு பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகன் வேறுபட்டாள்; வேறு பட, ‘எம்பெருமான் இதற்கு நல்லதுபுரிவான் பிரிவான்; பிரிய, நீ ஆற்றுயாவதோ தக்கது?’ என்ற தோழிக்கு, ‘யான் பிரிய ஆற்றேறாயினேன் அல்லேன்; அவர் சென்ற கானத்துத் தன்மையை நோக்கி அவர்க்கு ஏதம்வருமோ என நினைந்து ஆற்றேறாயினேனை ஏதிலர் அதனைத் திரிய உணர்ந்தார்’ என ஊர்மேல் வைத்துச் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[தலைவி ஊரவர் தன்மை கூறல்]

‘மின்று னைனைய விளக்கொளி வேலொடு வெண்டிரைமேல் நின்று னிலமன்ன னேரியன் மாற னிகன்மூனைபோற் கொன்ற றலைக்குஞ் சுரமண்பர் நீங்கலுங் கோல்வளைகள் சென்று வதுபிறி தாகவில் ஓரவர் சிந்திப்பரே.’ (20)

[இயற்பட மொழிதல்]

இப்பிரிவின்கண்ணே ஆற்றுளாய் வேறுபட்ட தலைமகளை இவ்வாறன்றி ஆற்றுவிக்கலாகாது எனக் கருதித் தலைமகளை இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழியும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

‘தொல்கவின் ரோலையத் தோணவஞ் சாதும்
நல்கார் நீத்தன ராயினு நல்குவர்
நட்டனர் வாழி தோழி குட்டுவன்
அகப்பா வழிய நூறிச் செம்பியன்
பகற்றி வேட்ட ஞாட்டினு மிகப்பெரி
தல்ரெழுச் சென்றன ராயினு மலர்கவிஞ்து
மாமட வலிழ்ந்த காந்தளஞ் சாரவின்
ஞால்வாய்க் களிறு பாந்தட் பட்டெனத்
துஞ்சாத் துயரத் தஞ்சபிடிப் பூசல்
நெவைர விடரகத் தியம்புங்
கடுமான் புல்லிய காடிறங் தோரே :’ [நற்றினை - கஷ]

[இயற்பழித்தல்]

அல்லதும், நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிந்த-விடத்துத் தலைமகளது ஆற்றுமைகண்டு தோழி தலைமகளை இயற்பழிக்கும் ; எங்ஙனம் இயற்பழிக்குமோ எனின், ‘இவளை இங்ஙனம் ஆற்றுளாகப் பிரிந்த அவரினுங் கொடிய, இவளது ஆற்றுமை கண்டும் அதற்கு நல்லது புரியாது தம் நாணின்மையாற் பகலே புகுந்து இரைதேர்கின்ற நானுப் பறவைகள் என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

‘இகலே புரிந்தெதிர் ஸ்னந்தெதவ் வேந்த ரிருஞ்சிறைவான் புகலே புரியவென் ருங்கண்ணி யன்னாள் புலம்புறுநோய் மிகலே புரின்ன நதுகண்டு மின்றில் வியன்கழிவாய்ப் பகலே புரிந்தை தேர்கின்ற நானுப் பறவைகளே.’ (20)

என்பது கேட்ட தலைமகள், ‘என் ஆற்றுமை கண்டன்றே இவள் இவ்வகை சொல்லுவாளாவது’ எனத் தனது ஆற்றுமை நிங்குவாளாவது பயன்.

இனி, ஒருவழித்தணர்த்தவிடத்துந் தலைமகள் வேறுபட, ‘இவ்வகைப்பட்ட நிலத்தில் தலைமகன் நம்மைத் தூறவான், நீ எற்றிற்கு ஆற்றுயாகின்றாய்?’ எனத் கோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

‘அடுமலை போல்களி யானை யரிகே சரியுலகிள்
வடுமலை யாதசெங் கோன்மன்னன் வஞ்சியன் னுய்மகிழ்க்கு
படுமலை போல்வண்டு பாடிச்செங் காந்தட்டபைக் தேன்பருகும்
நெடுமலை நாடனை சீங்குமென் ரேஞ்ச் சினைக்கின்றதே.’ (20க)

‘குழலிசைய வண்டினங்கள் கோழிலைய செங்காந்தட் குலைமேற்பாய
அழலெரியின் மூழ்கினவா லக்தோ வளியவென் றயல்வாழ்மங்கி
கலுழுவனபோர, னெஞ்சசைக்குது கல்லருவி தாகு.ம்
நிழல்வரை கன்னட னீப்பனே வல்லன்.’

எனக் கொள்க.

(உடு)

[உடு]

வெளிப்படை தானே விரிக்குங் காலைத்
தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றுங்
கன்னவ ரறியப் பண்பா கும்மே.

என்பது என்னுதலிற்றே எனின், மேல் வெளிப்படையே சொல்லிப் போந்தார், அவ்வெளிப்படை இவை யென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : வெளிப்படை தானே என்பது — கள்வு வெளிப்படை தானே என்றவாறு ; விரிக்குங் காலை என்பது — விரித்து உணர்த்துமிடத்து என்றவாறு ; தந்தை தாயே தன்னையர் என்றுங்கு அன்னவர் அறியப் பண்பு ஆகும்மே என்பது — தந்தை தாய் தன்னையர் என்று அவர் அறியப் பண்பாகும் என்றவாறு.

பண்பு எனினும், இலக்கணம் எனினும், இயல்பு எனினும் ஒக்கும். வெளிப்படை யென்பது அறத்தொடுநிலை என்றவாறு. வெளிப்படை எனினும், அறத்தொடுநிலை எனினும் ஒக்கும் என, இவ்விரண்டும் ஒரு பொருண்மேற் கிடந்தனவாயினும், கருத்து வேறுபாடுடையவாம். யாவரும் அறியப்படாத களவு, தந்தையும் தாயும் தன்னையரும் அறியப்பாடு நிகழ்ந்தமையின், களவுவெளிப்படை யெனப்பட்டது; இனித், தலைமகள் அறன் அழியாமை நிற்றலின், அறத்தொடுநிலை யெனவும் பட்டது.

[உள்]

அவருட்

டாயறி வழுதலி னேனேரு மறிப.

என்பது என்னுதலிற்கோ எனின், இவர்தாம் அறியுமிடத்துத் தாய் சொல்லவன்றித் தாமாக அறிவிலர் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : அவருள் என்பது — மேற்கூறப்பட்ட மூவருள்ளும் என்றவாறு ; தாய் அறிவுதலின் ஏனேரும் அறிப என்பது — தாய் அறிவுறுக்கப்பட்டுத் தந்தையும் தன்னையன்மாரும் அறிவர் என்றவாறு.

எனவே, செவிலித்தாய் தோழியால் அறத்தொடு நிற்கப் பட்டு நற்றுய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும்; அம்முறையானே, நற்றுய் தந்தைக்கும் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

செவிலித்தாய் நற்றுய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும் என்பது பெற்றவாறு என்னை யெனின், உரையிற்கோடல் என்னுங் தந்திரவுத்தியாற் பெறுதும் என்பது. (உள்)

[உசு]

**தந்தை தன்னைய ராயிரு வீற்று
முன்ன மல்லது கூற்றவ ணில்லை.**

என்பது என்னுதலிற்கோ எனின், தந்தைக்கும் தன்னையன்மார்க்கும் நற்றுய் அறத்தொடு நிற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : தந்தை தன்னையர் ஆயிரு வீற்றும் என்பது—தந்தை என்றும் தன்னையன்மார் என்றும் சொல்லப் பட்ட இரண்டு கூற்றூர்க்கும் என்றவாறு; முன்னம் அல்லது கூற்று அவண் இல்லை என்பது — அவர்க்கு முன்னத்தானல்லது சொல்வனான் சொல்லப்பெறுள். என்றவாறு.

அஃதாமாறு : நற்றுய் தந்தைக்கும் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடு நிற்குமிடத்து, ‘இன்னதொன்றுண்டால், அஃது என்னே எனின், குலத்தானும் குணத்தானும் செல்வத்தானும் மிக்கான் ஒருவன், உலகத்தாரெல்லாம் ஒருகுறை வேண்டப்படுங் தன்மையன், தான் ஒருவர்பால் ஒரு குறை வேண்டுஞ் சிறுமையானல்லன், இத்தன்மையானவன் நம்மை வழிபட்டு வாழுவதும், அவனை யாம் கிழமைகொள் அழிவதுண்டோ?’ என்னும்; என, அதுகேட்டு, அவர் என் கருதுபவோ எனின், ‘இவள் கருதிச் சொல்லுகின்ற குறிப்பாவது இதுபோலும், தன்மகன் திறத்தினுகாதே’ என உணர்வாராவது.

‘அவண்’ என்ற மிகைவாய்ப்பட்டான், முன்னத்தானன்றியும் முன்னம்போலுஞ் சொல்லானும் சிறுபான்மை சொல்லப் பெறும் என்பது.

அது வருமாறு : தலைமகன் பார்ப்பாரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடு வரைவுவேண்டி விட்டவிடத்துத் தந்தையும் தன்னையன்மாரும் வரைவு மறுத்தார், மறுப்பார் சூழ்தலும் அருகுதலும் உடைமையான். நாற்றியாட்டைக் கரும நாற்றவரோடு எண்ணிச் செய்யப்படுமாகலாற் சூழப்படும்.

இனிக், ‘கண்ணமரே, தம்மகளை வேண்டுவாரைப் பார்த்திருந்தாராகாதே, நாம் இந்நாற்றியடைக் கருமநாற்றவரே, இவர்களிடை மகட்பெறுவார் யார்?’ எனவும், ‘பெறுதற்கு அருமையடைத்து’ எனவும் கருத அருகுப்.

இனிக், ‘கண்ணமரே, தம்மகளை வேண்டுவார் உரைப்பனவும் பொய்போலும்’ வேண்டுதற்கு இடையின்றியே பெற்றார்யின், ‘இவ்வகை விரைந்து கொடுத்தாரால்’ என்னும் புறங்கை நோக்கியும் அருகுப்.

அல்லதும், இறப்பச் சிறியாரும், தம்மின் மிக்கார், மகள் வேண்டச் சென்றஷ்டத்தும் அருகுப.

இனி, உலகியலானும் அருகுப.

அல்லது, உலகியல்பல்லாவழி இவர் அருகுவதற்குச் சொல்லவேண்டுமோ என்பது; எனத், தலைமகன் வரைவு மறுக்கப்பட்டான் என்பதை உணர்ந்த தலைமகன் ஆற்றுளா-மாகத், தோழி யாய்க்கு அறத்தொடு நிற்பச், செவிலித்தாய் நற்றுய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும்; அவள் தந்தைக்கும் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடு நிற்கும், முன்னம்போலுஞ் சொல்லான் என்றவாறு. அவ்வாறு சொல்லுமாதற்குச் செய்யுள் :

[அறத்தொடு நிற்றல்]

‘சான்றேர் வரவும் விடுத்தவர் நந்தக ஏங்குமது வான்றேயும் குடிமையூ நோக்கினல் லால்வண் பொருள்கருதிற் தேன்றேய் கமழ்கண்ணிச் செம்பியன் மாறன்செங் கோன்மண்த மீன்றேய் கடவிடங் தானும் விலையன்றிம் மெல்லியற்கே.’ (உக1)

‘நடையா விதுவென்று கோரினல் லான்றை யாற்றுவென்ற படையான் பனிமுத்த வெண்குடை வேந்தன்பைக் கொண்றைதங் சடையான் முடிமிசைத் தண்கதிர்த் திங்கடன் ரெஞ்சுலமா [குஞ் வடையா னுசித னுலகும் விலையன்றில் வொண்னுதற்கே.]’ (உகக)

‘சான்றேர் வருந்திய வருத்தமு நமது வான்றேயும் வன்ன குடிமையூ நோக்கித் திருமணி வரன்றுங் குன்றங் கொண்டிவள் வருமூலை யாகம் வழங்கினே ஈன்றே அஃதான், நடைபொருள் கருதுவி ராயிற் குடையொடு கழுமலங் தந்த நற்றேர்ச் செம்பியன் பங்குனி விழவின் வஞ்சியோ ஸென்னி விழவி னுறங்கையுஞ் சிறிதே.’

என இவ்வாறு நற்றுய் சொல்லக் கேட்டுக் கொடாது-சிடின், இக்குலத்துக்கு வடுவெண்டுபோலும் என உணர்வா-க்கூடுது. அதனும் போந்த பொருள் அறத்தொடுநிலை மாட்சிப்படியாது. (உக)

[உக]

காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினு
நொதுமலர் வரையும் பருவ மாயினும்
வரைவெதிர் கொள்ளாது தமரவன் மறுப்பினு
மவனோ றஞ்சுங் கால மாயினு
மந்தா லிடத்து மெய்ந்தா ணோஇ
யறத்தொடு நிற்ற ரேழிக்கு முரித்தே.

என்பது என்னுதலிற்றே எனின், மேற் சூத்திரத்துள் அறத்-
தொடு நிற்கும் நிலை உணர்த்திப் போந்தார் ; இனி, அறத்தொடு
நிற்கும் இடம் கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டார் என்பது, அஃது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று

மேற்குத்திரத்தொடு இயை என்னையோ எனின், மேல்
அறத்தொடு நிலை யதிகாரம் வாரானின்றதாகலான் என்பது.

இதன் போருள் : காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்
என்பது — காவல் கைமிகப்பாட்டின் வேட்கை பெருகினும்
என்றவாறு ; நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆயினும் என்பது
— அயலார் வரைந்துபுகுங் காலமாயினும் என்றவாறு ; வரைவு
எதிர்கொள்ளாது தமர் அவன் மறுப்பினும் என்பது — வரைவு
எற்றுக்கொள்ளாது தமர் அவ்விடத்து மறுப்பினும் என்ற-
வாறு ; அவன் ஊறு அஞ்சம் காலம் ஆயினும் என்பது —
அவற்கு நிகழும் ஏதம் அஞ்சின இடத்தும் என்றவாறு ;
அஞ்நாலிடத்தும் மெய் நாண் ஒரீஇ என்பது — அஞ்நாலிடத்தும்
மெய்க்கணின்ற நாண் நீங்கி என்றவாறு ; அறத்தொடு நிற்றல்
தோழிக்கும் உரித்தே என்பது — அறத்தொடு நிற்கும் நிலைமை
தோழிக்கும் உரித்து என்றவாறு.

‘காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்’ என்பது—காப்பு
என்பது இரண்டு வகைத்து, நிறைகாவல் சிறைகாவல் என.

அவற்றுள், நிறைகாவல் என்பது — காப்பன காத்துக்
கடி வன கடிந்து ஒழுகுதல் என்றவாறு,

‘சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்ய மகளிர்

நிறைகாக்குங் காப்பே தலை.’

[குறள் - சின]

என்பதாகலான்.

இனிச், சிறைகாவல் என்பது — தாய் துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை, ஊர்துஞ்சாமை, காவலர்கட்டுகுதல், நிலவுவெளிப்படுதல், கூகைகுழறல், கோழிகுரற்காட்டல் என இவை.

அவற்றுள், ஈண்டுச் சிறைகாவல் கொள்ளப்படும். அச் சிறைகாவலது மிகவிண்கண் இடையீடாம்; இடையீடாயினவிடத்துத் தலைமகட்குப் பெரியதோர் வேறுபாடு உண்டாம்; உண்டாயினவிடத்துத் தோழிக்குப் புலனும்; புலனுயினவாறேயாய்க்கும் புலனும்; புலனுயினவிடத்து, யாய் அறிவாரை வினாவும்; வினாவினவிடத்து, அறிவார் தெய்வத்தினுன் ஆயிற்று என்ப; அது சொல்லுதற் பயத்தது தம் கருமமாகலானும், பிறிதொன்று சுட்டியுணருங் தன்மைத்தன்று இக்குலமாகலானும் தெய்வத்தினுன் ஆயிற்று என்ப. என்றவிடத்து, இவ்னை முன்னிறீஇத் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்விக்கும். செய்தவிடத்துக் கற்பழியும். இவட்குக் கற்பழிவு வந்ததென்றும், இவட்கு ஆற்றுமை தணியாதன்றே தெய்வத்தினுன் ஆயிற்று என்றமையின் பெயர்த்தும் அதுகண்டு யாய்க்கு ஆற்றுமை பெருகுமென்றும் தலைமகளது கற்பழிவுக்கும் தாய் ஆற்றுமைக்கும் தோழி தான் ஆற்றுளாம். ஆற்றுமை யென்பது பிறிதெவ்வனர்வுமின்றி ஆற்றுமை தானே யாவது. ஆற்றுமை ஆற்றுவதொன்றனப் பற்றும். ஆற்றுவது பிறிதின்மையின் அறிவாரை வினாவும்; வினாவுமிடத்து என்னை வினாவும்; யான் அறியேன் என்றதன் புறத்தாம் பிறரை வினாவுவா ளாவது; என்னை வினாவினவிடத்து இது சொல்லுவன் என்று கூட்டமில் நாட்டவகையாற் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும். இருந்த நிலைமைக்கண், தாய் படி.மக்கலத்தொடும் புகும்; புக்கு, மகளை அடியிற்கொண்டு முடிகாறும் நோக்கி, ‘அன்னை, என் மகட்கு இவ்வேறுபாடு ஏற்றினு னயிற்று?’ என்னும். என்றவிடத்து, ‘என்னால் அறியப்படுவதுஞ் சிறிது உண்டு’ என்று மேற்சொல்லியவாறே மாறுகோள் இல்லாத வகையான் அறத்தொடு நிற்கும்; அங்கனம் அவள் நற்றுய்த் தொடக்கத்தார்க்கெல்லாம் அறத்தொடு நிற்கும் என்பது

இனி, ‘நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆயினும்’ என்பது— நொதுமலர் என்பார் ஏதிலர், அவர்தாம் வரைவொடு வந்தார் என்பது கேட்டவிடத்துத் தலைமகள் ஆற்றுளாம்; ஆற்றுளா-

யினவிடத்து, மேற்சொல்லியவாறே தோழி செவிலித்தாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

‘வரைவெதிர்கொள்ளாது தமர் அவண் மறுப்பினும்’ என்பது — தலைமகன்றமர் பார்ப்பார் சான்றேரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடும் வரைதற்குப் புகுவர்; புக்கவிடத்து, ஒரு காலீச்சு மறுப்பர் பிற, போகாக் குமரியை யுடையார்போலக் கதுமென நேர்ந்திடாரன்றே! பரியம் சிறிது என்றாலும், இளையளால் என்றாலும், நாளும் புள்ளும் திருக்தி வாரீரோ என்றாலும் அங்குனம் தமர்மறுத்தார் என்பதைனைத் தலைமகள் கேட்ட நான்றும் ஆற்றாலாம். என்னை, ‘ஏம்பெருமான் ஒருவர்க்கு ஒருகுறை முடிப்பினல்லது ஒருவரை ஒருகுறை வேண்டுங் தன்மையன் அல்லன்; அல்லாதான் இக்குறை வேண்டியது என்கட்கிடந்த அருளாகாதே! இவற்கு இவ்விளிவரவாக்கினேன் பாவியேன்’ எனவும், ‘எம்பெருமாற்கு மறுத்தார், இனி மற்றொருவாருகாதே!’ எனவும் தலைமகள் வேறுபடும். அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனும்; புலனுயினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

‘அவன் ஊறு அஞ்சங் காலம் ஆயினும்’ என்பது — தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற நிலைமைக்கண் ‘எம்பெருமான் வரும்வழி, என்கும் வெண்கோட்டியானையும் அரவும் உருமும் புலியும் வரையரமகளிரும் வானரமகளிரும் உடைத்து, மற்றும் தெய்வங்கள் வெளவும் வண்ணத்தன, ஏதம் நிகழ்வதுகொல்லோ!’ என வேறுபடும். அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனும்; புலனுயினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

‘அஞ்சாலிடத்தும்’ என்பது — அச்சொல்லப்பட்ட நான்கு இடத்தும் என்றவாறு;

‘மெய்நாண் ஓர்இ’ என்பது — மெய்க்கண் நின்ற நாண் நீங்கி என்றவாறு; நாண் உண்டாயினவிடத்துத் தாய்முன் நின்று சொல்லாள் என்பது.

‘அறத்தொடு நிற்றல் தோழிக்கும் உரித்தே’ என்பது — அறம் என்பது தக்கது; தக்கதனைச் சொல்லினிற்றல் தோழிக்கும் உரித்து என்றவாறு; அல்லதும், பெண்டிர்க்கு அறம் என்பது கற்பு, கற்பின்றலைநிற்றல் என்பதுமாம்.

இனித், ‘தோழிக்கும் உரித்து’ என்ற உம்மையால், தலை-மகட்கும் அறத்தொடுநிலை உரித்து என்பது. அஃதாமாறு : இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தானும், பாங்கற்கூட்டம் கூடியானும் தெருஞ்டு வரைந்தெப்தலுற்றுத் தமரைவிடும் ; விட்டவிடத்து அவர் மறுப்பர், அஃது இலக்கணமாகலான். அங்கானம் மறுத்த-விடத்துத் தலைமகள் வேறுபடும். ‘எம்பெருமான் மறுக்கப்பட்டமையான் மற்றிருவாறுக்கொல்லோ !’ எனக் கலங்கி வேறுபடும் ; வேறுபாடு எய்தினபொழுதே தோழிக்குப் புல-னும்; புலனுயினவிடத்து, ‘எம்பெருமாட்டி, நினக்கு இவ்வேறு-பாடு ஏற்றினாலுமிற்று ?’ என்னும். என்றவிடத்து, ‘இஃது எனக்குப்பட்டது, இன்னவிடத்து ஒரு ஞான்று நீடியும் ஆய-மும் தழையும் கண்ணியும் கோடற்கு என்னிற் சிறிது நீங்கினுயாக, ஈங்கு நின்றேன் ஒரு மணிச்சுசீன கண்டேன் ; அம் மணிச்சுசீனதான் ஆம்பலே குவனோயே நெய்தலே தாமரையே என்றிப் பூக்களால் மயங்கி மேதக்கது கண்டு, வேட்கையான் ஆடுவான் இழிந்தேன் ; இழுக்கிக் குட்டம் புக்கேன் ; புக்குத், ‘தோழியோ !’ என, நீகேளாயாயினும்; ஆக, ஒரு தோன்றல் வந்துதோன்றி எனது துயர் நீக்குதற்காகத் தன் கைநீட்டினான் ; நீட்ட, யானும் மலக்கத்தான் நின் கையெனப் பற்றினேன் ; பற்ற, வாங்கிக் கரைமேல் நிறீஇ நீங்கினான் ; நீ அன்று கவலுதி யெனச் சொல்லேன் ஆயினேன் ; நீ எவ்வெல்லைக்கண்ணுங் கைவிடாதாய் அஞ்ஞான்று கைவிடுவா யாயிற்று விதியாகாது எனிற் பிறதொன்றுவதுகொல்லோ எனக் கலங்கி வேறுபட்டேன்’ என்று தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநிற்கும், பின் ஜீத் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கும், மேற்சொன்ன-வாற்றுன் என்பது.

அங்கானமாயின், தோழிகாவலோடு மாறுகொள்ளாதோ எனின், கொள்ளாது, தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாகலான் என்பது. காவலோடு மாறு கொள்ளினும் காவற்குற்றப்பட்டேன் என்று தோழி இறந்துபடாமைக் காக்கும் விதி என்பது. அஃதே யெனின், நிகழ்ந்த ஒழுக்கம் மறைத்துக்களைந்து, படைத்துமொழிந்தமையாற் பொய்யுரைத்தவாறும்பிற எனின், ‘பொய்யுரைக்கப்பட்டதாகாது ; என்னை, பழியும் பயவழும் அதனால் வாராமையின் ;

என்னை,

‘பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைசீர்த்த

கான்மை பயக்கு மெனின்.’

[குறள் - 252]

என்றாகவின் குற்றமின்று என்பது.

அறத்தொடு நிற்கும் இடங்களைப் பெயரூம் முறையும் சொல்லினமாத்திரையே இச்சுத்திரத்துப் பொருள். அறத்தொடுநிற்கும் இலக்கணமும், அவற்றுக்குச் செய்ப்புஞம் மேலே காட்டிப்போந்தாம்.

[ஈ 10]

காம மிக்க கழிப்பார் கிளவியுங்
காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியு
மாறுபார்த் துற்ற வச்சக் கிளவியு
மிரவினும் பகலினு நீவரு கென்றலுங்
கிழவோன் றன்னை வார வென்றலுந்
தன்னுட் கையா றெய்திடு கிளவியு
மன்ன மரபிற் பிறவுந் தொகைஇத்
தன்னை யழிந்த கிளவி யெல்லாம்
வரைதல் வேட்கைப் பொருளா வென்ப.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், வரைவுகடாவும் இலக்கணமெல்லாம் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேலத்தேனுடு இயைபு என்னையோ எனின், மேலுங் களவு நீக்கிக் கற்பாவதோர் இலக்கணம் உணர்த்தினார்; இவ்வரைவும் அன்னதாகலான் அதன் பின்னே வைக்கப்பட்டது.

இதன் போருள்: காமம் மிக்க கழிப்பார் கிளவியும் என்பது — காமம் என்பது வேட்கை, மிகுதல் என்பது பெருகுதல், கழி என்பது சிறத்தல், படர் என்பது நினைத்தல், கிளவி என்பது சொல், வேட்கை மிக்குச் சிறப்பச் சிந்தித்துச் சொல்லுஞ் சொல்லும் என்றவாறு; காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும் என்பது — காப்புச்சிறை மிகவினுற் கையற்றுக்

சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு ; ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக் கிளவியும் என்பது — அவன் வரும் வழியது ஏதன் சிந்தித்து ஆற்றுளாய்ச் சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு ; இரவினும் பகலினும் நீவருக என்றலும் என்பது — இரவின்கண்ணும் பகலின்கண்ணும் நீயிர் வந்து ஒழுகுவது ஆகாதோ எனச் சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு ; கிழுவோன்றன்னீ வாரல் என்றலும் என்பது — தலைவரின இரவின்கண்ணும் பகலின்கண்ணும் வரவேண்டா என்று சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு ; தன்னுள் கையாறு எய்திடு கிளவியும் என்பது — தன்னுட்கையாற்றினை ஏதிலது ஒன்றின்மேலிட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு ; அன்ன மரபிற் பிறவும் தொகைகி என்பது—அன்ன இலக்கணத்த பிறவுந் தொகுத்து என்றவாறு; தன்னை அழிந்த கிளவி எல்லாம் என்பது — தன் ஆற்றுமையாற் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் என்றவாறு ; வரைதல் வேட்கைப் பொருள் என்ப என்பது — வரைதல் வேட்டுச் சொல்லுஞ் சொல் என்றவாறு.

[காமமிக்க கழிப்பார் கிளவி]

இனிக், ‘காமமிக்க கழிப்பார் கிளவி’யாமாறு: பகற்குறியா-
னும் இரவுக்குறியானும் தலைமகன் ஒழுஶாநின்ற நிலைமைக்கண்
ஒருங்கள் ஒருங்காற் கண்டு தரிக்குங் தன்மைத்தன்றும் வேட்கை;
என்னை, கானும்பொழுதிற் கானுப்பொழுது பெரிதாகலான்.
அவ்வகை வேட்கையளாய் நின்று புன்னைக்கானும் அன்னத்-
திற்கானும் கடவிற்கானும் கழிக்கானும் அவ்வகை பிறவற்றிற்-
கானும் ¹ தன்கட்பொறை தணிப்பனவாகச் சிந்தித்துச் சொல்லுவதாயிற்று ; அதற்குச் செய்யுள் :

‘தாதலர் நீண்முடித் தார்மன்னன் மாறன்றன் ணங்குமரிப்
போதலர் கானற் புணர்குறி வாய்த்தாள் புலம்பினைய
ஏதலர் நோய்செய்வ தோனின் பெருமை யெனவெந்ருங்கிக்
காதலர் தம்மைக் கழறினென் ஊனங் கருங்கடலே.’ (உக2)

1.- தன்கட்டுவ குறை,

‘ஒன்றேவி நாராய்ச்சின் சேவலு நீயுமாய்
வண்டேது பூங்கானல் வைகலூஞ் சேற்றாற்
பெண்டேது வந்தே மெனவுரைத்தெங் காதலரைக்
கண்டர் கழறியக்காற் கானல் கடிபவோ.’

இவை கடறாக்கும் நாரைக்கும் சொல்லிய எனக் கொள்க.

இதனைத் தலைமகன் கேளா வருமேயெனின், ‘இங்ஙனம் வந்தொழுக இவள் ஆற்றுளாம்’ என்று ஒருவகையான்முற்பட்டுப் பிற்றைஞான்று வரைவொடு புகுவானும்; தோழி கேட்குமேயெனின், தலைமகனை முன்னின்று வரைவுகடாவுவாளாம்; யாருங் கேட்பாரில்லையெனின், ஆற்றுதலைப் பயச்கும். என்னை, முடிவேவாநின்றதோர் கலந்தை முப்திரந்தவிடத்து அகத்துநின்ற வெப்பங் குறைபடும்; அதுபோல, இவட்கும் அயாவுரிப்பாம், அச்சொற்கள் புறப்படுதலான் என்பது. இம்முன்றினுள் ஒன்றாகாமையில்லை யென்பது. தலைமகன் கேட்பின் இன்னதொன்றும், தோழி கேட்பின் இன்னதொன்றும், யாருங் கேட்பாரில்லையாயின் இன்னதொன்றும் என்று ஒரு பயன் சிந்தித்துச் சொல்லுமோ எனிற், சொல்லாள்; குழவி அழுதாற்போல வேட்கை மிகுதியாற் சொல்லினவிடத்து அப்பயன் நிகழும். குழவி அழுகின்றது, ‘எனக்குப் பால் தம்மின்; நீர் ஆட்டுமீன்’ என்றாது, துக்கம் வந்ததாக அழும்; அழு, அறிவார் பயம் எப்துவிப்ப என்பது.

[காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளாவி]

‘காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளாவியும்’ என்பது, காப்புச்சிறைமிக்கினுற் கையற்றுச் சொல்லுஞ்சொல். காப்புத்தான் இருவகைய, நிறைகாவல் சிறைகாவல் என; அவற்றுள், நிறைகாவல் என்பது நிறையின் வேறுபாடு புறத்தார்க்குப் புலனுகாமைக் காப்பாட்கு ஆகாது முறையின் வேட்கைப்பெருக்க காணலுறவினுன் ஆற்றுளாய்ச் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள்:

‘மின்கண் படாவடி வேணுடு மாறன்வின் டார்முனைமேன் மன்கண் படாத மயங்கிரு ணேள்வந்த நீர்த்துறைவற் கென்கண் படாத நிலைமைசொல் லாதினஞ் சேவறழீதித் தன்கண் படாவின்ற வன்னத்த தேயாற் றகவின்மையே.’ (உகந)

‘புன்கண்கூர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணேபோற
றுன்ப முழவாய் துயிலப் பெறுதியா
வின்கள்வாய் நெய்தானீ யெய்துங் கனவினுள்
வன்கண்ணேர்கானல்வரக்கண்டறிதியோ’ [சிலப்.கானல்-நடந்]

எனக் கொள்க.

சிறைகாவல் என்பது, தாய்துஞ்சாமை, நாய்துஞ்சாமை, ஊர்துஞ்சாமை, காவலர்கடுகுதல், நிலவுவெளிப்படுதல், கூகை குழறல், கோழிகுரற்காட்டல் என இவை. அவற்றுள்,

தாய் துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

‘ஆயுங் தமிழ்மன்னன் செங்கோ ஸர்சே சரிமுனைபோல்
தேயு நினைவொடு துஞ்சாண் மட்டுதையிச் செயினைழயாள்
தாயுங் துயின்மறி; தாளின்ஜா ராட்டனித் தாணைந்தேர்க்
காயுங் கதிரோன் மலைபோய் மறைந்த கணையிருளோ.’ (உகஈ)

இனி, நாய் துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

‘வாருந்து பைங்கழுந் செங்கோல் யறோதயன் வஞ்சியன் னுள்
சேருங் திறமென்னை பேர்ன்றன் சிலம்பஜைத் திங்கள்கல்சேர்;
தாருங் துயின்றிடங் காட்டல் பீடாடன்னை யுள்ளுறுத்தெல்
லாருங் துயிலினுங் துஞ்சா ஏமலி யடையிருளோ.’ (உகஈ)

இனி, ஊர் துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

‘மாவங் களிறு மணிரெடுச் சீதரும்வல் லத்துப்புல்லாக்
கோவுங் துமியவை வேல்கொண்ட கோனந்தண் கூடலன்ன
ழுவும் புகையும் விரையும் கமழுந்துபொன் னாருலகம்
மேஷும் விழுவொடு துஞ்சா திரவில் வியனகரோ.’ (உகஈ)

இனிக், காவலர் கடுதற்குச் செய்யுள் :

‘அடிக்கண் னைதிருங் கழுவரி கேசரி தெவவனுஙகச்
கொடிக்கண் னைதிரு மேந்திய தென்னவன் கூடலன்னுள்
வடிக்கண் னைரண்டும் வளர்கர் காக்கும்வை வேவிளொனுர்
துடிக்கண் னைரண்டுங்கய குற்றலை யொன்றுங் துயின்றிலவே.’ ()

இனி, நிலவு வேளிப்படேற்குச் செய்யுள் :

‘சென்று செருமலைங் தார்கள்செங் தீழுழ்கச செங்கிலத்தை
வென்று களங்கொண்ட கோன்றமிழ் நாட்டனா மெல்லியலாய்
தீன்றிவ் விரவி னைருள்சென் றிடங்கொண்ட தெங்குக்கொல்லோ
நின்று விசம்பிற் பகல்போல் விரியு நிலாமதியே.’ (உகஈ)

இனிச், சிறைகாவல் எல்லாம் வந்த செய்யுள் :

‘இரும்பிழி மாகாறில் வழுங்கன் முதூர்
விழுவின் ரூயினுங் துஞ்சா தாகு
மல்ல லாவண மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொ வன்னை துஞ்சாள்
பிணிகொ னாஞ்சிறை யன்னை துஞ்சிற்
துஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவ
நிலங்குவே விளோயர் துஞ்சின் வைபெயிற்று
வலஞ்சுரித் தோகை ஞாளி மருஞ்
மரவாய் ஞுமலி குரையாது மடியிற்
பகலுரு அறழு நிலங்கான்று வீசம்பி
நகல்வாய் மண்டில ஸ்ன் துவிரி யும்மே
திங்கள் கல்சேர்பு கணையிருண் மடியி
நில்லெலவி வல்சி வல்வாய்க் கூகை
கழுதுவழுங் கிபாமத் தழிதகக் குதறும்
வளைகட் சேவல் வாளாது மடியின்
மனைச்செறி கோழி மாண்குடி வியம்பு
மெல்லா மடித்த காலத் தொருஞா
ணில்லா செஞ்சுத் தங்கர்வா ரலரே
அதனால், அரிபெய் புட்டி லாரப் பரிசிறக்
தாதி போகிய பாய்பரி நன்மா
கொச்சி வேவித் தித்த னுறங்கைதக்
கன்முதிர் புறங்காட் டன்ன
பன்முட் டன்றுந் ரேழுமிங் களவே.’ [அகம் - கடூ]

[ஆறு பாத்துற்று அச்சக்கிளவி]

இனி, ‘ஆறுபார்த்துற்று அச்சக்கிளவும்’ என்பது : ஆறு என்பது வழி, பார்த்துறுதல் என்பது பரிவுறுதல், அச்சம் என்பது குறிப்பின்றியே தோன்றும் நடுக்கம், கிளவி என்பது சொல் ; அஃதாமாறு, தலைமகன் இரவுச்சூறிவந்து ஒழுகா- நின்ற நிலைமைக்கண், எம்பெருமான் வரும்வழி இறப்பவும் இன்னது, நீருடைத்துக் கல்லுடைத்து முன்னுடைத்து ஏற்று- டைத்து இழிவுடைத்து எனக் கவறல் ; இஃதாம் ஆறுபார்த்துற்று அச்சக்கிளவி யென்ப ஒரு தீற்தார் ; அவரறியார், இஃது ஆறுபார்த்துற்ற கிளவியே. இனி, அச்சக்கிளவி யென்பது, கள்ளருடைத்துப் புலியுடைத்து, எண்குடைத்து, வெண்- கோட்டியானை யுடைத்து, உருமுடைத்து, பாந்தனுடைத்து எனக் கவலுங் கவற்சியாற் சொல்லுவது. அவற்றுள்,

ஆறு பார்த்துற்றுத்தஞ்சூச் செய்யுள் :

‘உருடங்கு மாகெடுங் திண்டே ருசித னுலகளிக்கும்
அருடங்கு செங்கோ லட்டுமன்னன் கொல்லி யருவரைவாய்
மருடங்கு வண்டறை சோலைப் பொதும்பின் வழங்கற்கின்னு
இருடங்கு நீணையி யெம்பொருட் டால்வங் தியங்கன்வினே.’ ()

இது கேட்ட தலைமகன் வரைவானும்.

இனி, அச்சக்கிளவிக்குச் செய்யுள் :

‘பண்குடை சொல்லிவள் காரண மாப்பளி முத்திலங்கும்
வெண்குடை வேந்தன் விசாரிதன் மேற்கரை யேற்றெதிர்ந்தார்
புண்குடை வேந்மன்னன் ரெண்னன் பொதியிற் புனவரைவாய்
எண்குடை நீங்வரை நீரைய யெல்லி யியக்கன்வினே’ (220)

‘அன்பெதிர்க் தாலும் வருதல்பொல் லாதைய வாரமருள்
முன்பெதிர்க் தார்படச சேலைவென் ரூன்முகி ரேய்பொதியிற்
பொன்பிதிர்க் தாலன்ன பீன்மினி சூத்துற்றின் முற்றியசோற்
றின்பிதிர் வாங்கியென் கேறு திளைத்துண்ணு மீண்டிருளே.’ ()

இன்னும் அவற்றிற்குச் செய்யுள் :

‘கையமை வேல்விளக் காகக் கனையிரு னாள்ளிரவின்
ஐயமை தோய்வெற்ப யா னாறையாற் றமர்கடங்திவ ழில்
வையமெல்லாங்கொண்ட மன்னவன் மாறன்மை தோய்பொதி
தெய்வமெல்லாமரு விப்பிரி யாத சிறுகெற்றியே.’ (222)

தோன்வாய் மணிசிற மங்கைக்கு வாட்டாபு துன்னுதற்சே
நாள்வாய் வருதிவின் டோய்சிலம் பாகறை யாற்றுங்குனுர்
வாள்வா யுகசுசெற்ற வானவன் மாறன்மை தோய்பொதியிற்
கோன்வா யின்குஞ்சிங்க நீங்கா திரிதருங் குன்றகமே.’ (223)

காந்தன் முகையன்ன மென்விர லேழைதன் காரணமாப்
ழுந்தன் சிலம்ப விரவின் வருதல்பொல் லாதுகொலாம்
வேந்தன் விசாரிதன் வின்டோய் குடுமிப் பொதியிலென்றுங்
தேந்தன் சிலம்பி னரிமா திரிதருங் திசெற்றியே.’ (224)

அழுது புலம்பிய சந்து மிவள்பொருட் டாகவைய
தொழுதுங் குறையுற்று வேண்டுவல் வாரறுன் ஞர்சினமும்
இழுது மிடைந்தசெல் வேணைடு மாறனெங் கோன்முனைபோற்
கழுதுங் துணிக்கு வழங்கல்செல் லாத கனையிருளே.’ (225)

'பொய்தலை வைத்த வருளொடு பூங்குழு லாள்பொருட்டா
மைதலை வைத்தவண் பூங்குன்ற காட வரவோழிக்
கெய்தலை வைத்தவை வேணொடு மாறவெனக் கோன்மூனைபோற்
கைதலை வைத்துக் கழுதுகண் சோருங் கனையிருளே. (உடக்)
இவை தோழிக்கு உரியன.

இனித், தலைமகட்கு உரியன வருமாறு :

'பணிகொண்டு வாழா தெதிர்ந்து பறந்தலைக் கோடிப்பட்டார் .
துணிகொள்ளபோய்துள்ளவேல்கொண்டகோன்சடர்தோய்பொதி
அணிகொண்ட தாரண்ணால் வாரல் விடர்சின் நரவுமிழ்த [யின்
மணிகொண்டு கானவர் வேழுங் கடியு மயங்கிருளே.' (உடக்)

இவ்வகை சொல்லினவிடத்துத் தலைமகன் கேட்பானுயின்
வரைவானும் ; தோழி கேட்பின் வரைவு கடாவுவாளாம் ;
யாருங் கேட்பாரில்லையாயின் தானே சொல்லி ஆற்றுவாளாம்.
இஃது இரவுக்குறிக்கண்ணதே.

[இரவினும் பகலினும் நீவருகென்றல்]

இனி, 'இரவினும் பகலினும் நீவருகென்றலும்' என்பது :
பகற்குறியானும் இரவுக்குறியானும் வந்தொழுகாநின்ற தலை-
மகனை இரவும் பகலும் வாவென்று சொல்லுதல் ; அதற்குச்
செய்யுள் :

'உரவுங் கடல்கு மூலகுடை வேந்த னுசித்தனென்னர்
பரவுங் கழுன்மன்னன் கன்னியங் கானற் பகலிடாங்
வரவு மகிழ்ந்தில ளொன்றையல் வெய்யோன் மலைமறைந்த
இரவும் வரவென்ன ஒனாம தாங்ன தின்னருட்கே.' (உடக்)

இது கேட்டு, 'இவ்வகை யான் வந்தொழுகப் பொறுது
போலும் இவ்வகை சொல்வாளாயிற்று' என வரைந்து புகுவா-
னும் என்பது.

இனி, ஒருசார் ஆசிரியர் இரவினும்பகலினும் நீ வருக என்றைனை இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்றலும், பகல்வருவானை
இரவுவருகென்றலும் என்றவாறு என்ப. அவற்றுக்குச் செய்யுள்
வேறு காட்டுப். அவற்றுள் இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்ற-
தற்குச் செய்யுள் :

[பகல்வருகென்றல்]

‘அதிமே வகவிட மெல்லாம் வணக்கி யமர்தங்கோன்
முடிமேல் வளைபுடைத் தோனெடு மாறன்முன் னென்யர்த்தக
கொடிமே ஒருமதிர் கூரிருள் வாரன்.வி ஸீர்மகிழும்
படிமேற் பகல்வம்மின் வந்தால் விரும்புமென் பல்வளையே’ (உங்க)

என்பது கேட்டு, யான் இரவுவந்தொழுகப் பொருளாய்ப்
பகல் வம்மின் என்கின்றது எனக் கருதி வரைந்து புகுவானும்.

இனிப் பகல்வருவாளை இரவுவருகென்றற்குச் செய்யுள் :

[இரவுவருகென்றல்]

‘அஞ்சா தெதிர்மலைக் தாரமர் காட்டுட னேமடிய
அஞ்சா ரிலங்கிலை வேல்கொண்ட தென்னனன் ஞுடனைய
பஞ்சா ரகலவ்குல் பாற்பகல் வந்தாற் பழிபெரிதாம்
மஞ்சார் சிலம்ப வரவென்ன ஒனு மயங்கிருளே.’ (உங்க)

என இதுசொல்லப் பகல் வருவேணை இரவு வருகென்றது
இவ்வொழுக்கம் பொருமையினும் என வரைந்து புகுவானும்.

[கிழுவோன்றன்னை வாரல் என்றல்]

இனிக், ‘கிழுவோன்றன்னை வாரல் என்றலும்’ என்பது,
தலைமகனை இரவின் சண்டூங்கும் பகலின் கண்டூங்கும் வாரல் என்று
சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள் :

[இரவும் பகலும் வாரல் என்றல்]

‘ஒதக் கடைத்தம் ஏர்க்கமு தாக்கி யுணக்கொடுத்துப்
ழுதம் பணிகொண்ட பூழியன் மாறன் பொதியிலின்வாய்
எதம் பழியினை டெய்துத லாலிர ஏம்பகலு
மாதங் கடைந்தபென் னேங்கி திறத்தைய வாரன்மினே.’ ()

‘கறங்குவெள் எருவி பிறங்குமலைக் கவாஅற்
றேங்கம மினை வேங்கை சூடித்
தொண்டகப் பறைச்சிர்ப் பெண்டிரோடு தொகைஇ
மறுகு வாங்குஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத்
தியன்முரு கொப்பனை வயாய் பிற்படப்
பகல்வரிற் கெளவை யஞ்சது மிகல்கொள
விரும்பிடி கன்றௌடு விரைதுக் கயவாய்ப்
பெருங்கை யாளை கோட்டிமூத் திரீழி

யடிபுலி வழங்கு மாரிரு னானாட்
டனியை வருத லதனினு மஞ்சது
மென்னு குவள்கொ றூனே பன்னட்
புணர்குறி செய்த புலர்குர லேனற்
கிளிகடி பாடலு மொழிந்தன
ஊளிய டானின் னாளியல் திலட்டோ.’

[அகம் - ககஷ]

ஓன்று மறுப்பின் ஒன்றின்கண்ணே நிற்குங்கொல்லோ
என்று, இரண்டும் மறுத்து வரைவின்கண்ணே படுத்தவாறு
எனக் கொள்க.

[தன்னுட்கையா ரேய்திடேகீவி]

‘தன்னுட்கையாறு எப்திடு கிளாவியும்’ என்பது, தன்னுட்கையாற்றினை ஏதிலது ஓன்றின்மேலிட்டுச் சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள் :

‘தன்டிபாற் சினத்துரு மேங்கிய கோன்கன்னித் தாழ்துறைவாய்ப்
பொன்போன் மலர்ப்புன்னைக் கானலு கோக்கிப் புலம்புகொண்ட
என்போ விரவினெல் லாந்துயி லாதுளின் ரேங்குதியால்
அன்போ டொருவற் கறிவழிந் தாயோ வலைகடலே.’ (உங்க)

‘பொன்றுன் பயப்பித்து நன்னிறங் கொண்டு புணர்க்கதன்று
சென்றோ ரூளரோ நினக்குஞ்சொல் லாய்செங் நிலத்தைவும்போர்
வென்றுன் வியனில் வேந்தன் விசாரிதன் வெல்கழல்சேர்க்
தொன்றூர் முனைபோற் கலங்கித்துஞ் சாயா லொவிகடலே.’ ()

‘பறைவா யெலியோதம் பந்த ருகளுங்
துறைசேர் சிறுகுடியார் துஞ்சினுங் துஞ்சாய்
நிறையின் மருண்மாலை யெம்போல நீத்த
துறைவ னுடையையோ நீவாழி வீராய்.’

‘என்போல் இரவினெல்லாந் துயிலாய் நீயும் நின்காதலர்மாட்டு என்போல் அறிவிழுந்தாயோ?’ என்னும்; என்றது தலை-
மகன் கேட்பின் வரைவானும்; தோழி கேட்பின் வரைவுகடாவு
வாளாம்; யாருங்கேட்பாரில்லையாயின் தானே சொல்லி ஆற்று-
வாளாம்.

‘அன்னமரபிற் பிறவுந்தொகைஇத் தன்னை அழிந்த கிளாவி
வல்லாம்’ என்பது, அன்னமரபிற் பிறவுந்தனது ஆற்றுமையாற்
சொல்லுஞ் சொல் எல்லாம், என்றவாறு;

‘வரைதல் வேட்கைப் பொருள் என்பது, வரைதல் வேட்பும், வரைதல் வேட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு; வரைதல் வேட்புத் தலைமகள் சொல்லும் சொல்லெல்லாம்; தலைமகளைத் தோழி சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் வரைதல் வேட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்கள் என்றவாறு.

‘அன்னமரபிற் பிறவும்’ என்றகணுற் பகற்குறிக்கண் னும் இரவுக்குறிக்கண் னும் வந்து ஒழுகுங் தலைமகற்குத் தலைமகனும் தோழிபும் ஆற்றுத்தன்மைபராய் வரைவு பயப்பச் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாங் கொன்க அக்கிளாவி பல; அவற்றுட் சில வருமாறு :

[நிலைகண்ணுரைத்தல்]

‘கெய்கண்ற வேணுடி மாற்னெங்க் கோனாங்க ஜெரியென்னு மைங்கின்ற குன்றச் சிறுது டீரைய வந்து சின்றூற் கைச்சின்று கூப்பி வரையறை செய்வமென் னுதுகண்டோர் மெய்க்கின் றணர்ப் வெனினும்பு மோமற்றிமெல்லியலே? (உங்க)

என்பது, ‘இரவுக்குறிபிடத்து வந்து நின்றால், கண்டார் நும்மை முருகவேள் என்று கருதாது, மெய்ம்மை உணர்ப-வாயின், இவள் பெருநாணினளாகலின் இறந்துபடுமே!’ என்னும்; அதுகேட்டுத் தலைமகன், ‘பெரியதோர் இழுக்குடைத்தாக ஒழுகினேன்காண்’ என, அன்று ஒருவகையான் முற்பட்டுப் பிற்றைஞான்று வரைவானும்:

இன்னும், ‘அன்னமரபிற் பிறவும்’ என்றதற்குச் செய்புள் :

[படைத்து மோழிகிளாவி]

‘அன்னுப் பெருங் னிகழ்த்து கேளயல் வேந்திரைஞ்சும் பொன்னார் கழுனைடி மாறன் குமரியம் பூம்பொழில்வாய் மின்னார் மணி வெடுக் தேர்க்கங்குல் வக்தின்று மீண்டதுண்டால் என்ன முகஞ்சிவக் தெம்மையு நோக்கின ளொம்மையே.’ (உங்க)

என்பது இரவுக்குறிபின்கண் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானுவதற்குத் தலைமகட்குத் தோழி படைத்து மொழிந்து கொல்லியது. எங்கனமோவனின், ‘நெருநல், “என்னை நீர் விளையாடுக் கானலிடத்து ஒரு தேர்வந்து போயிற்று?” என

முனிந்து என்னை முகநோக்கிப் போயினாள் அன்னை, இன்னது கருதி யென்பது அறியேன்' என்னும்; என, 'ஒக்கும், யான் வந்து ஒழுகுகின்ற ஒழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனுயிற்றுப்-போலும்' எனப் பிற்றை ஞான்றே வரைந்து புகுவானும்.

இன்னும், 'அன்னமரபிற் பிறவும்' என்றதற்குச் செய்யுள் :

'பண்ணிவர் சொல்லிகண் டாட்டன்னன் பாழிப் பகைதணித்த மண்ணிலர் சீர்மன்னான் வாணை மாறன் மலயல்மன்னும் விண்ணிவர் குன்றத் தாங்கில்சன் ரூடியொர் வேங்கையின்கீழ்க் கண்ணிவர் காதற் பிடியொடு சின்ற கருங்களிதே.' (உங்க)

என்பது, பகற்குறிவந்து ஒழுகுந் தலைமகற்குத் தோழி படைத்துமொழிந்து வரைவசடாயது. அவ்வகைத்தாற் களிற்கிழேடு ஒருபிடி வேங்கைக்கீழ் நின்றபடி கண்டு, 'இதுபோல நம் பெருமானும் நமச்கு வழிபட முடியுங்கொல்லோ' என்றால் என்பது.

இன்னும், 'அன்னமரபிற் பிறவும்' என்றதற்குச் செய்யுள் :

'தொடுத்தான் மலரும்பைங் கோலைக்குத் தொய்த் துறைவனுக்கு வரித்தான் படாவணங்க் சொல்லுக்கொல் ஓரானேர்க் கமிழ்தியற்றிக் கொடுத்தான் குலமன்னன் கோட்டாற் றழித்துத்தென ஞுதென் படுத்தான் பராங்குசன் கண்ணியங் கானற் பறவைகளே.' [கைப்

இதுவும் அப்பொருட்கு ஏற்பக் சொல்லிக்கொள்க.

அஃதேயெனின், இச் சூத்திரத்துட் சொல்லப்பட்டன எல்லாம் தலைமகட்கேயுரியனவும், தோழிக்கே யுரியனவும், தலை-மகட்கும் தோழிக்கும் உரியனவும் என மூன்று வகைப்படும்:

காமமிக்க சழிபடர் கிளவியும், தன்னுட்கையா றெய்திடு கிளவியும் எல்லாம் தலைமகட்கே உரிய.

இரண்டும் பகலினும் நீவருக என்றலும், கிழவோன்றன்னை வாரல் என்றலும் இவ்விரண்டும் தோழிக்கே உரிய.

ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக் கிளவியும், காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும் இருவருக்கும் உரிய.

உரிமையால் தம்மையழிந்த கிளவியெல்லாம் என்று பண்மையாற் சொல்லாது ஒருமையாற் சொல்லியது ஏற்றிற்கொ எணின், தோழி தலைமகள் என இருவரையும் வேறுபடுத்துக்

கருதாது ஒருவராகவே கருதற்பொருட்டாக ஒருமையாற் புணர்த்தார் என்பது. (ஏ.0)

[நக]

ஆறின் னமையு மூறு மச்சமுந்
தன்னை யழிதலுங் கிழவோற் கில்லை.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், களவுகாலத்துத் தலைமகனது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேற் சூத்திரத்தோடு இயைபுளன்னையோவெனின், மேற்குத்திரத்துள் ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளாவி என்றாற்குத், தலைமகன்கண்ணும் ஆறுபார்த்துறவு உண்டென்ற கருதுவானுபிற் கருதற்க என்றதற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இதன் போருள் : ஆறு இன்னமையும் என்பது — ஆறு எனினும் வழி யெனினும் ஒரு பொருட்கிளாவி, வரும்வழி ஏற்றுடைத்து இழிவடைத்து இழுக்குடைத்துக் கல்லுடைத்து முள்ளுடைத்து என்றல் ; ஊய என்பது — இடையூறு, புலியானும் யானையானுஞ் சூரமகளிரானும் கள்ளரானும் எண்கானும் இடையூறுடைத்து என்றல் ; அச்சம் என்பது — அஞ்சப்படுவன கண்டவிடத்து மனக்குறிப்பின்றியே அஞ்சுவது, அச்சமும் இவன்கணில்லை யென்றவாறு ; தன்னையழிதலும் என்பது — தன்கண் ஒருதுன்பம் வந்தவிடத்து எனக்காகாததோ ரொழுக்கம் எடுத்துக்கொண்டேன் எனத் தன்னை நெஞ்சினால் நோதலும் என்றவாறு ; கிழவோற்கு இல்லை யென்பது — இனையன தலைமகற்கு இல்லை என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவற்கு அவையுளவாய்வைத்து நினையாமையின் இல்லையோ ? இல்லையாயே இல்லையோ ? எனின், உளவேயெனின் நினையானுயினும் வந்து நிகழும். உலகத்து உயிர்வாழ் சாதிகளைல்லாம் தம் சாக்காடு நினைத்துச் செல்கின்றவளவே ? இல்லையன்றே ; இல்லையெனினும் அவை வந்தே நிகழ்ந்துவிடும். அதுபோல இவன் நினையானுயினும் உளவாயின் கிழவேண்டும் ; இனி, இல்லையாயே யில்லையெனின், இல்லை இல்லையென வேண்டுவதில்லை ; என்னை, ஆகாயப்பூ இல்லை என வேண்டா, அதுபோல என்பது ; என்றார்க்கு இல்லதனையே

இல்லையென்றார், இவன் உலகத்துத் தலைமகன்ல்லன், புலவரால் நாட்டப்பட்ட தலைமகன் என்பதையீடு யாப்புறுத்தற்கு. உலகத்துத் தலைமகனுயின் இவையெல்லாம் இல்லாமையில்லையென்பது. கிழவோற்கில்லையெனவே கிழத்திக்கும் தோழிக்கும் அவையுள் என்பது பெற்றார். அவர் ஆறு இன்னது என்றும் இடையூறுகள் உள் என்றும் அவற்றிற்கு அஞ்சுதலும், நம்பெருமான் தனக்குத் தகாத் இளிவரவொழுக்கம் ஒழுகுதற்குக் காரணமாயினேமாகாதே யென்று தம்மையழிதலும் உடையர் என்றவாறு.

அஃதேயெனின், வயிரமுடையான் ஒருவன், வயிரம் உள்ளுவெறியும் என்று அஞ்சான், அதுபோல இவரும் அஞ்சாதுவிடற்பாலார் பிற, அவற்கு அவையின்மையால் எனின், அதுவன்று ; பெண்மை யென்பது ஒருபொருளைப் பட்டாங்கு அறியாமையாகலான், அவை அவற்கு இல்லையெனினும் உள்வாகக் கருதுப என்பது. அஃதேயெனின், மேல் இவனைப் பொருவிறந்தான் என்று போதறப்பட்டதன்றே ? பட்டமையான் அச்சமும் தன்னையழிதலும் இல்லைபென்க் கொள்ளாமோ? மனத்தான் வரும் நோயெல்லாம் உணர்வின்மையான் வரும் என்பது கடா; அதற்கு விடை, இவன் ஞானத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் விதி இழுக்கினமையாற் சிற்றறிவினார் தன்மை உண்மையான் உள்கொல்லோ என்று கருதின் அவை யில்லை யென்பது போதரச் சொல்லப்பட்டது.

(ஏக)

[நட]

களவினுட்ட விரச்சி வரைவி ஸீட்டந்
திங்க ஸிரண்டி னகமென மொழிப.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், களவினுள் தங்கி ஒழுகும் ஒழுக்கம் இத்துணைக் காலமல்லது இல்லை யென்று வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருளா : களவினுள் தவிர்ச்சி என்பது — களவினுள் தங்குதல் என்றவாறு ; வரைவின் ஸீட்டம் என்பது — வரைந்தெய்துந்துணை ஸீட்டிக்குங்காலம் என்றவாறு ; திங்கள் இரண்டின் அகமென மொழிப என்பது — இரண்டு திங்களாகம் எனக்கொள்க என்றவாறு.

இவ்வாற்றுஹம் இஃது உலகத்து இயல்பன்று என்பது பெற்றும், உலகத் தொழுக்கத்திற்குக் காலவரையறை இன்மையான் என்பது. இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தவிடத்துப் பிராயமும் ஈங்கே உரைக்கப்பட்டதாம். பதினேராண்டும் பத்துத் திங்களும் புக்க தலைமகளோடும், பதினையாண்டும் பத்துத் திங்களும் புக்க தலைமகளைப்போலும் புணர்தல் வேண்டிற்றென்பது பெற்றும். இவனும் இருதிங்கள் களவொழுக்கொழுகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாம். அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம்; களவொழுக்கத்திற்குப் பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம் ஆசிரியரான் என்பது. இவனும் இருதிங்கள் களவொழுக்கு ஒழுகப் பதினாற்றைப் பிராயத்தானும். அஃது ஆண்மை நிலைபெறுங் காலமாகலாற் களவொழுக்கிற்கு விலக்கப்பட்டது என்பது. அஃதேயனின் இருதிங்கள் என்னுது அகம் என்றது ஏற்றிற்கோ எனின், இருதிங்கள் ஜூந்தானும் ஆறுனும் நாள், உளவாகக் களவொழுக்கு ஒழிந்துநின்று, வரைந்துகுவத்தேநேடும் மறுப்பதனேடும் அத்துணை நாளும் புக்கு கிறைக்கு நின்றபின்னை அதுபடின் மிகுவான் புகும் என்பது. அஃதேயனின், இருவர்க்கும் மூப்புப் பினி சாக்காடும் இல்லையென்று மேற் சொல்லியதனேடு மாறுகொண்டு காட்டிற்றும், அதுபட உரைத்தமையின் என்பது. எங்கனமோ எனின், இருதிங்கட்புகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளேயாயக்கால் பின்னைப் பதின் மூவாட்டைப் பிராயத்தாளாய் இவ்வகை நூற்றிருபது புக்குத் தலைமடியவேண்டும் என்பது; இவற்கும் அம்முறையே கொள்க என்பது; மூப்புப் பினி உள்வடிச் சாக்காடுண்மையானென்பது கடா. அதற்குவிடை எங்கனமோ எனின், இருதிங்கட்பு இவனும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய் இவனும் பதினாற்றைப் பிராயத்தானுய்ச் செல்வதல்லது, மற்றையனநிகழா; உலகினேடு இத்துணை மாத்திரையே யொத்து, மற்றைநிகற்பமெல்லாம் ஒவ்வா எனக் கொள்க. ஒத்து ஒவ்வாதாயன்றே செல்கின்றது என்பது. அஃதேயனின்,

‘அண்ணார் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியிற் ரூழந்த
ஙன்னெங்கு கூஞ்த னரையொடு முடிப்பினும்
கீத லோம்புமதி பூக்கே மூர்?’

(நற்றினை - 50)

என இலக்கியம் வருவன உளவாலோவனின், அஃதில்லை-மன், அஃது எப்திடினும் என்றவாறு.

இனி, ஒரு திறத்தார், ‘திங்கள் இரண்டினகம்’ என்பதைச் சொல்லுமாறு :

இறைத்திங்கள் மதித்திங்கள் என இரண்டு ; அவற்றுட் பிறைத்திங்கள் முன்னெழியாய்ப் பின்னிருளாம் ; மதித்திங்கள் பின்னெழியாய் முன்னிருளாம் ; அவ்விரண்டுஞ் சந்தித்துநின்ற இருட்காலத்தாக என்றவாறு. அது பொருந்தாது ; என்னே காரணமெனின், இரவுக்குறிக்கே சொல்லினமையான். அல்லது உங்கள் காலவரையறையின்றியே எஞ்ஞான்றும் இருட்டிங்கட்கண்ணே களவொழுக்கம் வேண்டப்பட்டதாம் என்பது.

இனி, ஒரு சாரார், ‘திங்களிரண்டினகம்’ என்பதை ஒரு திங்களை இரண்டு கூறிட்ட ஒரு கூறு என்று பதினைந்து நாளாகச் சொல்லுப. அதுவும் பொருந்தாமை அறிந்துதொள்க. (நா)

[நா]

களவினுட்டவிரச்சி கிழவோற் கில்லை.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், களவுகாலத்துத் தலைமகனது இலக்கணம் உணர்த்துகல் நுதலிற்று.

இதன்போருள் : களவினுள் தவிரச்சி கிழவோற்கு இல்லை என்பது — களவுகாலத்துத் தலைமகன் காரணமாக இடையிடும் இடையிடு இல்லை என்றவாறு.

‘தலைமகற்கில்லை’ எனவே, அருத்தாபத்தியால் தலைமகன் காரணமாக உண்டு என்பது.

இன்னும், ‘களவினுள் தவிரச்சி கிழவோற்கில்லை’ என்பதனுணே கற்பினுள் தலைமகன் காரணமாக இடையீடில்லை யென்றும். என்னை, இவன் ஒரு ஞான்று ஒருகால் அக்குறியிடத்து வந்து பெயருந் தலைமகனைச் சார்ந்த இடையூறுகள் எப்தானும் என்பது.

இனி, ஆண்மைமிக்க தலைமகன் பிரிவு வேண்டுவதல்லது தலைமகன் வேண்டாள் கற்பினகத்து என்றவாறு. இது சொல்லவேண்டா ; என்னெஞ்சாரணம் எனின்,

‘களவியல் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே
வரைவிடை வைத்த காலை யான.’ (இறையனார் - கச)

எனவும்,

‘அல்லகுறிப் படுதலு மவவயி னுரித்தே
யவன்வர வறியுக் குறிப்பி னன.’ [இறையனார் - கன]

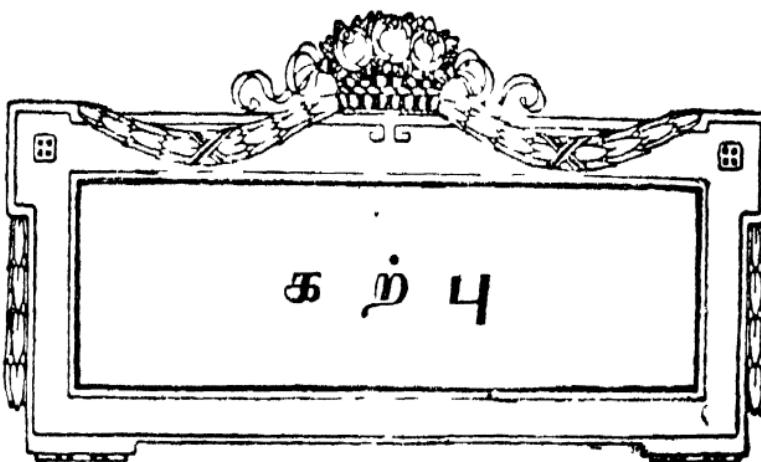
எனவும் இவ்வகையான் இடையீடு தலைமகளைச் சார்ந்துமிய-வாகலாற் பெறப்பட்டது என்பது. இனி, ஒதல் காவல் பகை-தணிவிளை என இவை தலைமகளியல்பாதலாற் கற்பினுள் தலை-மகன் இடையீடாகலும் பெறப்பட்டது ஸங்கு உரைக்க வேண்டா என்பது. அவ்வகை இலேசினுற் பெறப்படும். அதனையே மாணுக்கன் இனி துணரல்வேண்டி எடுத்தோதினார் என்பது.

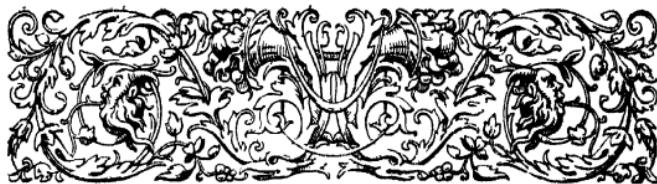
அல்லது, ஒரு தீற்றத்தார், களவினகத்துத் தலைமகளுழைத் தங்கிப் பிற்றைஞர்க்கு போதல் தலைமகற்கு இல்லை என்றவாறு என்ப; அது பொருந்தாது. வந்து பெயர்வதல்லது நீட்டிக்கிள் இடையீடாம், ‘அஃது உணரப்படுமாகலான் என்பது. மற்று என்னே எனின், களவினுள் தவிர்தல் என்பது தமியனு-கற்றன்மை யொழிகல் என்றவாறு. கோய்தவிர்ந்தது வெப்புத் தவிர்ந்தது என்ப, ஒழிந்தது என்பார்

இனிக், ‘கிழவோற்கில்லை’ என்பது, தலைமகற்கு இல்லை என்றவாறு. எனவே, அவ்விருதிங்கள்காறுந தெருளாடே வந்தொழுகுடி தலைமகன், தலைமகளாயின் அவ்விடத்து அன்று தெருளாளாயின் பிற்றை ஞான்று உணரும் என்பது ஆயின், இவனுகாதே தெருளற்பாலான், பெருஞானத்தனுகலான், இவளாகாதே தெருளாது விடற்பாலாள் அவன்றுணைப் பேரறிவின என்மையானெனின், அதுவன்று. அவன்கணின்ற தமியனுதற் றன்மையை விலக்குவது இல்லை; இன்மையான், அப்பெற்றி சுட்டப்பட்டது. இவள்மாட்டு அதனை விலக்குவதுண்டன்றே, இவனது இளிவரவிற்கும் வருத்தத்திற்கும் கவன்ற கவற்சி யென்பது. அதனால் இவன் தெருளாமைக்கும் இவள் தெருடற்கும் காரணம் இது என்பது. (நட)

களவு முற்றும்.

கற்ப

இறையனுர் களவியல்

க் ற் ४

[ஈசு]

கற்பினுட்ட உறவே கடிவரை விண்றே.

என்பது எண்ணுதலிற்கோ எனின், இங்குஞ்சுநுங் கற்பினது விலக்கனம் உணர்த்துதல் நுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இதன் போருள். கற்பினுள் துறவே என்பது — கற்பினகத்து நீங்கும் நீக்கம் என்றவாறு, துறவு எனினும், நீக்கம் எனினும், பிரிவு எனினும், அகற்சி எனினும் ஒக்கும்; கடிவரைவு இன்றே என்பது — கடிச்து வரையப்படாது ஆசிரியர்களால் என்றவாறு.

அஃதேயெனின், ‘கற்பினுட்ட உறவே கடித விண்றே’ எனவும், ‘வரைத விண்றே’ எனவும் சொல்லாது, ‘கற்பினுட்ட உறவே கடிவரை விண்றே’ என்றது ஏற்றிற்கோ எனின், ஆசிரியர்களால் விலக்கவுமபடாது, இததுணைக்காலம் என்று வரையறுக்கவும் படாது என்றவாறு. எனவே, களவினகத்துப் பிரியும் பிரிவு ஒருகாலல்லது இல்லை யென்றவாறு. களவினகத்துப் பகற்குறிநிலைமைக்கண்ணும் வந்து பிரியுமாகலான் அதுவும் பல்காலும் நகழ்தலுடைத்துப்பிற எனின், அவை யெல்லாம் ஆசிரியராற் பிரிவென்று வேண்டப்படா, ஒரு கருமநோக்கிப் பெயர்ந்தன அண்மையின். அல்லதும், அவையேயானும் வரையறை வடைத்தாகலான் என்பது.

(க)

[கடு]

ஓதல் காவல் பகைதணி வினையே
வேந்தர்க் குற்றழி பொருட்பிணி பரத்தையென்
ருங்க வாரே யவ்வயிற் பிரிவே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேற் கற்புக்காலத்துப் பிரிவு
பல என்றார், அவையிற்றைப் பெயரும் முறையும் தொகையும்
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : ஓதல் என்பது — கல்வி ¹காரணத்துப்
பிரியும் பிரிவு என்றவாறு ; காவல் என்பது — நாடு காத்-
தற்குப் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு ; பகைதணிவினை என்பது —
இருவர் அரசர் தம்மிற் பொருப என்றவிடத்து அவரைச் சந்து-
செய்வித்தற்குப் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு ; வேந்தர்க்குற்றழி
என்பது — வேந்தர் என்பார் அரசர், அரசர்க்குற்றழிப் பிரியும்
பிரிவு என்றவாறு ; பொருட்பிணி என்பது — பொருட்குப்
பிரியும் பிரிவு என்றவாறு ; பரத்தை என்பது — புறப்பெண்டிர-
மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு ; பரம் என்பது புறம், அஃது
ஆரியச்சொல் : என்று என்பது, என்னுதற்கு உரியதோர்
வாய்பாடு ; ஆங்கு என்பது, அசைச்சொல் ; ஆறு என்பது,
அவற்றது தொகை ; அவ்வயின் என்பது — ² அவ்விடத்து
என்றவாறு ; பிரிவு என்பது — நீக்கம் என்றவாறு.

எ என்பது, ஈற்றசை ஏகாரம்.

பெயர், சொல்லப்பட்ட பெயர் ; முறை, கிடந்த முறை ;
தொகை, ஆறு எனக்கொள்க.

இனி, ஓதற்குப் பிரியும் பிரிவு முன் வைக்கப்பட்டது,
தலையான பிரிவாகலானும் உயர்ந்தோர்க்கு உரித்தாகலானும்
என்பது. பரத்தையிற்பிரிவு பின் வைக்கப்பட்டது, காமம்
பின் வைத்து எண்ணப்படுமாகலான் என்பது.

அஃதே யெனின், இவர் முன் பொருவிறந்தார் என்பத-
னாடு மாறுகொண்டது இச்சுத்திரம் ; என்னையோ எனின்,

1 - காதனித்துப். 2 - கற்பினிடத்து.

தலைமகளை எப்தியிருந்தே இவன் ஒதுவான் பிரிவான் எனின், முன் ஞானமிலனும்; இலனுகவே, ஞானத்தின் வழியது ஒழுக்கமாகலானும், ஒழுக்கத்தின் வழித்துத் தலைக்குலமாகலானும் இவையெல்லாங் குறைவுபட்டானும் என்பது.

இனிக், காவல் என்பது, இவன் நாட்டைப் பிறர் புகுந்து அலைப்பதும் கொள்வதும் செய்ய, அவரை நீக்குதற்கு நீங்குமே எனின், ஆண்மையிற் குறைபட்டானும் என்பது.

இனிப், பகைத்தனியினை யென்பது, சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியுமேயெனின், தூதுவனையினுமே; தூதுவராவார் பிறர்க்குப் பணிசெய்து வாழ்வார் ஆவர்; அவரது பொருங்கிறப்பு என்னையோ என்பது.

இனி, வேந்தற்குற்றுழிப் பிரியுமே யெனின்,¹ கருமஞ்செய்வானும்; கருமஞ்செய்வது என்பது, இறப்பவும் இனிவந்ததோர் ஒழுக்கம்; பிறர்குறிப்பன்றித் தன்குறிப்பு இல்லையெனப்படும்; ஆகவின், அவரது பொருங்கிறப்பு என்னையோ என்பது.

இனிப், பொருள்வயிற் பிரியுமே யெனின், முன்னர்ப் பொருளிலன் ஆயினுமே; ஆகவே, என்னுநர்ப் பினித்தலும் இரந்தோர்க்கீதறும் என்னும் இவையெல்லாம் பொருட்குறைபாடு உடையார்க்கு நிகழாமையின் இக்குறைபாட்டல்லாம் உடையனும்; அவைடுடையானது பொருங்கிறப்பு என்னையோ என்பது.

இனிப், பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியுமேயெனின், இவன் கண்டார்கண் தாழ்வானும்; ஆகலான், தலைமகள்மாட்டேகிடந்த அன்பிலன் ஆயினுமே. அல்லதும், கண்டுழி யெல்லாம் உள்ளத்தைச் செல்லி, உள்ளத்தின் வழி ஒடுமாகலான் நிறையிலன் ஆயினுமே; நிறையிலானது பொருங்கிறப்பு என்னையோ என்பது.

இவை யெல்லாஞ் சொல்லப் பெரிது மாறுகொண்டு காட்டிற்று எனின், மாறுகொள்ளாது; மாறுகொள்ளாமைக்குக் காரணம் என்னையோ எனின்,

1 - கருமச்சேவகனும்.

ஒதற்குப் பிரியும் என்பது, கற்பான் பிரியும் என்பதன்று ; பண்டேகுசவர்களாற் கற்பிக்கப்பட்டுக் கற்றுன், அறம் பொருள் இன்பம் வீடுபேறுகள் நுதலிய நூல்க ளெல்லாம் ; இனிப், பரதேசங்களிலும் அவை வல்லார் உளரெனிற் காண்டற்கும், வல்லார்கள் உள்வழிச் சென்று தன் ஞானம் மேற்படுத்து அவர் ஞானங் கீழ்ப்படுத்தற்கும் பிரியும் எனக்கொள்க.

இனி, நாடு காத்தற்குப் பிரியும் என்பது, நலிவார் உளராக நலிவுகாத்தற்குப் பிரியும் என்பதன்று ; நாட்டகத்துநின்றும் நகரகத்துத் தமக்கு உற்று உரைக்கலாத முத்தார்களும் பெண்டிர்களும் இருக்கைமுடவரும் கூனரும் குருடரும் பிணியடையாரும் என இத்தொடக்கத்தார்தம் முறைக்கருமங் கேட்டுத் திருத்துதற்பொருட்டாகவும், காட்டகத்து வாழும் உயிர்ச்சாதிகள் ஒன்றினெயான்று நலிவன் உளவாயினவிடத்துத் தீதென்றவற்றை முறைசெய்தற்கும், கொடிவலைப்பட்டுக் கிடந்தனவற்றைத் துயக்க நீக்குதற்பொருட்டாகவும், வளன் இல்வழி வளம் தோற் றவித்தற்பொருட்டாகவும், தேவகுலமேசாலையே அம்பலமே என்று இத்தொடக்கத்தனவற்றை ஆராய்தற்கும், அழிகுடியோம்புதற்கும் பிரியும் என்பது. அல்லதும், பிறந்த உயிர் தாயைக்கண்டு இன்புறுவதுபோலத் தன்னுற் காக்கப்படும் உயிர்வாழ்சாதிகள் தன்னைக் கண்டு இன்புறுதலின் தான் அவர்கட்குத் தன் உருக்காட்டுதற்கும், மாற்றரசர் ஒற்று வந்தவிடத்து அவர் முன்னர்த் தனது ஊக்கங்காட்டுதற்பொருட்டாகவும் பிரியும் ; அதனுடே மாற்றரசரும் திறை கொடுப்பர் என்பது.

இனிப், பகைதணிவிளை யென்பது, தூதுவர்போலச் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியும் என்பதன்று ; இருவர் அரசர் நாளைப் பொருதும் இன்றுபொருதும் என்று முரண்கொண்டு இருந்த நிலைமைக்கண் தான்¹ அவருக்கரசனாகவின், ‘இம்மக்களும் இவ்விலங்குகளுமெல்லாம்பட இவ்விரண்டு குலத்திற்கும் ஏதம் சிக்கும் ; அதனால், இப்போரொழிக்கற்பாலேன்’ என்று இருவரையும் இரந்து சந்துசெய்வித்தலும் ஒன்று ; அல்லதும், தேவரும் அசரரும் பொருதகாலத்துத்தேவரையும் அசரரையும்,

- அருளாசனாகவின்.

‘இருவீர் ஒருவீர் மிக்காரை ஒறுப்பல் யான்’ எனப் பாண்டியன் மாகீர்த்தி சந்துசெய்வித்ததுபோல், ‘இருவரின மிகைசெய்திரை ஒறுப்பல்’ என்று சந்துசெய்வித்தலும் ஒன்று, இருவரையும் ஒறுக்குந்துளைய ஞகலான் என்பது. அஃதே பெனின், தன்னகத்து இருந்துவிட அழையாதோ அன்னவாற்றலனாகலான், தான் செல்லவேண்டுமோ எனின், செல்ல வேண்டும் என்பது. என்னை, காதலர்ப் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடிப்பதனின் மிக்க ஆள்வினையில்லை பென்பது. ஆதலாற் பிரிந்தே சந்துசெய்விக்கும் என்பது.

இனி, வேந்தர்க்குற்றுழி என்பது, அவர்க்குச் சேவகங்யும் என்பதன்று; தனக்கு நட்டான் ஓரரசன் சென்றவிடத்து அவற்கு¹ ஆபதம் அறுத்தல் இயையாதன்று நீக்குதற்குப் பிரியும் என்பது.

இனிப், பொருட்டினை என்பது, பொருளிலனுயப் பிரியும் என்பதன்று; தன் முதுகுரவாற் படைக்கப்பட்ட பல்வேறு வகைப்பட்ட பொருளெல்லாம் கிடந்ததுமன், அதுகொடு துயப்பது ஆண்மைத்தன்மையன்றெனத் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொருள்கொண்டு வழங்கி வாழ்தற்குப் பிரியும் என்பது; அல்லதும், தேவர்காரியமும் பிதிரர்காரியமும் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொருளாற் செய்தனவல்லது பயன் படாது; என்னை, தாயப்பொருளாற் செய்தது தேவரும் பிதிரரும் இன்புரூர்; ஆதலான், அவர்களையும் இன்புறுத்தற்குப் பிரியும் என்பது.

இனிப், பரத்கை என்பது,² பொதுப் பெண்டிர்மாட்டுப் பிரிவு; இவள்கண் அன்விலனுயக் கண்டார்கண் தாழ்ந்து நிறையிலனுயப் பிரிந்தான் அல்லன்; என்னை, தலைமகளின் நீங்கி ஆடல்காண்பல் பாடல்கேட்பல் எனப் பிரியும்; பிரிய, அவற்றின்கட் சென்ற உணர்ச்சி தலைமகன்மாட்டு நின்ற உணர்வினை மறைப்பிக்கும்; என்னை, இரண்டுணர்வு உடனில்லாமையின்; அவ்வகை மறைப்ப இவர்கண்ணதே உள்ளமாம்

1 - ஆய மறுதலையை வென்று நீக்குதற்குப் பிரியும்,

2 - புறப்பெண்டிர்.

என்பது; என்னை, தாம் இயல்பாகவேயும் பிரராண் நயக்கப்படும் வனப்புடையார், ஆடற்றகையானும் பாடற்குரலானும் நயப்பித்துக்கொள்வம் என்று எடுத்துக்கொண்டார், அவர்கண் நயப்புச் சொல்லவேண்டுமோ என்பது. அவற்றது பொருள் அறியாது கடாயினும், இஃது அவற்றுப் பொருளென்று கொள்க என்பது.

இனிப் பிரிவுகளை வேறு வேறு உரிமை கூறுமிடத்து அவற்றுக்குச் செய்யுள் காட்டுதும். (2)

[நகர்]

அவற்றுள்

ஓதலுங் காவலு முயர்ந்தோர்க் குரிய.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், மேற் சொல்லப்பட்ட பிரிவினை நிறுத்தமுறையானே முன்பு இரண்டும் இன்னர்க்கு உரிய என்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் போருள்: அவற்றுள் என்பது — மேற் சொல்லப்பட்ட அறுவகைப் பிரிவினுள்ளும் என்றவாறு ; ஓதலும் காவலும் என்பது — ஓதற்குப் பிரியும் பிரிவும் நாடுகாத்தற்குப் பிரியும் பிரிவும் என்றவாறு ; உயர்ந்தோர்க்கு உரிய என்பது — உயர்ந்தோர் என்பார் பார்ப்பாரும் அரசரும், அவ்விருவர்க்கும் உரிய என்றவாறு.

ஓதற்குப் பிரியும் பார்ப்பான், நாடுகாத்தற்குப் பிரியும் அரசன் என நிரனிறையாகக் கொள்க. அது பொருந்தாது; என்னை, ஓதலும் காவலும் அந்தணர் அரசர் என்று இருவர்க்கும் உரியவெனினும் நிரனிறையாவது என்றார்க்கு, அவ்வாறு சொல்லிற்றிலராயினும் பொருள்வகையான் நோக்க ஒக்கும் என்பது. என்னை, உயர்ந்தோர்க்கு உரிய எனவே, உயர்ந்தோராவார் பார்ப்பாரும் அரசருமே யாகலான் என்பது. என்றார்க்கு, உயர்ந்தோர்க்கு உரிய என்றதனற் பார்ப்பார்க்கே உரிய என்று கொள்ளாமோ எனின், கொள்ளப்படாது; காவல் பார்ப்பார் தொழிலன்று, ஆகலின் இருவர்க்கும் உரிய என்பது பெறுதும்; அல்லதும், உரையிற்கோடல் என்பது தந்திர-அந்தியாகலானும் இருவர்க்கும் உரிய என்பது பெறுதும்.

ஓதற்குப் பிரிதலுறந் தலைமகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[ஓதற்பிரிவுணர்த்தல்]

'மைதா னிலாததங் கல்வி மிகுத்து வருவதெண்ணிப் பொய்தா னிலாதசொல் ஸார்செல்வர் போலும்புல் லாதமரே செய்தார் படச்செங் னிலத்தைக் கணைமழை திண்சிலையாற் பெய்தான் விசாரிதன் 1றென்னனன் ஞூட்டுறைபெண்ணனங்கே.'¹

காவற்குப் பிரியலுறந் தலைமகன் தோழியால் தலை- மகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[காவற்பிரிவுணர்த்தல்]

'தேக்கிய தெண்டிரை மூங்கி ரிருங்கிலங் தீதகலக் காக்கிய செல்வது காதவித் தாரங்பர் காய்க்கெத்துரே யாக்கிய வேந்த ரமர்நா டடையத்தன் னஞ்சுக்கார்வாள் கோக்கிய கோனந்தண் கூட லைய நுடங்கிடையே.' (உங்க) என்பது.

(ஏ)

[ஈ]

வேந்துவினை யியற்கை பார்ப்பார்க்கு முரித்தே. என்பது என்னுதலிற்கே எனின், பார்ப்பார்க்குப் பிரிவென்று ஒதப்பட்டது கல்வி னிளக்குதற்குப் பிரியும் பிரிவென்றே, அதுவல்லது பிறிதும் ஒரு பிரிவு உண்டென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : வேந்து என்பது அரசு; வினை என்பது செய்கை; இயற்கை என்பது தன்மை; பார்ப்பார்க்கும் உரித்தே என்பது பார்ப்பார்க்குங் கிழமையுடைத்து என்றவாறு.

என்பதற்குப் போந்த பொருள், வேந்தர் செய்னித்தற்கு உரிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்து என்றவாறு. வேந்தர்க்குச் சந்து செய்னித்தல் உரித்து என்று மேற்சொல்லிப் போந்தாரா- யினன்றே, 'வேந்துவினை இயற்கை பார்ப்பார்க்கும் உரித்தே' என்பது எனின், அது மேற்சொல்லினான். என்னை, காவல், பகைதணிவினை என இரண்டினையும் ஒருங்குவைத்து அவ்விரண்-

1 - மென்புள அடங்க பெண்கொடியே.

தினையும் அரசர்க்குரிய என்றமையின் அப்பொருட்டு என்பது என்னை அரசர்க்கு உரித்தாமாறு எனின், இருவரரசர் வேறுபட்டு மாறுகொண்டிருந்தனிடத்து அவர்களைச் சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியாதுவிடின், அவர்களைச் சார்ந்து வாழ்வாரும் அவர்கள்நாடும் பெரிதுங் கெடுமன்றே; அதனை நீக்கும் பெருமையுடையான் அதனை நீக்காது உடன்பட்டிருப்பது பாவமும் பழியுமாகலான், அரசர்க்கு உரித்து: அவ்வகை அவர்க்கு உரித்தாகிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்து; என்னை, அவரும் பெருமையுடையர் ஆகலான். அதற்குச் செய்யுள் :

தாக்கிய போர்வய வேஞ்ச ரிருவர்க்குஞ் சக்திடைநின்
ரூக்கிய செல்வது காதலித் தார்சம ராமாருள்
வீக்கிய வார்கழல் வேஞ்தர்தம் மானாம்வெண் மாத்துடனே
நீக்கிய கோணெடு நீர்வையை நாடன்ன சேரிழையே. (உசா)

என்பது,

(*)

[ஈடு]

அரச ரல்லா வேனை யோர்க்கும்
புரைவ தென்ப வோரிடத் தான.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியும் பிரிவு அரசர்க்கன்றியும் வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரித்து என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : அரசர் அல்லா ஏனையோர்க்கும் என்பது — அரசரல்லாத ஏனையோராவார் ஒழிந்த வாணிகரும் வேளாளரும் என்ற இருவர்க்கும் என்றவாறு ; புரைவது என்ப ஓரிடத்தான என்பது — பொருந்தும் என்ப அவர் இல்லழி என்றவாறு.

அரசரில்லாதவழி வாணிகரும் வேளாளரும், வேறுபட்டு மாறுகொண்ட இருவரையும் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியப் பெறுவார் என்பது. பொருளானும் ஆள்ளினையானும் அடச்சரோடொப்பர், வாணிகரும் வேளாளரும் என்னும் வேற்றுமை யல்லது என்பது. அஃதே யெனின், மேற்குத்திரம் வேண்டா, அரசரல்லா ஏனையோர்க்கும் எனவே, பார்ப்பாரும் அடங்குவர்

ஆகலான் என்பது ; என்றார்க்கு, அதுவன்று ; அரசரல்லா ஏனையோர் என்பது அரசரிற் பின்சொல்லப்படும் வாணிகரையும் வேளாளரையும் தழுவதற்குச் சொன்னார் என்பது. அல்லாக்கால், ‘வேந்துவினை இயற்கை பார்ப்பார்க்கும் உரித்து’ என்னார்மன் என்பது. இவ்விருவர்க்கும் செய்யுள் மேற்காட்டிற்கேற கொள்க. (டு)

[நக]

வேந்தர்க் குற்றுழிப் பொருட்பிணிப் பிரிவென் ரூங்க விரண்டு மிழிந்தோர்க் குரிய.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரியதோர் பிரிவு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : வேந்தர்க்கு உற்றுழி என்பது — அரசர்க்கு உற்றுழி என்றவாறு; பொருட்பிணிப் பிரிவு என்பது — பொருள்வேட்கையிற் பிரியும். பிரிவு என்றவாறு; என்று என்பது, என்னுதற்குரியதோர் வாய்பாடு; ஆங்க என்பது, அசைச்சொல்; இரண்டு என்பது, தொகை; உம்மை, முற்றும்மை; இழிந்தோர்க்கு உரிய என்பது — வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் கிழமையுடைய என்றவாறு.

இழிபுயர்ப்படச் சொல்லினாரால், இழிந்தார் என்பது பொருவிறப்பினெடு மாறுகொள்ளும் எனின், கொள்ளாது; இந்தால் உலகினேடு ஒத்தும் ஒவ்வாதும் நடக்கின்றதாகலான் உலகியல் நோக்கிச் சாதிவகையான் இழிந்தார் எனப்பட்டது. ஒழிந்தனவற்றுற் பொருவிறப்பு இருவர்க்கும் ஒக்கும் என்பது.

அவற்றுள், வேந்தற்குற்றுழிப் பிரியுங் தலைமகன் தோழி-யால் தலைமகட்குப் பிரிவணர்த்துவித்துப் பிரியும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிவுணர்த்தல்]

‘வாரார் முரசின் விரைசேர் மலர்முடி மன்னவற்காய்ச் சேரார் முனையிசைச் சேறலுற் றார்கமர் செங்கிலத்தை ஓரா தெதிர்ந்தா ருடன்மீ துலாவி யுருள்சிவந்த தேரான் றிருவளர் தென்புன ஞடன்ன சேயிழையே’ (உகங)

'கண்ணவி ரேண்மன்னன் நெம்முனை மேற்கல வாரைவெல்வான் வின்னவி ரேளன்பர் செல்வர் விசய சரிதனென்னுங் தென்னவன் சேரார் படநறை யாற்றுச் செருவடர்த்த மன்னவன் கூடல்வன் உந்தமி முன்ன மடமொழியே.' (உசட்)

தலைமகன் வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபட்டு ஆற்றுளாயினால் எனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவல் என்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[கார்மிசை வைத்தல்]

'படலைப் பனிமலர்த் தாரவர் வைகிய பாசறைமேற் ரெட்டலைக் கமழ்ந்துக் கண்ணியி ஞாய்சென்று தோன்றுங்கொல்லோ அடலைப் புரிந்தசெல வேலரி கேசரி தென்குமரிக் கடலைப் பருகி யிருவிசும் பேறிய கார்முகிலே.' (உசட்)

என்பது ;

'வாமா னெடுந்தேர் வயமன்னர் வாண்முனை யாக்கும்வன்டார் தேமா நறுங்கண்ணி யாய்சென்று தோன்றுங்கொல் சேரலர்தங் கோமான் கடற்படை கோட்டாற் றழியக் கணையுகைத்த ஏமான் சிலையவன் கண்ணிரண் ளீர்கொண்ட ஸர்ம்முகிலே.' (உசட்)

இதுவும் அது.

அதுகேட்ட தோழி, 'இவள் பிரிவாற்றுமையான் அன்று வேறுபட்டது ; அவர் குறித்துப் பிரிந்த கார் வரப், பிரிந்த பாசறைக்கண் தோன்றியக்கால், தாம் எடுத்துக்கொண்ட வினை முடியாது மீள்வர்கொல்லோ எனப்போலும் இவள் ஆற்றுளாயது ; யான் பிழைக்க உணர்ந்தேன்' என ஆற்றுவாளாவது.

வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் தான் குறித்த பருவவரவின்கண் வினைமுற்றி மீளலுறவான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[நிலைமை நினைந்து கூறல்]

'இன்பாறப். பொடுங்க வலஞ்சிறை கோவி யிடஞ்சிறையால் என்பாற் பெட்டபுல்லி யன்ன நடுங்கு மரும்பனிகாள் என்பாற் படரொடென் ஞங்கொ விருஞ்சிறை யேற்றமன்னர் தென்பாற் செலச்செற்ற கோன்வையை நாடன்ன சேயிழையே.'()

‘அன்புடை மாதர்கண் டாற்றுக்கொ லாற்றுக் குடியடங்கா
மன்புடை வாடவென் ஒன்றமிழ் நாட்டு வலஞ்சிறைக்கீழ்
இன்புடை யேரிளாம் பார்ப்புத் துயிற்றி யிடஞ்சிறைக்கீழ்
மென்பெடை புல்விக் குருகு நரல்கின்ற வீழ்பணியே.’ (உசகு)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து போதற்கு ஒருப்படுவானும்.

இன்னும், வேந்தர்க்குற்றாழிப் பிரிந்து வினைமுற்றிய தலை-
மகன் இவ்வாறுஞ் சொல்லும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[வினைமுற்றி நினைதல்]

‘கடியா ரிரும்பொழிற் கண்ணன்று வாட்டியின் றுங்கலவார்
படியார் படவெராடு மாமதின் மேல்வந்து பாரித்ததால்
வடியா ரயினெடு மாறனெங் கோன்கொல்லி வண்டிவர்பூங்
கொடியா ரிடையிள மான்பினை நோக்கி குழழமுகமே.’ (உசகு)

1. கயவாய் மலர்போற் கருங்கண் பிறழவெண் டோடிலங்க
நயவார் முனையிசைத் தோன்றின்று நட்டாற் றெதிர்க்கதன்னை
வியவார் படையிட்டெண் காதஞ் செலச்சென்று மீன்றிலைக்கும்
வயவாள் செறித்தவெங் கோன்வஞ்சி யன்னாள் மதிமுகமே.’

‘தங்கிய வொள்ளொளி யோலைய தாய்த்தட மாமதின்மேற்
பொங்கிய வேந்த ரெரிமூழ்கத் தோன்றின்று போதுகண்மேற்
பைங்கயல் பாய்புனற் பாழிப்பற் றுரைப் பணித்ததென்னன்
செங்கய லோடு சிலையுங் கிடங்த திருமுகமே.’ (உசகு)

இதுகேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து கடாவுவானுவது
பயன்.

இங்ஙனம் வினைமுற்றிய பின்னையன்றி முற்றுவிடத்துஞ்
சொல்லுமோ எனின், சொல்லான் ;

என்னை,

‘கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்.’

[கற்பியல் - சுடு]

என்பதாகலான், வினைமுற்றிய பின்னையே சொல்லும் என்பது.

1 இது சில ஏடுகளில்மட்டுங் காணப்படுகிறது.

வேந்தர்க்குற்றுமிச் சென்று வினைமுற்றி மீள்வான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[பாகற்குறைத்தல்]

‘வென்றே களித்தசெவ் வேனெடு மாறன்வின் டார்முனைமேற் சென்றே வினைமுற்றி மீண்டனங் காருஞ் சிறிதிருஞ்ட தின்றே புகும்வண்ண மூர்கதின் டேரிள வஞ்சியென்ன நின்றே வணங்கு துடங்கிடை யேழூ நெடுங்கர்க்கே.’ (உடும்)

‘உலகுட னிழற்றிய தொலையா வெண்குடைக் கடல்போற் றூஜைக் கவிமா வழுதி வென்றம் ருழங்த வியன்பெரும் பாசறைச் சென்றுவினை முடித்தன மாயி னின்றே கார்ப்பெயற் கெதிரிய காண்டகு புறவிற் கணங்கொள் வண்டி னஞ்சிரைத் தொழுதி மணங்கொண் மூல்லை மாலை யார்ப்ப உதுக்காண் வங்தன்று பொழுதே வல்விரைந்து செல்க பாகநின் வல்வினை நெடுங்தேர் வெண்ணெனல் எரிகர் மதிவாய்த் தண்ணுஞ்சை பன்மலர்ப் பொய்கைப் படிபுள் ளோப்புங் காய்நெற் படப்பை வாணர் சிறுகுடித் தண்டலை கமழுங் கூந்தல் ஒண்டொடி மடங்கைத் தோளினை பெற்றேவே?’ (அகம் - १०८)

இன்னும் பிறவஞ் சொல்லும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

‘பட்டா ரகல்குற் பாவையுங் காணுங்கொல் பாழுவெம்போர் அட்டா னரிகே சரியைய மாயிரம் யானைமுன்னான் இட்டான் மருகன்றென் னட்டிருண் மேகங்கண் ஈர்ம்புறவிற் கட்டார் கமழுகண்ணி போன்மலர் கின்றன காப்பிடவே. (உடுக)

‘புரிந்தமெல் லோதியை வாட்டுங்கொல்வல்லத்துப்போரெதிர்ந்தார் இரிந்த வகைகண்ட வாண்மன்னன் றென்னுட்டிருஞ்சுருள்போய் விரிந்த புதவங்கண் மேய்ந்துதம் மென்பினை கையகலா திரிந்ததின் கோட்ட கலைமா வுகனுஞ் செழும்புறவே. (உடுக)

‘செறிகழல் வானவன் செம்பியன் மாறன்றென் னுடனைய வெறிகமழ் கோதைகண் வேட்கை மிகுத்தன்று வெள்ளஞ்சென்ற நெறிகெழு வெண்மனை மேனென்யிற் பால்விதிர்த்தன்னவந்துன் பொறிகெழு வாரணம் பேடையை மேய்விக்கும் பூம்புறவே.’ ()

‘ஆழித் திருமா லதிசயற் காற்றுக் குடியடைந்தார் சூழிக் களிற்றிற் ருளைக்கிண் டேர்துயர் தோன்றின்றுகாண் கோழிக் குடுமியன் சேவறன் பேடையைக் கால்குடையாப் பூழித் தலையிரை யார்வித்துத் தானிற்கும் பூம்புறவே. (உடுச)

‘கைம்மாப் புறவின் சுவடு தொடர்ந்து கனல்விழிக்கு மொய்ம்மா மதக்களி வேழங்கள் பின்வர முன்னுக்கேர் நெய்ம்மா ணயினெடு மாற னிறைபுனற் கூடலன்ன மைம்மான் குழலாள் பாமன்று வாளிடை வார்புயலே.’ (உடுச)

‘முன்று னுறக்தா வடிமுள் ஞாதீஇமுடு காதுதிண்டேர் என்று விழைத்தவற் றோடிற்றை நானு மிழைக்குக்கொலாம் ஒன்று வயவர்தென் பாழிப் படவொளி வேல்வலத்தால் வென்றுன் விசாரிதன் றென்புன னுடன்ன மெல்வியலே.’ (உடுச)

இவை யெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்ட தேர்ப்பாகன் கடிது கடாவுவானுவது பயன்.

‘கடிக்கண்ணி வேந்தரை யாற்றுக் குடிக்கண்ணி வாகைகொண்டே முடிக்கண்ணி யாவைத்த மும்மதில் வேந்தன் முசிறியன்ன வடிக்கண்ணி வாட வளமணி மாஸிகைச் சூளிகைமேற் கொடிக்கண்ணி தாம்வண்ண நண்ணிவந் தார்த்தன கொண்டல்

[களே] (உடுச)

இதுவும் மேலவற்றேடு ஒக்கும்.

இனி, முகில் நோக்கிச் சொல்லுவானுய்த் தேர்ப்பாகன் கேட்பச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[முகிலோடு கூறல்]

‘பண்டேர் சிறைவன் டறைபொழிற் பாழிப்பற் றுவரசர் புண்டேர் குருதி படியச்செற் றுன்புன னுடனையாள் கண்டே ரழிக்கு கலங்கு மவடன் கடிநகர்க்கென் திண்டேர் செலவன்றி முன்செல்லல் வாழி செழுமுகிலே.’ (உடுச)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து தேர் கடாவுவானுவது பயன்.

வேந்தர்க்குற்றமுப் பிரிச்து வினைமுற்றிப் புகுநத தலை-
மகனது வரவுணர்ந்து தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுமதற்குச்
செய்யுள் :

[வரவேத்துரைத்தல்]

'கொற்றுக கயின்மன்னன் கோனெடு மாறன்றென் கூடலன்ன
முற்று விளமூலை மாடே பொலிகநம் முனகடைவாய்ச்
செற்றூர் பணிதிறை கொண்டஙம் மன்பா செழுமணிததேர்ப்
பொற்றூர்ப் புரவிக எளவித்து வந்து புகுநதனவே' (உடுக)

'ஆரு மணியிளம் போங்கையும் வேமடு மலர்நதுதன்டேன்
வாருங் கமழ்கண்ணி வானவன் மாறன்றன் மாநகையன்னுய
காருங் கலந்து முழங்கியின வீசின்று காதலர்தா
தேருஞ் சிலம்பிப் புகுநதது ஏங்கள் செழுங்காக்கே.' (உசு0)

இனித், தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத்
தோழி, வினைமுற்றி மீள்வார் சொல்லிய பருவமதாதாகி வந்தது
என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[பருவத்தாது பாங்கிபகர்தல்]

'முன்றுன் முகிழமூலை யார முயக்கி முறவுலுண்டு
சென்றூர் வரவிற்குத தாதா யெழுநதது சென்புலிப்பை
வென்றுன் விசாரிதன் வேணெடு மாறன் வியன்முடிமேல்
நின்றுன் மணிகண்டம போவிருள் கூகினர நீண்முகிடீல்' (உசுக)

இனித், தலைமகன், வினைமுற்றிப் புகுநது, தலைமகளோடு
இனிதிருந்து, தோழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[தலைமகன் தோழிக்குக் கூறல்]

'மடையார் குவளை நெடுங்கண் பணிமல்க வாதுவஞ்சி
யிடையா ஞடனு யினிது கழிந்தன் றிலங்குமுததக
குடையான் குலமன்னன் கோனெடு மாறன் குளங்கைதவன்ற
படையான் பகைமுளை மேற்சென்று காடிய பாசறையே. (உசு2)

இனிப், பொருட்குப் பிரியலுற்ற தலைமகன் தோழியால்
தலைமகட்குப் பிரிவு உணர்த்துவித்தற்குச் செய்யுள் :

1 - வென்று னழிய நழையாற ரகததுவென ருனமுடிமேல்.

[போருட்பிரிவுணர்த்தல்]

‘இல்லா ரிருமையு நன்மையெய் தாரென் றிருங்கிக்குக் கல்லார் சுரஞ்செல்வ தேங்கௌங் தார்நமர் காய்க்கெதரிங்க புல்லா ராவியெல் வேவிப் பொருக்கை மாரிபெய்த வில்லான் விசாரிதன் ரென்புன ஞாடன் மெல்லியலே.’ (உசங்)

அது கேட்டு ஆற்றுத்தன்மையாய் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[தலைமகள் ஆற்றுத்தன்மையை தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்]

‘ஊனங் கடிந்த வயர்க்குடை வேந்த னுசித வென்னார் மானங் கடிந்துவல் லத்தமர் வாட்டிய கோன்படி மேல் எனங் கடிந்தசெங் கோன்மன்னன் ரெம்முனை போலெரிமேய் கானங் கடாந்துசென் ரேபொருள் செய்வது காதலரே.’ (உசங்)

தோழி தலைமகனிலைமை தலைமகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[தலைவி நிலைமை தோழி சாற்றல்]

‘விரைதங்கு நீண்முடி வேந்தன் விசாரிதன் வெம்முனைபோல் வரைதங்கு கானமர் செல்லுப வென்றலும் வானுதலாள் நிரைதங்கு சங்கக் கழலக்கண் ணித்திலஞ் சிந்தரில்லா அரைதங்கு மேகலை மெல்லடி மேல்வீழ்ந் தரற்றினவே.’ (உசுடி)

‘மன்னேங் தியுபுகழ் வாணைடு மாறன்றன் மாங்கையன்ன மின்னேங் தியவிடை யாய்சமர் செல்வர்வெங் கானமென்னப் பொன்னேங் திளமுலை பூந்தடங் கண்முத்தங் தந்தனபோய் ஏன்னேங் தியுபுக மீரினிச் செய்ய விரும்பொருளே.’ (உசுசு)

இதுவும் மேலத்தேவுடைக்கும்.

இனித், தோழி தலைமகனை, ‘நீர் பிரிந்தவிடத்து இவ்வகை நெடியவாகிய கங்குல்களைத் தமியளாய் எவ்வகை நீந்தி ஆற்றும்?’ என்னும் : அதற்குச் செய்யுள் :

[கங்குல்மிழை வைத்தல்]

‘வருநெடுங் சங்குலெலவ் வாறிவண் நீந்தும்வல் லத்துவென்ற செருநெடுங் தானையெங் கோன்றெங்வர்போலச்சென்றத்தமென்னு ஒருநெடுங் குன்றம் மறைந்துல கெல்லா முலாய்க்குணபாற் [ம் றிருநெடுங் குன்றக் கட்டால் வருவது செஞ்சடரே. (உசுள)

'படந்தாழ் பண்ணமுக யானைப் பராங்குசன் பாழி வென்ற
விடந்தாழ் சிலைமன்னன் வெல்களம் போல விரிந்தவந்தி
நடந்தா விடையிருள் போய்க்கடை யாமநல் ஹழிமெல்லக்
கடந்தா வதற்பின்னை யன்றே வருவது காய்க்கிறோ?' (உச்ச)

இதுவும் அது.

தோழி தலைமகற்குப் பிரிவு நேர்ந்து, 'நன்று செய்தாய்,
அவர் செல்லுங் கானம் இவ்வகைப்பட்டது' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[கானத்தியல்பு தோழியுரைத்தல்]

'தேனக்க தாரவர் காண்பர்செல் லார்செல்ல வோட்டியன்று
நானக் குழன்மக்கை நன்றுசெய் தாய்வென்று வாய்களிந்த
மானக் கதிர்வேல் வரோதயன் கொல்லி வரையணைந்த
கானத் திடைப்பிடி கையக லாத கருங்களிறே.' (உச்ச)

இனித், தோழி தலைமகட்குப், 'பொருண்முடித்து வந்தான்
எம்பெருமான்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

[தலைமகன் வரவு தோழி கூறல்]

'இருண்மன்னு மேகமுங் கார்செய் தெழுங்தன வெல்வளையாய்
மருண்மன்னு வண்டறை தாரவர் தாழுமிம் மாநிலத்தார்க்
கருண்மன்னு செங்கோ லரிகே சரியந்தன் கூடலன்ன
பொருண்மன்னு மெய்திப் புகுந்தனர் வந்தும் பொன்னகர்க்கே.'

மற்றும், இவ்விடத்துப் பிரிவிடை மெலிந்து ஆற்றுளாகிய
தலைமகளோப் பருவம் வந்ததென்று வற்புறுறப்ப, வன்பொறை
பெதிரழிந்து சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[வன்போறை எதிரழிந்து கூறல்]

'தகரக் குழலாய் தகவில ளேசங்க மங்கை வென்ற
சிகரக் களிற்றுச்செங் கோணெடு மாறன்றென் கூடலின்வாய்
மகரக் கொடியவன் றன்னிலை வேனின் மலர்விலைக்குப்
பகரக் கொணர்ந்தில்லங் தோறுங் திரியுமிப் பல்வளையே.' (உள)

'அழுந்துபடு விழுப்புண் வழும்புவாய் புலரா
ஏவ்வ செஞ்சத் தெல்கெறிந் தாங்குப்
பிரிவில் புலம்பி நுவலுங் குயிலினுங்
தேஹார் கெழீஇய யாறுநனி கொடிதே
ஈதாளினுங் கொடிய டானே மதனின்'

றுய்த்தலை யிதழ் பைக்குருக் கத்தியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளீ ரோவன
வண்டிகுழ் வட்டிய டிரிதரூங்
தண்டலை யழவர் தளிமட மகளே.' [நற்றினை - கள]

இவ்விடத்துச் செய்யுட்கள் பலவும் வந்தவழிக் கண்டு
கொள்க. (க)

[சு 10]

காதற் பரத்தை யெல்லார்க்கு முரித்தே.

என்பது என்னுதலிற்றே எனின், மேல் எல்லாப் பிரிவுகளையும்
சிறப்பு வகையான் உணர்த்தினார்; இனிப், பரத்தையிற் பிரிவு
¹ எல்லார்க்கும் உரித்து என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள்: காதற் பரத்தை எல்லார்க்கும் உரித்தே
என்பது — பரத்தையிற்பிரிவு எல்லாவருணத்தார்க்கும் உரித்து
என்றவாறு.

தம்மைக்கண்டு காதலிக்தார் என்பது அறிவன்றே, பேரறிவினராகலான்; அன்னர்தாம் பின்னைத் தலையளியாது விடுவது
அருளன்று; அதனால், எல்லார்க்கும் உரித்து எனக் கொள்க. இவ்வரை பொருந்தாது; என்னை காரணம் எனின், மிக்காரைக்
கண்டால் இழிந்தாரும் உயர்ந்தாரும் மற்றும் எல்லாரும்
காதலிப்ப, அவர்மாட்டெல்லாம் பிரியவேண்டும். பிரியவே,
எல்லாக் குற்றமும் தங்கித் தலைமையொடு மாறுகொள்ளும்;
அல்லதும், அன்பினுற் பிரியார் அருளினுற் பிரிவர் என்பதாலும் சொல்லப்பட்டதாம். அதனால் காதலித்தாள்மாட்டுப்
பிரியும் பிரிவு அமையாது எனக்கொள்க.

இனி, ஒரு தீற்தார், காதலைச் செய்யும் பரத்தை காதற்
பரத்தை என்ப; என்னை காரணம் எனின், வைகலும் பாடுலே
துய்த்துச் செல்வான் ஒருமகன் இடையிடை புளியுங்காடியும்
உண்டக்காலாம்பிற பாலினது விசேஷம் அறிவானுவது. அஃசத்
போலத் தலைமகள் குணங்களைத் துய்த்துச் செல்லாங்களின்றுள்
இடையிடை சிறுகுணத்தராகிய பரத்தையர்மாட்டுப் பிரிந்து

வரத் தலைமகண்மாட்டுக் காதல் பெருகும். அல்லாதுவிட்டக்-கால் இவள் குணம் ¹பொருவரியது என்பது அறியலாகாது. என்னை, இன்னுத்து ஒன்று உண்மையான் இனியதன் இன்பம் அறியப்படும் என்பது. இவ்வுரையும் பொருந்தாது. என்னே காரணம் எனின், அவரோடு சார்த்திக்கொண்டன்றே இவள் குணங்களைப் பெரிய என்று அறிவுது எனின், அவர்மாட்டுப் பிரியாது விட்டவிடத்து இவடன் குணங்களை மிக்கன்கொல்லோ மிக்கில்கொல்லோ என ஐயப்பட்டு நின்று ஞகல்வேண்டும். அங்கனமாயின், தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையில்லார் என்பதெனுடு மாறுகொள்ளும். என்னை, தம் குணங்களை ஐயப்படுவார் இன்மையான் என்பது.

மற்று என்னே உரை எனின், தலைமகனுற் காதலிக்கப்பட்ட பரத்தை எனக்கொள்க. அஃதே யெனின், இவன் கண்டாரை யெல்லாங் காமுறவானுகானே எனின், ஆகான் ; ஆகாதவாறு சொல்லுதும் : தலைமகனால் தலைநின்று ஒழுகப்படுவன அறம் பொருள் காமம் என மூன்று ; அம்மூன்றினையும், ஒருபகலீ மூன்று கூறிட்டு, முதற்கட் பத்துநாழிகையும் அறத்தொடு-பட்டுச் செல்லும் ; இடையன பத்துநாழிகையும் அருத்தத்-தொடுபட்டுச் செல்லும் ; கடையன பத்துநாழிகையும் காமத்-தொடுபட்டுச் செல்லும் ; ஆதலான், தலைமகன் நாழிகை அளங்குகொண்டு கருமத்தொடுபடுவான், தலைமகனும் வேண்டவே தானும் வேண்டிப்போங்கு அத்தாணி புகுந்து அறங் கேட்பதும் அறத்தெரடுபட்டுச் செல்வதும் செய்யும்; நாழிகை அளங்குகொண்டு இடையன பத்துநாழிகையும் இறையும் முறையும் கேட்டு அருத்தத்தினுடைப்பட்டு வாழ்வானும். அவற்று கீக்கத்துக் கடையன பத்துநாழிகையுட் தலைமகனுழைப் போதரும் ; போதர, அப்போதரவு பார்த்திருந்த பரத்தையர் குழலாதி யாழூழீஇத் தண்ணுமையியக்கி முழவியம்பித் தலைமகளை இங்குக் கூத்துண்டு என்பது அறிவிப்ப ; என்னை,

‘குழல்வழி யாழூழீஇத் தண்ணுமைப் பின்னர் முழவியம்ப லாமங் திரிகை.’

என்று கூத்தநாலுடையாருஞ் சொன்னாகவின் என்பது. அவ்வகை அறிவிக்கப்பட்ட தலைமகன் நாம் இதனை ஒருகால் நோக்கிப் போதும் என்று செல்லும்; சென்றக்கால், அவர் தங்கண் தாழ்விப்பர் என்பது. அஃதே யெனின், இப் பரத்தையரைத் தலைமகன் தலைமகனை எய்தியிருந்தே உடையனுதல், எய்தாததன்முன் உடையனுதல் இரண்டல்லது இல்லை. அவற்றுள் எய்தியிருந்தேடிடையனுயினுனே யெனின், தலைமகன் குணமேயுமன்றிப் பிறவும் இன்பஞ்செய்வன உளவாகக் கருதினும்; ஆகவே,

‘கண்டுகேட உண்டுயிர்த் துற்றறிய மைம்புலனும்

ஒண்டொடி கண்ணே யுள்.’

[குறள். - ககங]

என்பதனாலும் மாற்காள்ளும் என்பது.

இனித், தலைமகனை எய்தாதமுன் உடையனுயினுனே யெனின், முன்னும் இவன் கற்ற காலமின்றிக் காமத்துக்கண்ணே கெழுமி வருகின்றானும்; ஆகவே, நெறியின் வளர்த்தான் அல்லனும் என்பது.

மற்று என்றே உரை எனின், தலைமகனை எய்தாதமுன்னே பரத்தையரை உடையன் என்பது. எனவே, மேற்சொல்லப்பட்ட குறை எய்தாதோ எனின், எய்தாது. குரவர்கள் இவன்றியாமையே இவனுரிமை இது எனவும், இவன் யானையும் குதிரையும் இவ்வெனவும், மற்றுமெல்லாம் இவற்கென்று வகுத்துவைத்துத் தாம் வழங்கித் துய்ப்ப என்பது. அவ்வகையே குரவர்களான் இவனுரிமை என்றே வளர்க்கப்பட்டாராகலான் தலைமகனை எய்துவதன்முன் உளர் என்பது. இவன் முன்னே தன் உரிமையாவது அறிந்தவாறு என்னை எனின், தலைமகன் தலைமகனை நீங்கித் தருமமும் அருத்தமும் உள்பட்டுத் தலைமகள்மாட்டுப் போதருமிடத்து, அவர் முன்சொன்னவாறே குழலும் யாழும் தண்ணுமையும் முழவும் இயம்புப; இயம்பினவிடத்து, ‘இஃது என்னை?’ என்னும்; என்றக்கால், ‘அது நின் உரிமை அன்றே’ என்ப. என்றார்க்கு, ‘அஃது என் உரிமையாயினவாறு என்னை?’ என்னும்; என்றவிடத்து, ‘நின் குரவர்களான் நினக்கு உரிமையாக வகுக்கப்பட்டார்’ என்ப.

இறைப்புார் களவியல்

நாம் குரவரது பணி மாறுகொள்ளாகாது' என்பதனுற் குச்சிக்கெல்லும் ; சென்றுளை அவர் தங்கண் நயப்பிப்ப விடுது. இது பரத்தையிற்பிரிவு நிகழுமாறு.

அஃதே யெனின், மற்றைப் பிரிவெல்லாம் வேண்டுக, ஆளவினைமிகுதி உடைமையான் ; இப்பிரிவு ஏற்றிற்கோ எனின், பரத்தையிற் பிரிந்தான் தலைமகன் என்றால், ஊடலே புலவியே துனியே என்றிவை நிகழும். நிகழ்ந்தால், அவை நீக்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாம் : அவ்வின்பத் தன்மையை வெளிப்படுப்பன அவை எனக்கொள்க. இவன் மென் சவுமேல் நடந்தானோ ஆசிரியனுகலான் இப்பிரிவு வேண்டினுன் என்பது.

அஃதே எனின், காதற்பரத்தை எல்லார்க்கும் உரியள் என்றுகாதே சூத்திரம் செய்தற்பால்து, 'உரித்து' என்று அஃறினைவாய்ப்பாட்டாற் சொல்லிற்று ஏற்றிற்கோ எனின், பிரிவதிகாரம் வாரானின்றமையான் பிரிவும் உரித்து என்று சொல்லப்பட்டது.

பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியும் பிரிவின்கட்செய்யுள் :

[தோழி வாயின் மறுத்தல்]

'மைவா ரிரும்பொழில் வல்வத்துத் தெவ்வர்க்கு வான்கொடுத்த செய்வா யயினெடு மாறன்றென் ஞடன்ன கேரிமையாய் இவ்வாய் வருவர்கங் காதல ரென்னவுற் றேற்கெதிரே செவ்வாய் துழிப்பக் கருங்கண் சிவந்தன சேமிமைக்கே.'(உள)

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் பெயர்த்துங் தோழியை வாயில்வேண்டத் தோழி வாயின்மறுத்தாள் என்பது. என் சொல்லி வாயின்மறுத்தாளோ எனின், 'எம்பெருமானது நிலைமை இன்னதென்று சொல்லலுற்றேன், எனது குறிப்பறிந்து இந்நிலைமையள் ஆயினாள், இதற்குத் தக்கதற்குத் தெய்மின்' என்று வாயின்மறுத்தாள் என்பது.

இனிப், பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாப் புக்க பாளன் தலைமகளால் வாயின்மறுக்கப்பட்டு முன்னின்று கீங்கியதற்குச் செய்யுள் :

[பாணன் புலந்துரைத்தல்]

‘சென்றே யொழிக் வயலணி யூரனுங் தின்னத்தங்த
கன்றே யமையுங்கல் வேண்டாபல் யாண்டு கறுத்தவரை
வென்றே விழிஞ்ஞகாண் டான்வியன் ஞால் மிகவகலி
தன்றே யடியே னாடவலங் கொள்ள வருஞ்ஞகவே.’ (உள்ள)

மற்றும் வாயில்பெருது பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன்
மகனை வாயிலாகக்கொண்டு புக்கானைக் கண்டு பொருமை
நீங்கவேண்டித் தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[பொருமை நீங்கத் தோழி புகறல்]

‘இழுது னின்னின் றிருஞ்சிறைத் தெம்மன்ன ரின்குருதி
கழுது படியக்கண் டான்கன்னி யன்னயின் னேரிடையாய்
அழுது சுவற்சென்ற வக்கரை யானெனும் வந்தமையாற்
ரெழுது வழிபடற் பாலை பிழைப்பெண்ண ரேன்றலையே. (உள்ள)

‘வாரார் சிறுபறை பூண்டு மணிக்கா சுடுத்துத்தங்தை
பேரான் சுவலி னிருப்பவர் தான்பிழைப் பெண்ணப்பெருய்
கோ வயவர் நெடுங்களத் தோட்டெகய் வேணினைந்த
பாரார் புகழ்மன்னன் ரென்புன ஞென்ன பல்வளையே.’ (உள்ள)

இது மேலதனேடு ஒக்கும் பொருட்டு.

மகன்வாயிலாகப் புக்கவிடத்துத் தலைமகன் சிவப்பாற்றி-
னாள் ; அது குறிப்பறிந்து தோழி தலைமகற்கு இந்நிலைமைய-
ளாயினாள் என்னும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

[தலைவி ஆறியது தோழிகூறல்]

‘மிடைமணிப் பூண்மன்ன ரோட விழிஞ்து வென்றவன்றுட்
புடைமணி யானையி ஞெங்கன்னி யன்னாள் பொருகயற்கண்
ஞுடைமணி யானெனும் நீவர ஆடற் சிவப்பொழிந்து
மடைமணி நீலத் தணிதிறக் கொண்டு மலர்ந்தனவே.’ (உள்ள)

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் வாயில் பெற்றுப் புகுந்த
தலைமகனைப் பொருமை நீங்கத் தலைமகன் பொருமை நீங்குவாள்
சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[புன்னாட்டிய சரம் புலர்த்தி வருகேனறல்]

‘பங்கயப் பூம்புன னடன் பராங்குசன் பாழியொன்னார் மங்கையர்க் கல்லல்கண் டான்மணி டீர்வையை வார்த்துறைவா வெங்கையைத் தீம்புன லாட்டிய வீரம் புலர்த்திவந்து மங்கையிற் சீறடி தீண்டிசசெய் ரீர்செய்யு மாரருளே.’ (உள)

இஃது என்சொல்லியவாரே எனின், ‘நீர் நெருநல் நுங்காதலியைப் புன்னாட்டிய சரம் புலர்த்திவந்து எமக்குச் செய்யும் ஆரருள் செய்யீர்’ என்றாள் என்பது. (எ)

[சுகா]

பிரிவி ஸீட்ட நிலம்பெயர்ந் துறைவோர்க் குரிய தன்றே யாண்டுவரை யறுத்தல்.

என்பது என்னுதலிற்றே எனின், தலைமகன் பிரிவதுறையும் இடத்துக் காலவரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள்: பிரிவின் ஸீட்டம் என்பது — பிரிவினது நெடுங்காலீச் செலவு என்றவாறு, நிலம் பெயாந்து உறைவோர்க்கு என்பது — இடத்தின் நீங்கி நாடிடையிட்டு காடிடையிட்டும் உறைவோக்கு என்றவாறு, உரிபது அன்றே யாண்டு வரையறுத்தல் என்பது — உரித்தன்று யாண்டு வரையறுத்துப் பிரிதல் என்றவாறு.

என்பதனாற் போந்த பொருள் யாதோ எனின், நானும் திங்களும் இருதுவும் வரையறுத்துப் பிரிப் என்பது. இன்ன நானுள் வருதும், இன்ன திங்களுள் வருதும், இன்ன இருதுவின் வருதும் என்று சொல்லிப் பிரியும் என்பது.

நாட்குறித்துப் பிரியலுறுந் தலைமகன் பிரிவணர்த்தப்பட்ட தோழி சென்று தலைமகட்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[நாட்குறித்தது தோழியுரைத்தல்]

‘கேளே பெருக்கு மரும்பொருள் செய்தற்குக் கேட்டிங்கள் நாளே குறித்துப் பிரியலுற் றூர்நமர் தீவிழியால் ஆளே கனலுங்கொல் யானைசசெங் கேவலரி கேசரிதன் வாளே புறையுந் தடங்கண்ணி யென்னே வலிக்கின்றதே.’ (உளஅ)

திங்கள்குறித்துத் தலைமகன் பிரிய । பட்டாள் தலை-
மகள்; வேறுபட, ஆற்றாள் எனக் கவன்ற பே, நிக்கு, ஆற்றவல்
என்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

‘வார்ந்தார் கருமென் குழன்மங்கை மாநிதிக் கென்றகள்ற
ஈர்ந்தா ரவர்ஸின்று காண்பர்கொல் லோவிக் லேகருதிச்
சேர்ந்தார்ப் புறங்கண்டு செங்ஸிலத் தன்றுதின் டேர்மறித்துப்
பேர்ந்தான் ¹ றனது குலமுத லாய பிறைக்கொழுந்தே.’ (உகை)

என்பது என் சொல்லினுளோ எனின், ‘யான் ஆற்றேறனு-
யன்று வேறுபடுகின்றது, அவர் குறித்த திங்களது வரவு கண்டு
தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருள் முடியாது பெயர்வர்கொல்லோ
என ஆற்றேறனுவது’ என்றாள் என்பது.

இனிக், கார் என்னும் இருதுக் குறித்துப் பிரிந்தான்
தலைமகன்; பிரியப், பருவவரவின்கண் வேறுபட்டாள் தலைமகள்;
வேறுபட, ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்கு, ஆற்றவல்
என்பதுபடச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

² ‘தோழித்தார் சிறைவன் டறைகுழி லாய்கங்கை குழ்ச்சைடமேல்
இழித்தான் மணிகண்டம் போல விருண்டன காரிகையே
விழித்தார் படவிழி ஞக்கடற் கோடித்தன் வெஞ்சடர்வாள்
கழித்தான் குமரிநன் னீர்கொண் டெமுந்த கணமுகிலே.’ (உதா)

‘உளங்கொண்டு வாடின்று நட்டாற் றெதிர்ந்தா ருதிரவெள்ளங்
குளங்கொண்டு தோற்பித்த கோனெடு மாறன்கை போலுங்கொள்
களங்கொண்டு கார்செய்த காலைக் களவின் கவைமுகத்த [டல்
விளங்கண் டகம்விட நாகத்தி னுவொக்கு மீர்ம்புறவே? (உதங்)

எனவே, என் சொல்லினுளோ எனின், ‘யான் ஆற்றேறனு-
யன்று வேறுபடுகின்றது; அவர் குறித்த பருவம் வந்தது
கண்டு தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருள் முடியாது வருவர்-
கொல்லோ என ஆற்றேறனுயினேன்’ என்பது.

பனி பென்னும் இருதுக் குறித்துத் தலைமகன் பிரிய, அப்
பருவ வரவின்கண் தலைமகள், ஆற்றாளாம் எனக் கவன்ற
தோழிக்குச், சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

1-விசாரிதன் றனமுத லாய. 2-இக்செய்யுள் மினையாகக் காணப்படுத்து.

‘சமூஹம் வரிவண் டலம்பச சொரிமதம் வாய்ப்புகளின் ரழங்கும் களிற்றரி கேசரி தென்புன னடனையாய் சமூஹம் வரிவளை காக்கவந் தின்று கனலுஞ் செந்தீத் தழுவுங் குளிர்ந்து பொடிப்படப் போர்க்கின்ற தாழ்பனியே.’ ()

‘தனியார் தகைகலம் வாட்டுக்கொ லாற்றுக் குடிதனது குனியார் சிலையொன்றி னல்வென்ற கோன்கொங்க ஈட்டகொல் கனியார் களவினன் மூள்ளிற் கதிர்முத்தங் கோப்பன்போற் [லைக் பனியார் சிதர்துனி மேற்கொண்டு நிற்கும் பருவங்களே.]’ (உங்க)

இளவேனிற் பருவங் குறித்துத் தலைமகன் பிரிந்த விடத்து, அப்பருவ வரவின்கண் தலைமகள் ஆற்றுளாம் எனக் கவன்ற தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

[தோழி கவன்றுரைத்தல்]

‘வானலங் கொண்டகை யான்மன்னன் மாறன்றன் மாந்தையன் ன டானலங் தேயப் பனியோ கழிந்தது தண்குவளைத் தேனலம் போது வளாய்வுந்து தண்டென்ற றீவிரியும் வேனலங் காலமேவ வாறு கழியுக்கொன் மெல்லியற்கே’ (உங்க)

வேனிற் பருவங் குறித்துப் பிரிந்த தலைமகன் பிரிய வேறுப்பட்டாள் தலைமகள்; வேறுபட, ஆற்றுள் எனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவல் என்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[தலைமகள் தோழிக்குரைத்தல்]

‘மெல்லிய லாய்கங்கண் மேல்வெய்ய வாய்விழி ஞத்துவென்ற மல்லிய ரேண்மன்னன் சென்னி ஸிலாவினன் வார்சடையோன் வில்லியல் காமனைச சுட்டசெச் தீச்சுடர் விண்டவன்மேற் செல்லிய பாரித்த போன்றன பிண்டியின் நேமலரே.’ (உங்கு)

எங்கனம் ஆற்றுவல் என்பதுபடச் சொல்லினுளோ எனின், ‘இவ்வேனில் வரவின்கண் நம்மேல் இவ்வகை வெய்யவாகி னிரியானின்ற பிண்டியலர் அவர்க்கும் இவ்வகை வெட்மையைச் செய்யுமன்றே, செய்தனிடத்துக் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருள்முடியாது மீன்வர்கொல்லோ என ஆற்றேறஞ்சின்றேன்’ என்றார் என்பது.

இச்சூத்திரம் தவளைப் பாய்த்தல்,

‘வேந்தர்க் குற்றழி’

[இறையனுர் - உகு]

என்னும் சூத்திரத்துடன் நோக்குடைத்து என்பது. (அ)

[சுல]

பரத்தையிற் பிரிவே நிலத்திரி பின்றே.

என்பது என்னுதலிற்குரோ எனின், பரத்தையிற் பிரிவு நாடிடை-
யிட்டு நீங்கி உறைதல் இல்லை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேற் சூத்திரத்துள் எய்தியது விலக்கியவாறு.

இதன் போருள் : பரத்தையிற் பிரிவே என்பது — பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு ; நிலத்திரிபு இன்றே என்பது — இடத்திரிபு இன்று என்றவாறு.

என்பது இடத்தின் நீங்கி இயையப் பெறுர் என்வாறு.

பரத்தையிற் பிரியுங் காலத்து நாடிடையிட்டும் காடிடை-
யிட்டும் பிரியப்படாது என்றவாறு.

எனவே, ஒருரது என்பதாலும், ஓரிடத்தது என்பதாலும்
உணர்த்தப்பட்டதாம்.

இனி, ஒரு திறந்தார், தன்னிடத்ததே என்ப ; அது சொல்லுதல் பொருந்தாது ;

‘மாண்டெழுப்பின் மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து.’ [அகம்-க்கு]
எனவும்,

‘வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர.’ [அகம் - உள்ள]

எனவும் இவை யெல்லாஞ் சான்றேர் செய்யுளுண்மையான்.

இனி, நிலத்து நீங்காது எனவே, ஒருரது என்பது பெறப்பட்டது ; பட்டமையான், தன்னிடத்ததாகவும் பெறும். தன்னிடத்து நீங்கிச் ²சேயதாகவும் பெறும் என்பது.

இனி, ஓரிடத்தது ³என்பதனை, தலைமகன் இடம் பெரிதாகலான், தலைமகனது இடமும் பரத்தையர் சேரியும் வேறூப் நீங்கி இருக்கும் ; அது தன்னுள்ளே செய்குன்றமும் வானியும் விளையாட்டிடமும் எல்லாம் உடைத்தாயிருக்கும் என்பது. (க)

1 - மான்றேர். 2 - சேரியதாகவும். 3 - என்பதக்கீ.

[சுரு]

பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவோன் மனைவி
பூப்பின் புறப்பா ஸரஹு நாளு
நீத்தகன் றுறைத் வறத்தா றன்றே.

என்பது என்னுதல்லிரு எனின், தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகட்குப் பூப்பு நிகழ்ந்த காலத்துத் தலைமகன் இவ்வாறு ஒழுகும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள்: பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவோன் என்.. பது — புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் என்றவாறு ; மனைவி பூப்பின் புறப்பாடு ஸரஹு நாளும் என்பது — கிழத்தி பூப்புப் புறப்பட்ட நாண்முதற் பண்ணிருநாளும் என்றவாறு ; நீத்து அகன்று உறைதல் அறத்தாறு அன்றே என்பது — நீத்தும் அகன்றும் உறைதல் அறநெறியன்று என்றவாறு

எனவே, நீயாதும் அகலாதும் உறைதல் அறநெறி என்றவாரும் ; என்பது, சொற்கேட்கும்வழியும் கூடியும் உறைக என்றவாறு. இவ்வாறு உறைதல் செயற்பாண்மைய என்றவாறு.

அஃதாமாறு : தலைமகன் பரத்தையிற்பிரிந்த காலத்துத் தலைமகட்குப் பூப்புத் தோன்றிற்று ; தோன்றத், தலைமகன் உணரும். எங்ஙனம் உணருமோ எனின், வாயில்கள் உணர்த்த உணரும் என்பது. என்னை வாயில்கள் உணர்த்துமாறு எனின், தலைமகன் வாயில்களும் தலைமகள்மாட்டு உளவாம் ; தலைமகள் வாயில்களும் தலைமகன்மாட்டு உளவாம் ; ஆகலான், அவுர்கள் உணர்த்த உணரும் என்பது ; அல்லது உம், தலைமகள் நமரன்றே தலைமகற்கு நாளானும் படிமக்கலத்தொடு செல்வார், அற்றைநாளாற் செங்கோலத்தொடுஞ் செல்ல உணரும் என்பாரும் உளர்.

இனி, ஒரு நீற்தார், பூப்பு நிகழ்ந்த நாளாலே ¹ சேடியைச் செங்கோலஞ்செய்து செப்புப்பாலிகையுட் செம்பூவும்

நீரும் கொண்டு அவன் அடிமேற் பெய்து போக, உணரும் என்பாரும் உளர். இது மேலாயினுரிடங்களிற் பூப்பு உணர்த்துமாறென்று இவ்வகை சொல்லுவார். நல்லது அறிந்துகொள்க.

இவ்வகை பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குரைத்தல்]

'மஞ்சா ரிரும்பொழில் வல்லத்து வாண்மன்னார் போரழித்த அஞ்சா வடிகளி யானையி னுனகன் ஞாலமன்ன பஞ்சா ரகல்லகு லாடன்னம் சொல்லும் படாழுலைமேற் செஞ்சாக் தணிக்குவங் தாள்செய்ய கோலத்துச் சேயிழையே.'()

இவ்வகையாற் பூப்பு உணர்த்து வாயில்களோடுஞ் சென்று தலைமகனிடத்தானுப் முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறைவானுவது. உறைந்தபின்னை ஒன்பதுநாளுஞ் கூடி உறைவானுவது.

முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறைதற்குக் காரணம் என்னையெனின், தலைமகன் பரத்தையர்மாட்டானுக முன்னின்ற பொறுமை¹ உண்டன்றே, அது முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறையவே நீங்கும். நீங்கிய பின்னைக் கூட்டமாகவே கரு வின்று அது மாட்சிப்படும். அது நோக்கி உணர்த்தப்பட்டது. அதனுன் அறமெனப்பட்டது.

அவ்வாதுவிடின், தலைமகன்மாட்டு ஓர் பொறுமை தோன்றும், பரத்தையர்மாட்டுகின்றும் வந்தான் என; அப் பொறுமை ஒரு வெகுளியைத் தோற்றுவிக்கும்; தோற்றிய வெகுளி பெரியதோர் வெப்பத்தைச் செய்விக்கும்; வெப்பத்திற்கு கரு மாட்சிப்படாதாம்; படாதாகவே, அறத்தின் வழுவாம் என்பது. அதனுன், முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறைவானும் என்பது.

பூப்புப் புறப்பட்ட முந்நாளும் உள்ளிட்ட பன்னிருநாளும் என்பது துணிபுற்றாங்கு முந்நாளுஞ் கூடி உறையப் படுங்குற்றம் என்னே எனின், பூப்புப் புறப்பட்டாளன்று நின்ற கரு வயிற்றிலே அழியும்; இரண்டாம் நாளின் நின்ற கரு வயிற்றிலே

சாம; மூன்றாம் நாள் நிற்குங் கருக் குறுவாழ்க்கைத்தாம், வாழினும் திருவிண்றாம்; அதனால் கூடப்படாது என்ப.

‘பூப்புமுதன் முங்காட் புணர வணரின்
யாப்புற மரபின் முனிவரு மமரஞ்
யாத்த கரண மழியு மென்ப.’

எனப் ¹பலரும் ஓதினராகலான் அழையாது என்பது. (கே)

[சுசு]

கற்பினுட் பிரிந்தோன் பரத்தையின் மறுத்தந்
தப்பொருட் படுப்பினும் வரைநிலை யின்றே.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், மேலைச் சூத்திரத்திற்கு உரியதோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள்: கற்பினுட் பிரிந்தோன் என்பது — பரத்தையர் சேரியனுய்ப் பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் என்றவாறு, பூப்பு நிகழ்ந்த முதன்மூன்று நாளும் வந்து சொற்கேட்கும்வழி உறைவானிலனுயின் தலைமகன் கற்பினுட் பிரிந்தோன் எனப்பட்டான்; கற்பு என்பது பூப்பு என்றவாறு ; அப்பூப்புக் கற்புக்காலத்தன்றிக் களவுகாலத்து நிகழானம் நோக்கிப் பூப்பினையுங் கற்பு என்று சொல்லினார் என்பது ; பரத்தையின் மறுத்தந்து என்பது — அம்மூன்று நாளுக்கழித்துப் பரத்தையர்சேரிசின்று நீங்கி வருவது என்றவாறு ; அப்பொருட் படுப்பினும் என்பது — அறத்தாறுபடுப்பினும் என்றவாறு ; அறத்தாறு படுத்தல் என்பது, தலைமகளை வாயில்களால் சிவப்பாற்றுவித்துப் புக்குத் தலைமகளோடு பண்டல் ; வரைநிலை இன்றே என்பது — குற்றமெனப்படாது அத்துணைச் சிறப்பின்றுயினும் என்றவாறு.

தலைமகளை வாயில்களாற் சிவப்பாற்றுவித்தற்குச் செய்யுள்:

[தலைமகளைச் சிவப்பாற்றுவித்தல்]

‘பொன்னார் புனவணி ழுரன்வங் துன்னிற் புறங்கடையா
னென்ன வளவிற் சிவந்தாள் சிவந்து மியல்பதுவன்
றன்னு யெனச்சிவப் பாற்றினள் வல்லத் தரசவித்த
மின்னு ரயின்மன்னன் ரென்புன ஞடனன மெல்லியலே.’ (உதங்)
என்பது. (கக)

[சுடு]

புகழுங் கொடுமையுங் கிழவோன் மேன.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், தலைமகற்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள்: புகழும் கொடுமையும் என்பது — புகழ் என்பது தக்கான் எனப்படுதல், கொடுமை என்பது தகான் எனப்படுதல் என்றவாறு; கிழவோன் மேன என்பது — அவை இரண்டும் தலைமகன்கண்ண என்றவாறு.

எனவே, இத்தன்மைத்துத் தலைமகன் ஒழுகலாறு என்றவாறு. அஃதாமாறு தலைமகன்மாட்டு உறைந்தக்கால் தக்கான் எனப்படுதலும், பரத்தையர்மாட்டு உறைந்தக்கால் தகான் எனப்படுதலும் என்றவாறு.

யாராலோ அவைசொல்லப்படுவது எனின், வாயில்களான் எனக் கொள்க. அவர், ‘புகழுடையன்’ என்பதற்குச் செய்யுள் :

[தக்கானேன்றல்]

‘கோடிய நீள்புரு வத்து மடங்கை கொழும்பினைத்தோள் வாடிய வாட்ட முனர்க்கு மனையிடை வந்தமையால் ஆடியல் யானை யரிகே சரிதெவ்வர் போலகன்று நீடிய காதலர் தாமே பெரியரிக் கீணிலத்தே.’ (உங்க)

இனி, அவர், ‘தகான்’ என்றதற்குச் செய்யுள் :

[தகானேன்றல்]

‘விண்டுறை தெவ்வர் விழிஞ்ஞத் தவியவெள் வேல்வலங்கைக் கொண்டுறை நீக்கிய கோன்னைவயை நாடன்ன கோல்வளையில் வண்டுறை கோதை வருந்தால் லாரில்லுள் வைகுதலால் தண்டுறை சூழ்வய ஹரன் பெரிதுங் தகவிலனே.’ (உங்க)

என்பது.

(கஉ)

[சுகு]

கொடுமை யில்லைக் கிழவி மேன.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், தலைமகளது பெருமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : கொடுமை இல்லை என்பது — தக்காள் எனப்படுதல்லது தகாள் எனப்படுதல் இல்லை என்றவாறு ; கிழவி மேன என்பது — தலைமகண்மாட்டு என்றவாறு.

தலைமகள் எக்காலத்தும் ஒருதன்மையள் என்றவாறு ; தலைமகன் தன்மாட்டு வந்து உறைந்த காலத்தே தக்காளாய்ப் பரத்தையர்மாட்டுச் சென்று உறைந்த காலத்துத் தகாள் ஆங்கொல்லோ எனின், ஆகாள் என்றவாறு ; அதற்குச் செய்யுள் :

[தலைவி சிறப்புரைத்தல்]

‘நிரந்தாங் கெதிர்க்கா ரவியவைல் வேவித்தன் னீள்சிலையால் சரந்தான் றுரந்துவென் ரூன்றமிழ் நாடன்ன தாழ்குமலாள் பரந்தார் வருபுன ஹரன்றன் பண்பின்மை யெங்களையுங் 1 கரந்தாள் கடவிட மெல்லாம் புகழ்தருங் கற்பினளே.’ (உக0)

‘இது தலைமகன் பரத்தையர்சேரியனுக்க் தலைமகள்பக்கற் புக்க பாணன் தலைமகளது நிலைமை கண்டு தன் விறலிக்குச் சொல்லியது. (கஞ)

[சன]

கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற்புகழ்தல்
புலவிக் காலத்தும் புரைவ தன்றே.

என்பது என்னுதலிற்கு எனின், தலைமகள் திறத்து இன்னதோர் குணம் உண்டு என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற்புகழ்தல் என்பது — தலைமகன்முன்னர்க் தலைமகள் தன்னைப் புகழ்தல் என்றவாறு ; புலவிக் காலத்தும் புரைவது அன்றே என்பது — புலவிக்காலத்தன்றே அஃது உரியது, அந்தக் காலத்துந் தகாது என்றவாறு.

எனவே, தலைமகள் எவ்விடத்தும் தன்னைப் புகழ்ப்பெறுள் என்பது. எனவே, தலைமகளது பெருமை பெற்றும். இனிக், கிழவி தற்புகழ்தல் பெறுள் என, பரத்தை தற்புகழ்தல் பெறும்

என்பது போந்தது. அவ்வாறு பரத்தை தற்புகழ்தற்குச் செய்யுள் :

[பரத்தை தற்புகழ்தல்]

‘வெஞ்சுடா கோக்கு நெருஞ்சியி ஹரனை வெண்முறவற் செஞ்சுடர் வாண்முகத் தாண்முனை யென்பாற் றிரியலனேஸ் அஞ்சுடர் வேலரி கீசரி தீகானம் னூட்டுடைந்தார் தஞ்சுடர் வாட்படை போல வடைகவென் சகுகங்களே.’ (உக்க)

பிறவும் அன்ன கண்டுகொள்க.

(கச)

[சஅ]

நாடு முரு மில்லுஞ் சுட்டித்
தன்வயிற் கிளப்பிற் புலவிப் பொருட்டே.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், தலைமகள் தற்புகழ்ந்தாளாகற்க, இவ்வாறு சொல்லியக்கால் அதுவும் புலவிநிமித்தம் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : நாடும் ஊரும் இல்லும் சுட்டி என்பது — நாடே ஊரே இல்லே இவற்றைக் கருதி என்றவாறு ; தன்வயிற் கிளப்பிற் புலவிப்பொருட்டே என்பது — தன்கட் சொல்லிற் புலவிப்பொருட்டாம் என்றவாறு.

தான் உறையும் நாட்டையும், தன் ஊரையும், தான் பிற்த குடியையும் சொல்லித் தலைமகள் தற்புகழ்ந்தாளாகற்க ; இவ்வாறு சொல்லியக்கால், இது புலவிப்பொருட்டாம் என்றவாறு. அஃதாமாறு, ‘எம்நாடு இறப்பவுஞ் சிறியாராலே வாழப்படுவது’ எனவும்,

‘குறம்புகு மிருக்கை மறந்தலை மணங்கு
சிறுகூழ் வல்கியிற் சில்வரை யிற்கேற
அங்காட் இன்னு மெம்மூ ராமே
புலவாய் வலக்கொல் லேசிதர் பற்றி
வளங்கி குறைந்த வாரித் தன்றே
அவதூ ருள்ளும் பிறந்த வில்லங்
கல்லாச சிறியோ ருள்ள மன்றே.’

‘அன்ன சிறியரொழுக்கம் நுமக்குத் தக்கதன்றே ! அல்லதும், எம்பெருமாற்களின் இறப்பவும் பெருந்தன்மையே அன்றே ! அங்கீரார்க்கு இவ்வாறு தலையளி பொறுக்குமான்றே’ எனவும் சொல்லுதல். இவ்வாறு சொல்லினவிடத்துத் தலைமகன் மாட்டுப் புலவியே கொள்ளக் கருதிச் சொன்னாம் என்பது. அதற்குச் செய்யுள் :

[தலைவி தற்புகழ்தல்]

‘வெறிதரு பூந்தார் விசாரிதன் வீவைமுங் நீர்வரைப்பின் செறிதரு கோல்செல்லு மெல்லையுள் னோமல்ல நீர்மையில்லாச் சிறியவர் வாழ்பதி யேயெயம் சில்லஞ் சிறிதெமக்கே ஏறிபுன ஊரவெவ் வாறு மமையுரின் னின்னருளே.’ (உகூ) (கநி)

[சுகு]

அவன்வயிற் கிளப்பின் வரைவின் பொருட்டே. என்பது என்னுதவிற்கு எனின், இவ்வாறு சொல்லின் வரைவின்பொருட்டாகும் என்பது உணர்த்துதல் நுகலிற்று.

இதன் போருள். அவன்வயின் கிளப்பின் என்பது — நாடும் ஊரும் இல்லும் சுட்டித் தலைமகனைச் சார்த்திச் சொல்லின் என்றவாறு; வரைவின்பொருட்டே என்பது — வரைதல் என்பது, நீக்கினிறுத்தற் பொருளாவாம் என்றவாறு.

யாதினை நீக்கினிறுத்தலோ எனின், புலவியை நீக்கி நிறுத்தல். அஃது என்னை பெறுமாறு எனின், மேற்குத்திரத்திற், ‘புலவி’ என்று அதிகாரம் வாரானின் றதாகலான் என்பது.

பரத்தையிற் பிரிந்து வாயிலாற் புக்க தலைமகனை ஏற்று எதிர்கொண்டு வழிபட்டாள்; வழிபட்ட பின்னைக் காரணத்தின் நீங்கிய பொருமைக்குக் காரணம் பெற்றுத் தோற்றிற்று. அது தோற்றத், தலைமகனை ஒன்றன் தலைக்கீடாகச் சொல்லுதல்; ‘எம்பெருமான், நீர் பெரிதாகிய நாட்டிற் பெரிதாகிய ஊரிற் பெரிதும் மிக்க குலத்திற் பிறந்த பேரொழுக்கத்தினீர்க்குத் தகாதே சிறியேமாகிய எந்திறத்துத் தலையளி !’ எனச் சொல்லுதல்; இவ்வாறு சொல்லுவாள் புலவி நீக்குவான் சொல்லிற்கும் என்பது; அவ்வாறு சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[மிக்கீர்க்கிது தக்கதன்றேன்றல்]

‘வரியவண் டார்தொங்கன் மான்றேர் வரோதயன்வல்லத்தொன்னூர் கரியவை வேல்கொண்ட காவலன் காக்குக கடவிடம்போற் பெரியன் னூட்டிற் பெரியங்கள் ஓரிற் பெரியவில்லிற் குரிய நிக் கீர்க்கியல் பன்றுகொ விவ்வா ஞெழுகுவதே?’ (உகந)

இச்சுக்கிரக்கதப் பருந்துவீழ்க்காடாகக் கிடந்ததென்று, களவினுள் வரைவின்பொருட்டாக என்பாரும் உளர். அது பொருந்தாது. என்னை,

‘வரைதல் வேட்கைப் பொருள்’ [இறையனார் - நு ०]

என்ற சூத்திரத்துள், ‘அன்ன மராறிற் ரிறவுங் தொகைஇ’ என்ற வழி அடங்கும். அல்லதூங்ம், கற்பினுட் காவுகொணர்ந்து உரைத்தல் பொருந்தாது (கச)

[நு ०]

உணர்ப்புவயின் வாரா ஒடுட ரேன்றிற்
புலத்த ரூனே கிழவற்கும் வரையார்.

என்பது என்னுதவிற்கே எனின், தலைமகட்கே உரியதோர் இலக்கணம் ஓரிடத்துக் தலைமகற்கும் உரித்து என்பது உணர்த்துதல் நுதவிற்று.

இதன் போருள் : உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் தோன்றின் என்பது — உணர்த்துதற்கு இடம்வாரா ஊடல் தலைமகட்கு வெளிப்பட்டு நிற்பின் என்றவாறு ; புலத்தல்தாரேன் கிழவற்கும் வரையார் என்பது — புலந்து சொல்லுதற்றன்மை தலைமகற்கும் வரையார் என்றவாறு.

அவை தலைமகட்கே உரியவல்ல ; அவை இங்நேரத்துக்கண் தலைமகற்கும் உரிய என்றவாறு.

தலைமகள்மாட்டு ஊடல் தோன்றுமிடத்து மூன்று வகையான் ஊடல் தோன்றும், செய்தான்கொல்லோ எனவும் செய்யானின்றுங்கொல்லோ எனவும் செய்யுங்கொல்லோ எனவும், அவற்றுள், செய்யானின்றுங்கொல்லோ என்னும் நிகழ்காலத்-

துப் பிறத்தல் என்பது, பரத்தையைத் தேரேற்றினான், பூச்சுட்டினாலும், அவளோடு ஆடினான்கொல்லோ எனப் பிறப்பது. இனிச் செய்தான் என்பது இறந்தகாலத்துத் துணிபு பற்றி நிகழ்வது. இனி எதிர்காலத்துச் செய்யுங்கொல்லோ என நிகழ் வது. அவற்றுள் நிகழுங் காலத்தது தான் நிகழ்ந்து உணர்த்துதற்கு இடனுடைத்தன்று; தெற்றென அறிந்தேனல்லாதேன் எம்பெருமானை வருத்துவலோ எனவுங் தானேனியும் மீடல் நிலையுடைத்து. சிறிது சொல்லவும் மீண்டும் நிலையுடைத்து, இனி, எதிர்காலத்தே நிகழ்வதும் மீண்டும் நிலையுடைத்து, தெற்றென அறிந்தேனல்லாதேன் ஒருகாலத்து நிகழ்வதெனக்கருதுதல் பொருந்தாது. என்னை, யாறு வருகின்றதென்று ஆடை தலைச்சூடாரன்றே என்பது. இனி, இறந்தகாலத்துத் துணிவுபற்றி நிகழ்ந்த துண்டே, அஃதெல்லாம் முன்னர்ச் செய்தானுகலானும், அஃது உணர்ததுதற்கு இடம், அது செய்திலேன் எனச் சொல்லிவிடி என மறைவுதல் ருகலான் என்பது அன்றியும் செய்திலேன் என்பானுயின், செய்த தலை மேலுஞ் செம்பூச் சிதறினாற் போலக் கொடுமையுடைத்தாம். அதுதான் உணர்ததுதற்கு இடனுயிற்று என்பது, அவ் ஆடல் தோன்றுமெனின் என்றவாறு.

எந்நேரத்துக்கண்ணே தோன்றுவது எனிற் சொல்லுதும்: பரத்தையர் சேரியினின்றும் பறுத்தந்து தோழியை வாயிலாகக் கொண்டான்; கொள்ளத், தோழி புக்குப் பலகாரணமுங் காட்டினால்: காட்டுவாள், ‘நாம் இல்லிருந்து¹ இறைவழிபட்டு, மக்களை வளர்த்து, விருந்து புறந்தருதல்லது’ போகத்துள்ளாமன்றே, அல்லாம் ஊடலும் புலனியும் துணியும் கொள்ளற்பாலமல்லம்;

அல்லதூஉம், வண்டோரனையர் ஆடவர், பூவோரனையர் மகளிர் என்பது; என்னை, வண்டுகள் தாதுதுமிடத்து² நன் மலரே ஊதுவேம் என்ன, எல்லாமலரும் ஊதும்; இனிப், பூவாயினக்கால், ‘எம்மையே ஊதா எல்லாப்பூவையும் ஊதின்’ என்று புலவாதன்றே; அதுபோலத் தலைமகனும் எல்லாப் பேண்பால்களையுந் தலைப்பெய்தற்றன்மையான்; அவர் தன்மை

1 - இறைவழிப்பட்டு. 2 - நாண்மலரே.

அறிவேம், போம்பொழுது புறந்தொழுது வரும்பொழுது முன் தொழுது ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுதலல்லது மலைத்தற்கண்ணே-மல்லம் ; மலைத்து இப்பெற்றியமாதல் தலைமையன்று ;

அல்லது உம், இவ்வாறே வழிபடாதே நம்பெருமாளை வருத்தி என்செய்தும் என்று ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுவது ‘பொருளேபோலக் காட்டும்’ என்று இங்ஙனஞ் சொல்ல, ‘அஃதொக்கும்பிற’ என்று அஃபோதைக்குச் சிவப்பு நீங்கிற்று ; நீங்கப் ‘புகுதுகு’ என்றால் என, அவன் புக்கான். புக்குப் பள்ளியிடத்தானுக, உள்ளுடைத்தாகிய சிவப்புத்தோற்றிற்று ; தோன்றக் கண்சிவங்து நுதல் வேறுபட்டிக் காட்டினால் ; காட்டப் பெயர்த்தும் ஆற்றுனுயினான் ; ஆற்றுனுய் நின்று இறந்தகாலத்து நிகழ்ந்தனவற்றைப்பற்றிப் பலந்து சொல்லும். ‘என்னை, மேலைக்காலத்து நாம் ஆற்றுமாகத் தான் ஆற்றுளாய் நாம் ஆற்ற ஆற்றிவருகின்ற இவளேயெனின், இற்றையினாங்கு நாம் ஆற்றுமாயது அறியாமையால் ; இவ்வாற்றுமை எண்ண-லுற்றிலாமையின் அணங்காதல் ; இவள் போல்வதோர் தெய்வம், நீ அவளொனக் கவன்றுமட்டமையால், இவளார், நீயார்’ என்பது நெஞ்சிற்குச் சொல்லும் : அதற்குச் செய்துள் :

[தலைமகன் நேஞ்சிற்குறைத்தல்]

‘இல்லென் றிரவலர்க் கீதல்செல் லாதவ ரிலலமெனப் புல்லென்று வாடிப் புலம்பனைஞ் சேங்மக் கியார்பொருநாதார் வில்லொன்று சேர்பொறி வானவன் மாள விழிஞங்கொண்ட கொல்லொன்று வாட்படை யான்றமிழ் நாடன்ன கோல்வளையே.’

‘அரையணவு குந்துகி லாளல்ல ஓாற்றுக் குடியில்வென்ற உரையணங்குந்தமிழ் வேங்த னுசிததெனைண் பூம்பொதியில் வரையணங்க கோவல்லை யோவென்ன மான்மம்ம ரெய்தவண்கண் ணிரையணங்கும்பளி நீர்கொள்ள நின்றவிங் நேரிழையே.’(உகுடி)

என்பது, தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. அது கேட்ட தலைமகள், ‘மேனால் யான் செய்த குற்றேவல் உட்கொள்வானுயது என்கட் பேரருளினுனன்றே, இவ்வகைப் பேரருளினுந்திறத்து இவ்வகை சிவத்தல் தகாது’ என்று சிவப்பு நீங்குவாளாவது.

(கள)

[நுக]

நிலம்பெயர்ந் துறையு நிலையியன் மருங்கிற்
களவுறை கிளவி தோன்றுவ தாயிற்
றினை நிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரையா.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், இன்னுங் கறபுக்காலத்துத் தலைமகற்கு உரியதோ இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

இதன போருள். நிலம் பெயாநது உறையும் நிலையியன் மருங்கின் என்பது — நிலம்பெயாநது உறையும் என்பது, உள்ளததுக்கண் நிலைபெற்றவிடத்து என்றவாறு ; களவுறை கிளவி தோன்றுவது ஆயின என்பது — களவு காலத்திற்குரிய சொல் தலைமகள்மாட்டுத் தோன்றுமே எனின் என்றவாறு ; திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரையா என்பது — திணைநிலைப் பெயர்நதுகோள்ளுங் கோள் தலைமகற்கும் வரையார் என்றவாறு

அஃப்தாமாறு, தலைமச்சீ வய்திக்கற்புக்காலத்து ஒழுகாங்னி ரூ நிலைமைக்கண் நெஞுச் பொருட்குப் பிரிதும என்றது என்பது

‘நட்டாரை யாககுதலும் செற்றாரை சிலைத்தத்தலும் பொருட்குறைபாடு உடையாசகு சிக்டாவாகலாற் குறைபாடு நீங்கப் பொருட்குப் பிரிதுப’ என்ற நெஞுசிற்குத் தலைமகன், ‘நாம் பொருட்குப் பிரிய இவள் ஆற்றுமேற் பிரிதும, ஆற்றுளாயின் ஒழிதும’ என்று நெஞுசினேறும் ஒருபபட்டுத் தலைமகனுழைப்புக்கான். புக்குப் பளளியிடத்தானுகிப் பெரியதோ அருளிச்செய்கை செய்தான், செய்யத் தலைமகள், ‘எம்பெருமான் பண்டும் அருளிச்செய்கை செய்தான், இவை பண்டே போலா, பெரிதும் ¹இழிதக்கனபோலக் காட்டின, பிரியக்கருதினுண் கவடுபோலும்’ என, அவனும, ‘மற்ற நின்னிற்பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேனுவேன்’ என்ற சொல் பொய்ப்பட்டதாம் என ஆற்றுளாயினால். அவ்வாற்றுத் தன்மை தலைமகற்குப்புலனுயிற்றுச், ‘இவள் குறிப்பினுனே பிரிவுணர்ந்து ஆற்றுளாயினால், பிரிதும என்று சொல்லின் இறநதுபடும்’ என்று தலைமகன் நெஞுசிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியதற்குச் செய்யுள் :

1. இழுமத்தக்கன.

[நெஞ்சிற்குரைத்தல்]

‘துளியுங் துறந்தவெங் கான் ஏ சொல்லின்று சொல்லுதுமேல்
ஒளியுங் திரு வுதல் வாடியும் யான்கொ ஹசிதனென்ற
தெளியுஞ் சட்டரோயி வாண்மன்னான் செந்கோ வெனசுரிந்த
அளியும் பொருதுசெஞ் சேகைய ஸின்றவிவ வாயிழழுயே.’ ()

இவ்வண்ணாம் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியதற்குச் செய்யுள் :

[தலைமகன் செலவழுங்கல்]

‘கையார் தடங்கண் வரும்பளி சோர வருங் தினின் றிச்
பெய்யார் குழலா ஸினைய ஏறையாற்று ஸின் ளவன்ற
கையார் கொடுஞ்சிலைச் செக்கோற் கலிமதன் காய்கவிக்கு
வெய்யான் பகையென சீகுது மோநெஞ்சும் வெஞ்சரமே.’ (உகள்)

‘செருமால் கடற்படைச் சேரலர் கோனறை யாற்றழியப்
பொருமால் சிலைதொட்ட பூழியன் மாறன் பொருமுனைபோல்
அருமா ரொற்பொருட் கோஷ்சல்வ தன்று வாஞ் சேயவடன்
பெருமா மதைக்கண்ணு ஸித்திலர் காதன பேதுறவே.’ (உகஹ)

இவ்வாறும் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிர் செலவழுங்கும்.

‘மருங்தெனின் மருங்தே வைப்பெனில் வைப்பே
யரும்பிய ஈணங்கி னமபகட் டாமுலைப்
பெருங்தோ னுனுகிய துசப்பிற்
கல்வகழு கானவா நல்குற மக்கீன’ [குறுங் - எக]

இவ்வாறு பாலைநிலத்தானுயினுன் செலவழுங்கி மருத்திலத்தானுயினுன் எனக்கொள்க அது, ‘திணைநிலைப் பெயர்க்கோள்’ கிழவற்கும உண்டாயினவாறு. பிரிவினை வேண்டாள் தலைமகளாயினும் தலைமகனும் வெண்டாதானுக, இந்நேரத்துக்கண் என்றவாறு

ஷுருவனே, ‘நிலம்பெயர்ந்து உறையும் நிலையியன் மருங்கின்’ னன்பது, உடன்கொண்டு போவேன் எனத தலைமகன் உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றவிடத்து என்னும்.

‘களவுறை கிளவி’ என்பது, களவுறைந்த காலத்து உரியசொல், அறத்தொடுநிலை என்றவாறு எனக்கொள்க.

‘தோன்றுவதாயின’ என்பது, தலைமகன்மேல் தோழி-மாட்டுத் தோன்றுமே எனின் என்றவாறு.

‘திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரையார்’ என்பது, பாலைநிலத்தானுயினுன் தலைமகன் மருதநிலத்தானுயினுன் என்றவாறு.

கிழவற்கும் வரையார் என்ற உம்மையால் கிழத்திக்கும் வரையார் எனக்கொள்க. அவனும் உடன்போக்குக்கொண்டு பாலைநிலத்தாளாயினால், இவன் ஒழிந்தமை சொல்ல மருதநிலத்தாளாயினால் எனக்கொள்க. மேல் உடன்போக்குச் சூக்திரத்துள் உரைக்கும் பொருள் இதுவென்று கொள்க.

‘பொருள்வயிற் பிரியினும் புணர்த்துடன் போகினு மதுபிரி வுரைப்பினும் பாலை யாகும்.’

[டிடு]

(ச.அ)

நிலம்பெயர்ந் துறையு மெல்லாப் பிரிவு
மொழிந்தோ ரறியவு மறியா மையுங்
கழிந்துசேட் படே மியற்கைய வென்ப.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், இதுவும் கற்புக்காலத்துத் தலைமகன் பிரிவின்கண் உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதனபோருள் : நிலம் பெயாதது உறையும் எல்லாப் பிரிவும் எனபது — பரத்தையிற் பிரிவொழித்து எல்லாப் பிரிவும் என்றவாறு ; ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையும் என்பது — தலைமகனும் தோழியும் அறியவும் அறியாமையும் என்றவாறு ; கழிந்து சேட்படும் இயற்கைய என்ப என்பது — காடிடையிட்டும் நாடிடையிட்டும் அகன்ற உறைதற்றனமையர் என்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

எனவே,

‘ஒதல் கால்ப பகைதணி வினையீய
வேந்தற் குற்றழிப் பொருட்பிணிப் பிரிவு’ [இறையனர் - ஈடு]
என்று, இவற்றிற்குப் பிரிகின்ற தலைமகனும் தோழியும் அறியச் சொல்லிப் பிரியவும் உரியன், அறியாமைப் பிரியவும் உரியன்,
அங்கிரண்டும் இலக்கணம் என்பது.

அவற்றுள் அறியாமைப் பிரிதல் பயமின்று.

அறியப் பிரிவது, ‘யான இன்னதோரிடத்து இன்னதோர் கருமம் முடித்து வருவேன்’ என அவளை உடன்படுத். துப் பிரிவே கக்கது.

அல்லாது, அவன் சொல்லாது பிரிந்தகிடத்து, ‘இவ்வகை சொல்லாது பிரிதற்குக் காரணம் என்னைகொல்லோ!’ எனக் கவல்பவாகலின், அதுவன்று அறியாமைப் பிரிதல் என்பது.

சிலாள் இடையுடைத்தாக ஒருதிகாரப்படுத்து, ‘அங்ஙனம் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடித்துக்கொண்டு வந்தார் தலைமக்கள், தலைமகளிரும் அவர் அது முடித்து வருந்துணையும் ஆற்றி யிருந்தார், அஃது உலகத்தினதுபண்பு’ என்னும். என, ‘ஒக்கும்-பிற, தலைமக்கள் பிரிந்து பொருள்முடித்து நின்றக்கால் தலை-மகளிர் ஆற்றுராபவே’ எனின், ‘அவரது ஆள்விளையை இடையூறு செய்தாராவர்பிற, அதனால், அவரா பிரிந்து பொருள்முடித்து வருந்துணையும் ஆற்றுவதேயாகாதே செய்யப்படுவது’ என, ‘ஆற்றுவேன்’ என்றாள், இடையுடைத்தாலோ என்பதனுன். என்னை, சாதலும் கெடுதலும் எல்லாவயிரும் அறியுமன்றே என்பதனாற் கலங்காவாம்; அன்னது இவட்கு என்பது, இங்ஙனம் உணர்த்திவைத்தார். பிரியும் ஞான்று கதுமெனக் கலங்கி ஆற்றாளாகவும் பெறும், பிறர் சாந்தன்மையான் என்பதனால்; பெற்றதே இலேசாகப் பிரிவது கருமம் என்று முற்படாது பிரிதலும் உடையன் என்பது அதனால் “ஆற்றுவேன்” என்றாயன்றே, ஆற்றாளாவதற்குக் காரணம் இல்லைபிற, பொய்யாததன்மையாகலான்; இன்னும் உணர்த்துவித்தற்குத்தோழியை ஓம்படை ஏவிப் பிரியவும் பெறும் என்பது. அறியப் பிரிவது வலியுடைத்து.

அறியாமைப் பிரிந்த தலைமகனையுடைய சிழத்தி சொல்லிய-தற்குச் செய்யுள் :

‘செல்லா ரவரென் நியானிகழ்ந் தேன்சரஞ் செல்வதென்கண் ஒல்லா எவ்வென் றவரிகழ்ந் தார்மற் றுவையிரண்டுங் கொல்லா ரயிற்படைக் கோணெடு மாறன் சூன்றதவெந்ற வில்லான் பகைபோ லெனதுள்ளாந் தண்ண மெவிவிக்குமோ: ()

அஃதேல், நிலம்பெயர்ந்து உறையும் பிரிவும் ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாதேயும் என அமையாதே, ‘எல்லாம்’ என்று எற்றிற்கோ எனின், களவுகாலத்தும் ஒரு பிரிவு சொல்லப்பட்டது, நிலம்பெயர்ந்து உறைவது பட்டபின்றை வரையாகக் கிழவன் நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிவது என : அங்கும் அறியப் பிரியவும், அறியாமற் பிரியவும் எனச் சொல்லப்பட்டது என்பது.

‘சேட்படும் இயற்கையது’ என அமையாதே, ‘கழிந்து’ என்று எற்றிற்கோ எனின், கழிந்தபின்றைக் கழித்தே யல்லது இடைச்சரத்தே நின்றாலும் அந்திலத்தே நின்றாலும் மீனுதலில்லை என்பது; என்னை, சிற்றறிவினான்றே, ஒரு கருமம் எடுத்துக்கொண்டு முடிப்பான் புக்கு, முடியாது தவிர்வார் என்பது.

‘ஆடிய வெறிய மழுங்கிய செலவு
நாடுக் காலை யில்லென மொழிபு’

என்றாகவின்.

இன்னும், அறியாயற் பிரிதற்குச் செய்யுள் :

‘செல்வா ரல்லரென் றியானிகழுங் தனனே
வீவா எல்லளௌன் றவரிகழுங் தனாா
யாயிடை யிருபே ராண்மை செய்த
பூச னல்லார்க் கதுவி யாகுகெ
னல்ல னெஞ்சு மலமலக் குறுமே’

[குறுக் - சூடு]

என்பதூங்க கொள்க.

(ககு)

[நினு]

எல்லா வாயிலுங் கிழவோன் பிரிவயிற்
பல்லாற் ரூநும் வன்புறை குறித்தன்று.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், பிரிவிடை ஆற்றாய தலை-
மகளை ஆற்றுவிக்குமாறு உணர்த்துதல் நுதனிற்று.

தித்தன் பொருள்: எல்லா வாயிலும் என்பது — தலைமக-
டும் கிருந்தும் ஒழிந்து எல்லா வாயில்களும் என்றவாறு :

தோழியும் பார்ப்பானும் பாணானும் பாடினியும் என இவர்கள் என்றவாறு ; கிழவோன் பிரிவயின் என்பது — தலைமகன் நாடிடைபிட்டும் காடிடைபிட்டும் பிரியும் பிரிவின்கண் என்றவாறு ; பல் ஆற்றுனும் வண்டுறை குறித்தன்று என்பது — பல நெறியானும் ஆற்றுவித்தலைக் கருதின என்றவாறு.

என்பது, பருவம் குறிக்கப்பட்ட தலைமகள் பருவவரவின் கண் ஆற்றுளாய்க், ‘கார்ப்பருவம் வரும்வழி அவர் பாணிப்பாரல்லர், வந்தார், வாரானின்றூர், வருவர்’ எனவும், ‘இதனைப் பருவமன்றென்றும் பழித்து, அதனைப் பருவமே எனக் கருதினுடேய யெனில் அவராற் குறிக்கப்பட்ட பருவமன்று ; என்னை, அவர் பொய்துரை உரையார் ஆகலான் ; யாம் தெளியேம்’ எனவும், காலங் காட்டியும், சொகினஞ் சொல்லியும், யாழ் பண்ணியும் எல்லாப் பாசுரத்தானும் தலைபகளை ஆற்றுவிக்கும் என்றவாறு. தலைமகன்றன்னை, ‘அன்பிலன் கொடியன் எனவும் இத்தொடக்கத்தன எல்லாஞ் சொல்லியும் ஆற்றுவிக்கும்

அவற்றுட் பருவ வரவின்கண் ஆற்றுளாய தலைமகளை ஆற்றுவித்தற்குப் படைத்து மொழிந்து பருவமன்று என்றதற்குச் செய்துள் :

[பருவமன்றேன்றால்]

‘கடாவு செந்தோக் கலிமத னன்கலி தேயசசெங்கோல்
கடாவு நகைமுத்த வெண்குடை வேகதனண் னூர்மதில்பாய்ஸ்
திடாவு மதமா மழைபெய்யு மோதை யெனமுழககப்
பிடாவு மலர்வன கண்டோ மெலிவதென் பெண்ணணங்கே.’()

‘விடக்கொன்று வைவேல் விசாரிதன் மற்றில் வியலிடம்போய் நடக்கின்ற செங்கோ பொருகுடை வேங்தனண் னூர்முஜைபோற் கடைக்குன்றஞ் சென்றங்க் காதலர் பொய்யலர் வையல்பொன்னே மடக்கொன்றை வம்பினைக் காரென வெண்ணீ மலர்ந்தனவே.’

‘பூரித்த மென்முலை யாயன்று பூலங்கைப் போர்மலைந்த வேரித் தொடையல் விசய சரிதன்வின் டோய்கொல்லிமேல் மூரிக் காரிய முனிந்துகை யெற்ற முழங்குகொண்டல் மாரிக்கு முல்லையின் வாய்க்க வேங் வருங்குவதே.’ (ஈடை)

‘நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடைத்
 துகில்விரித் தன்ன வெயிலவி குருப்பி
 னஞ்சுவரப் பனிக்கும் வெஞ்சுர மிறங்தோர்
 தாம்வரத் தெளித்த பருவங் காண்வர
 விதுவோ வென்றிசின் மடங்கை மதியின்று
 மறந்துகடன் முகங்த கமஞ்சுன் மாமழு
 பொறுத்தல் செல்லா திறுத்த வண்பெயல்
 காரென் நயரங்த வள்ளமொடு தேர்வில
 பிடவுங் கொன்றையுங் கோடலு
 மடவ வாகவின் மலர்ந்தன பலவே’ (சுற்றினை - கூகு)

இவை பிரிவிடைப் பருவங்கண்டு ஆற்றுளாய தலைமகளை ; ‘இது பருவமன்று ; என்னை, அவர் பொப்புரையாராகலான் ; வம்பினைப் பருவம் என்று தம் மட்டமையாற் பிடவும் கோடலும் கொன்றையும் மயங்கிப் பூத்தன’ என்று வற்புறுத்தாள்.

[வருவரேன வற்புறுத்தியது]

‘ஸையார் தடகண் மடங்கை வருநதற்க வாண்முளைமேல
 நெய்யா ரயிலவர் காணப் பொழிச்த நெடுங்களத்து
 வெய்யா ரமரிடை வீழுசெசந் துவிவெள் எம்புகைத்த
 கையார் சிலைமன்னன் கன்னிநன் னீர்கொண்ட கார்முகிலே.’ ()

இது பிரிவிடையாற்றுளாகிய தலைமகளைத் தோழி, ‘அவர் குறித்த பருவம் வந்ததாகலின் அவரும் பொய்யார், வருவர்’ என வற்புறுத்தியது.

‘கொடியார் நெடுமதிற் கோட்டாற் றரசர் குழாஞ்சிதைத்த
 வடியா ரயிற்படை வானவன் மாறன்வன் கூடலன்ன
 துடியா ரிடையாய் வருந்தல் பிரிந்த துளங்கொளியா
 அடியார் கழலா ரஜுகவங் தார்த்த தகல்விசம்பே.’ (நுபச)

இதுவும் அது.

‘ஆமா னையைமன் ஜேக்கி யழுங்க லகன்றுசென்ற
 தேமா நறுங்கண்ணி யாரையுங் காட்டுங்தென் பாழிவென்ற
 வாமா நெடுங்தேர் மணிவண்ணன் மாறன்வன் மந்தமிழ்நர்
 னோமான் கொடிமே விடியுரு மார்க்கின்ற கர்ம்புயலே.’ (நுடுகு)

இதுவும் அது.

* 'கருந்தன் புயல்வண்ணைக்கத் தென்னவன் கைம்முத் தணிக்கிலங்கும் இருந்தன் குடைநெடி மாற னிகன்முளை போனினைந்து வருந்தன் மடங்கை வருவார்கங் காதலர் வானதிரக் குருந்தம் பொருந்திவெண் முல்லைக் என்றன கூரையிறே.' ()

இதுவும் அது.

* 'புலமுற்றுங் தண்புய ஞேக்கிப்பொன் போலப் பசந்ததின்பால் எலமுற்றும் வந்த எலமுங்கண் டாய்ச்சை யாற்றெதிர்ந்தார் குலமுற்றும் வாடவை வேல்கொண்ட மாறன் குரைகடல்குழ் சிலமுற்றுஞ் செவகோ லவன்ற விழ் நாடன்ன நேரிழையே?' ()

இதுவும் அது.

'அறையார் கழுன்மன்ன ஞற்றுக் குடியழ லேறவென்று கறையார் சுடர்வேல் வலங்கொண்ட கோன்கடன் ஞாலமன் ஞய் சிறையாம் வகைவைத்து நீத்தவர் தேரோடு நீமறந்த இறையார் வரிவளை சேரவங் தார்த்தன வேர்முகிலே.' (ந.0.அ)

இதுவும் அது.

அஃபே யெனின், 'எல்லாவாயிலுங் கிழவேன் பிரிவயின் வன்புறை குறித்த' என்னுது, 'பல்லாற்றுஞும்' என மிகை-படக் கூறியவதனுன் கற்புக்காலத்துக் கடிமனை சென்ற செனிலி, தலைமகன்து நிலைமையும் தலைமகள்து நிலைமையும் பார்த்து வந்து நற்றுய்க்குச் சொல்லியனவும் கொள்க ; அதற்குச் செய்யுள் :

[கேவிலி நற்றுய்க்குரைத்தல்]

'திருநெடுங் கோதையுட தெய்வா தொழுாடெவவர்மேற்செவினும் பெருநெடுங் தோளன்னல் பேர்க்தன்றித் தங்கான்பிறழவில்செங் அருநெடுங் தானை யரிகே சரியாக்தன் கூடலன்ன [கோல் கருநெடுங் கண்மட வாயன்ன தாலவர் காதன்மையே.' (ந.0.க)

'பார்மன்னன் செங்கோற் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்க் கார்மன்னு கோதையன் ஞான மருந்ததிக் கற்புடையாள் தேர்மன்ன னேவசசென் ரூலு முளையிசைச் சேர்ந்தறியா போர்மன்னு வேலன்னல் பொன்னெடுங் தேர்பூண் புரவிகளே.'

* 'கூரா ரயில்கொண்டு நேரார் வளம்பல கொண்டவென்றித் தேரான் வரோதயன் வஞ்சியன்னு டெய்வஞ்சு சேர்ந்தறியாள் யாரார் கழுன்மன்னன் ரூனே பணிப்பினும் வல்லத்துத்தன் நேரார் முளையென்றுங் தங்கி யறியா னெடுங்தகையே' (ந.க.க)

பிறவங் கொள்க.

* இக்குறிபெற்ற பாடடுக்கள் மிகையாகக் காணப்படுவன.

‘கானங் கோழி கவர்க்குற் சேவ
 வெளங்பொறி யெருத்திற் றண்சித ருறைப்பப்
 புதனீர் வாரும் பூநாறு புறவிற்
 சீறு ரோளே மடர்க்கை வேஹார்
 வேந்துவிடு தொழிலொடு செவினுஞ்
 சேர்க்குவா வறியாது செம்ம ரேரே.’ [குறு - 2 ஈடு]

மற்றுங் கற்புக்காலத்துக் கிளவிகள் இது நிலமாசக் கொள்ளப்படுவனவெல்லாம் அறிந்துகொள்ள.

[நிச]

வன்புறை குறித்த வாயிலைல்லா
 மன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றிற்
 சிறைப்புறங் குறித்தன் றென்மனுங் புலவர்.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், மேற் கூத்திரத்து ஆற்றுவித்துக்கொண்டிருக்குமாறு உணர்த்திப் போந்தார், இனித், தலைமகன் பிரிவெடுத்துக்கொண்டு பிரியுமிடத்து வாயில்களுக்கு உணர்த்த, வாயில்கள் தலைமகட்குப் பிரிவணர்த்தத் தலைமகள் து வாயில்க எாமிடத்துச் சிறைப்புறத்தானுக அவன் கேட்கும் அணிமைக்கண் உணர்த்துக என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று ;

இனித், தலைமகனது பிரிவின்கண் தலைமகள் ஆற்றுளாயினவிடத்துச் சிறைப்புறங் கூறியும் ஆற்றுவிக்க என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று என்பாரும் உளர்

• இதன் போருள் : வன்புறை குறித்த வாயிலைல்லாம் என்பது — தலைமகளை ஆற்றுவிக்கும் வகையால் ஆற்றுவித்தற்குரிய வாயிலைல்லாம் என்றவாறு ; அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றின் என்பது — தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் ஆற்றுளாயினவிடத்து என்றவாறு ; என்பது அவ்விடத்து வாயில்கள் ஆற்றுவிக்கற்பால், ஆற்றுவிக்ககில்லாதவிடத்து ; சிறைப்புறம் குறித்தன்று என்மனுங் புலவர் என்பது — சிறைப்புறத்துக்கண்ணுறுத்து ஆற்றுவிக்க எனச் சொல்லுவர் கற்று வல்லோர் என்றவாறு.

‘சிறைப்புறங் குறித்தன்ற’ என்பது, கற்பெனப்பட்ட சிறைமேல்வைத்து ஆற்றவித்தல் என்பது. அஃதாமாறு, மேற் சொல்லின முறையானெல்லாம் ஆற்றவிப்பவும் ஆற்றாளாய்நின்ற தலைமகளை இவ்வாற்றாரேன ஆற்றவித்துக் காண்பன் எனக் கருதி, ‘நம்பெருமாட்டி பிறந்த குலம் மேனுள்தொட்டும் ஒழுக்கச் சிதைவின்றி விழுப்பமுடைத்தாய் ஒங்கி வாராநின்றதொரு பெருங்குலமன்றே, அக்குலத்தை நீ அழித்தல் தக்கதோ! நானும் கற்பும் அன்றே பெண்டிர்க்கு அணிகலமாவன என்பதனால், இக்குலத்தினவர் கற்பெனப்பட்ட சிறை அழியாமை காத்துக்கொண்டொழுகினார், அதனை நீ அழிக்கின்றாயாகலின் நின்கட் பெரியதோர் பழியாக்குகின்றும், ‘நம்பெருமானும் தமது ஆண்மைத்தன்மை காட்டிப்பிரிந்தார், நீயும் அவர் கருதியது முடித்துவருந் துணையும் கற்புக்காத்திருக்க வேண்டும்’ என்றும், ‘சான்றேர்மகளிர் என்பார் சிறியரன்றிப் பெரியராகல்வேண்டும்; அத்தன்மை யென்பது தங்குலநோக்கித் தம் கற்புக்காதது ஒழுகின், அதனின் மிக்கதில்லை’ என்றும் இவ்வகை ஆற்றவிக்கல், ‘சிறைப்புறங் குறித்தல்’ என்பது; அதற்குர் செய்யுள்.

[சிறைப்புறங்குறித்தல்]

‘உலத்திற் பொலிக்கதின் டீடாண்மன்ன வெண்டே ருசிதன்மற்றிக் கிலத்திற் பொலிக்கதெசங் கோலவ ணீள்புனற் கூடலன்ன சலத்திற்கு காணிற்குப் கற்பிற்கு¹ ஞானத்தி னல்லங்கள் குலத்திற்குக் கக்கதன் ருவிள்ளை யாகுதல் கோல்வையே.’ ()

இவ்வகை சொல்லி ஆற்றவிக்கலே, ‘சிறைப்புறங் குறித்தல்’ என்றவாறு. (உ)

[நிறு]

சிறைப்புறங் குறியா தோன்றலு மூலே
யவற்புணர் வறியுங் குறிப்பி னன.

என்பது என்னுதலிற்கே எனின், தலைமகன் பிரிந்தவழித் தலைமகள் ஆற்றாளாயினவிடத்துத் தலைமகனது வரவுசொல்லி ஆற்றவிக்க என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போகுள் : சிறைப்புறம் குறியா தோன்றலும் உளவே என்பது — மேல் தோழி கற்றெனப்பட்ட சிறையை அழிக்கின்று பென்றனரே ஆற்றுவித்தது, அவ்வாறன்றி வருவனாவும் உள் என்றவாறு ; அவன் புணர்வு அறியும் குறிப்பின் ஆன என்பது — தலைமகன் வினைமுற்றியானும் பொருண்முற்றியானும் வருங் குறிப்பின்கண் என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மேல் அவ்வகையாற் பிரிவெடுத்துக்கொண்டு ஆற்றுவித்தார், ஆற்றல் கண்டு பிரிந்தவழித் தோழி தலைமகனை ஆற்றுவித்துக்கொண்டு இருந்தாளன்றே ; இருந்தலிடத்துத் தலைமகனும் தான் எடுத்துக்கொண்ட வினை முடித்தானன்றே ; முடித்தவழியாற் குறித்தகாலம் வந்தது என்று மறுத்துஞ்சார்ந்தானன்றே ; சார்ந்த இடத்துச் 1 சங்க படகம் வந்து இசைத்தன. இசைப்பத், தோழி தலைமகனது வரவுணர்ந்து, ‘எம்பெருமாட்டி, நீ இறந்துபடுவான் புக்காயால், கண்டாயன்றே, உள்ளாரால் எய்தப்படாத பொருளில்லை, நீ ஆற்றியுள்ளாயாகின்றே இன்றும் எம்பெருமானை வழிபடுவாயாவினாயாற்று’ என இவ்வாறு சொல்லுதல், ‘சிறைப்புறங் குறியா தோன்றலு மூலவே’ என்பது.

சங்க படகம் இசைப்பாச் சங்கினை வாழ்த்திச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

[சங்கினை வாழ்த்தல்]

‘தேனிற வார்கண்ணிச் செம்பியன் மாறன் செழுங்குமரி வானிற வெண்டிரை மால்கடற் ரேன்றினை மண்ணாலாட்சி கீனிற வண்ணலு மேந்தினன் நம்மு னிறம்புரைசீடு பானிற வெண்சங்கை யார்ஸின்னின் மிக்க பழமையடீரே.’ (நகந)

‘புரிவளை வான்கோடு புத்தேளோ டொத்தி
கிருவமர் மார்பலு மேந்தினன் நம்முன்
உருவும் புறையுளின் கேழ்?’

என்பதாகும் கொள்க.

(ஏ.ஏ)

[நிசு]

தினையே கைகோள் கூற்றே கேட்போ
நிடனே கால மெச்ச மெய்ப்பாடு
பயனே கோளென் ருங்கப் பத்தே
யகனைந் தினையு முரைத்த வாரே.

என்பது என்னுதவிற்கும் எனின், மேற் காலவும் கற்பும் உணர்த்தினார், இனி அவ்விரண்டும்பற்றி வருகின்ற பாட்டினை இச்சுறப்பட்ட பத்திலக்கணத்தானும் உரைக்க என்பது உணர். த்துதல் நாதவிற்கு.

இதன் போருள்: தினை யென்பது பல்பொருள் ¹ ஒரு சொல்லாய்க் கிடந்தது : நிலத்தினையும் தினை யென்ப, குலத்-தினையும் தினை யென்ப, ஒழுக்கத்தினையும் தினை யென்ப; ஆகவே, ஆகுபெயரால், அவரால் ஒழுகலாறு நிகழ்ந்த இடத்தையும் தினை என்றார் ; அவை, குறிஞ்சி பாலை மூல்லை மருதம் நெய்தல் என ஐந்துவகைப்படும்.

அவை அறியுமிடத்து, முதல் கரு உரிப்பொருள்பற்றி அறியப்படும் என்றவாறு. அவ்விலக்கணமெல்லாம் மேல்,

‘அன்பி சௌகதினை’

[இறையனர் - த]

என்றதன்வழியே உணர்த்திப் போக்தாம். அவை தினை யெனப்படுவன.

அகப்பாட்டின் ஒரு பாட்டுக் கேட்டவிடத்து இவ்வைந்தினையுள்ளும் இன்னதொன்றுபற்றி வந்ததென்று சொல்லுவது.

இனிக், கைகோள் என்பது, கால கற்பு என்றவாறு ; இது காலுபற்றி வந்தது, இது கற்புப்பற்றி வந்தது என அறிவது.

இனிக், கூற்று என்பது, கூறுதற்கு உரியாரை அறிந்து, அவருள் இன்னார் கூறினார் இப்பாட்டு என்பது அறிவது ; அக்குறுதற்கு உரியாரைச் சேம்புட்சேயார், கூற்றியவுள்ளும், தோல்காப்பியனுர் போருட்பாவுள்ளும் கண்டுகொள்க.

1 - ஒரு சொல் ஒன்றாக.

‘பார்ப்பான் பாங்கன் ரேழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோ
டளவியன் மரபி ன்றுவகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப.’ [செய்யுளியல் - கழக]

‘பாணன் கூத்தன் விறவி பரத்தை
யாணாஞ் சாஞ்ற வறிவர் கண்டோர்
பேஞ்சுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளங்த கிளவியொடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.’ [செய்யுளியல் - கழக]

என்று ஒதினார் தோல்காப்பியனார் எனக் கொள்க.

இச்சொல்லப்பட்டாருள் இன்னார் கூற்று என்றறிவது.

இனிக், கேட்போர் என்பது, இன்னார் கூற இன்னார் கேட்டார் என்றறிவது ; தோழி கூறத் தலைமகன் கேட்டாள், தலைமகன் கூறத் தோழி கேட்டாள், தோழி கூறத் தலைமகன் கேட்டான், தலைமகன் கூறத் தோழி கேட்டாள் என்று இவ்வகையனவு மெல்லாம் அறிந்து உரைப்பது.

இடம் என்பது, அவ்வாறு ஒருவர் கூற ஒருவர் கேட்கு-மிடம் என்றறிவது ; அவை, தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்பன. அவற்றுள், யான் என்பது தன்மை, நீ யென்பது முன்னிலை, அவன் என்பது படர்க்கை அவற்றுள் இன்னது-பற்றி வந்ததென்று அறிவது.

காலம் என்பது, இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என மூன்றுவகைப்படும் ; அவற்றுள், உண்டான் என்பது இறந்தகாலம், உண்ணானின்றுள்ள என்பது நிகழ்காலம், உண்பான் என்பது எதிர்காலம். இவற்றுள் இன்னதுபற்றி வந்ததென்று அறிவது.

எச்சம் என்பது ஒழிவு, அஃது இரண்டு வகைப்படும். சொல்லெச்சமும் குறிப்பெச்சமும் என. அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

மேய்ப்பாடு என்பது எட்டுவகைப்படும் : அவை — நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, உவகை, அச்சம், பெருமிதம்,

வெகுனி என இவை ; அவற்றுள் இன்னதோர் மெய்ப்பாடு வந்ததென்று அறிவது.

பயன் என்பது, இது சொல்ல இன்னது பயக்கும் என்று அறிவது.

கோள் என்பது, ஒரு பாட்டினகத்துப் பொருள்கொண்டு நிற்கும் நிலை ; அஃது ஐந்துவகைப்படும் — விற்பூட்டு, விதலையாப்பு, பாசிநிக்கு, கொண்டுகூட்டு, ஒருசிறைநிலை என ; அவற்றுள் இன்னதோர் பொருள்கொண்டு நின்றது இப்பாட்டு என்று அறிவது. அவற்றுள்,

விற்பூட்டபோருள்கோள் வருமாறு :

‘வருவர் வயங்கிமூய வாட்டாற் றெதிர்கின்று வாண்மலைக்கத் தருவ மணிக்குடி தேர்மன்னன் யீய வொளிதருமேற் புருவ முரிவித்த தென்னவன் பொன்னங் கழவிறைஞ்சாச செருவெம் படைமன்னர் போலவெங் கானகஞ் சென்றவரே.’ ()

இனி, விதலையாப்பு வருமாறு :

‘பண்டா னையசொல் லாய்பரி விட்டுப் பறந்தலைவாய் விண்டார் படசசெற்ற கோன்கொல்லிப் பாங்கர் விறைமணாக்த வண்டார் கொடிசின் ஹுடகுகிடை போல வணங்குவன கண்டாற் கடக்கிறப் போகட வாரன்பர் கானகமே?’ (நகடி)

பாசிநிக்கம் வருமாறு :

‘சென்றூர் வருவது கன்கறிக் தேன்செருச செந்திலத்தை வென்றுள் பகைபோன் மெலியன் மடங்கதையும் வெற்பெடுத்து நின்று னளக்த நிலமுங் குளிர்க்கது கீள்புயலாற் பொன்றன் மலர்க்கு பொலங்கொன்றை தாழும் பொலிக்கனவே?’

கோண்கூட்டபே போருள்கோள் வருமாறு :

‘கோவைக் குளிர்முத்த வென்குடைக் கோவை மாறன்முக்கீர் தூவைச் சுடர்வே வெர்சென்ற நாட்டுள்ளுங் துன்னுக்கொல்லே பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் நிறைபொரு நீர்க்குமரிப் பாவைக் கிழையனை யாய்கொண்டு பண்டித்த பன்றுகிலே?’ ()

இருசிறைநிலை வருமாறு :

‘கோடன் மலர்க்கு குருகிலை தோன்றின கொண்டைசெம்பொன் பாடன் மணிவண்டு பாண்செயப் பாரிதத் பாழிவென்ற ஆட எனடுக்கொடித் தேரரி கேசரி யந்தன்பொன்னி நாடன் பகைபோன் மெலிகின்ற தென்செய்ய ஈன்னுதலே.’ ()

விற்பூட்டு என்பது, தலையும் கடையும் பொருள்கொள்வது.

விதலையாப்பு என்பது, தலையும் இடையும் கடையும் பொருள்கொள்வது.

பாஸின்க்கம் என்பது, சொற்றேற்றும் அடிதோறும் பொருளேற்று நிற்பது;

கோண்கூட்டு என்பது, சொற்களைக் கொண்டுகூட்டிப் பொருள்கொள்ளுமாறு அறிந்துகொள்வது.

இருசிறைநிலை யென்பது, ஒரு பாட்டினகததுச் சொல்லப் பட்ட பொருள் ஒருவழி நிற்பது

ஆங்கப்பத்தே என்பது — ஆங்கு என்பது அசைச்சொல் பத்து என்பது தொகை . ஏ என்பது ஈற்றசை ஏகாரம் .

அக்னெந்தினையும் உரைத்தலாறே என்பது — அக்னை, தினையும் அறிந்து உரைக்க அகபபாட்டினை வல்லோர் சொல்லு மிடத்து என்றவாறு

‘முளிதரு வேனற்கட் கானவ ராப்ப முக்றகணக்கள தளிதரு தண்சிலம் பாதக்க தன்று தரணிதன்மேல் அளிதரு செங்கோ லரிகே சரியந்தன் கூடலன்ன சினிதரு வானுத லானைய விவவா ஞெழுகுவதே’ (நகங்)

இப்பாட்டிற்குத்

கைகோள் - கள்வு ;

குற்று - தோழிகூற்று ;

கேட்டான் - தலைமகன் ;

இடம் - முன்னிலை ;

காலம் - எதிர்காலம், வந்து ஒழுகானின்றுளுக்கு உரைத்த-
மையான் நிகழ்காலமாகவுங் கொள்க ;

எச்சம் - நீ யென்பது எஞ்சிற்று :

மெய்ப்பாடு - அச்சம், இவ்வொழுக்கம் பிறரறியின் இறந்து-
படும் என்னும் நிலையினாயினமையின் ;

பயன் - வரைவுகடாதல் ;

பொருள்கோள் - தளிதரு தண்சிலம்பா தக்கதன்று இவள்
நைய இவ்வாறு ஒழுகுவது எனக் கொண்டமையின், விதலை-
யாப்பு.

'மானக் கடுஞ்சிலை மான்றேர் வரோதயன் வாண்முனைபோன்
ஏனப் படசினைக் தூடல்பொன் னேடிறு வெஞ்சுரத்து
ஏனக் குழன்மிசை கான்கொய்து கொண்டு சயந்தணிந்த
கானக் குரவினம் போதே கமழுமென் கைத்தலமே.' (உ.20)

இப்பாட்டித்

திணை - மருதம் ;

கைகோள் - கற்பு ,

குற்று - தலைமகன கூற்று, தலைமகன் பரத்தையைக்
கோலச்சிறப்பு செய்தானென்று வேறுடைலுற்ற தலைமகன்
குறிப்பறிந்து தலைமகன் சொல்லியது ;

கேட்டாள் - தலைமகள் ;

இடம் - முன்னிலை ;

காலம் - இறந்த காலம் பற்றிவந்த நிகழ்காலம் ;

எச்சம் - என்னேடு என்பது எஞ்சிற்று ;

மெய்ப்பாடு - நடுக்கம் ;

பயன் - கேட்டுத் தலைமகள் ஊடல் தீர்வாளாவது ;

பொருள்கோள் - விதலையாப்பு, 'யான் கொய்து அணிந்த
குரவினம் போதே இன்னும் கமழும் என் கைத்தலம்' என்று
மூன்றிடத்துப் பொருள்கொண்டமையான் என்பது. (உ.21)

[ஒன]

அவற்றுள்

எச்சமுங் கோரு மின்மையு முரிய.

என்பது என்னுதலிற்கிற எனின், மேற்கூறப்பட்ட பத்தினுள்ளும் எச்சமும் கோரும் இன்றியும் உரிய என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : அவற்றுள் என்பது — மேற்கூறப்பட்ட பத்தினுள்ளும் என்றவாறு ; எச்சமும் கோரும் இன்மையும் உரிய என்பது — எச்சமானும் கோளானும் அவ்விரண்டினுள்ளும் ஒன்றெழுமின்தும் இரண்டும் ஒழுகின்தும் நிற்கவும் பெறும் என்றவாறு.

அவற்றுள், எச்சமின்றி வந்ததற்குச் செய்யுள் .

‘ஆமா னையமென் கேளுக்கி யழுகக வகன்றுசென்ற தேமா நறுங்கண்ணி யாகாயுங காட்டுச்சென் பாழிவென்ற வாமா செடுக்கோ மணிவண்ணன் மாறன்வண் டந்தவிழ்நர் கோமான் கொடிமே விடியரு மாக்கின்ற கூர்ம்புயலே’ (நடக)

இனிக், கோளின்றி வந்தது வருமாறு :

‘வாடு நிலைமையை நீக்கிமண் காததுவல் லததெத்திராத்தார் ஓடு நிலைமைகண் டான்வையை யொண்ணுதன் மங்கையரோ டாடு நிலைமையை யல்லை யல்ரொடம் பூம்பொழில்வாய் நீடு நிலையையு மல்லைசொல் லாயென் னெடுந்தகையே’ (நடக)

எனக்கொள்க.

(ஏ.ஏ)

[நடு]

சொல்லே குறிப்பே யாயிரண் டெச்சம்.

என்பது என்னுதலிற்கிற எனின், மேற்கூறப்பட்ட எச்சம் இரண்டு வகைப்படும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : சொல்லே குறிப்பே ஆயிரண்டு எச்சம் என்பது — சொல்லெச்சமும் குறிப்பெச்சமும் என இரண்டு எச்சம் என்றவாறு.

சொல்லெச்சம் என்று சொல்லப்பட்ட வாய்பாடன்றிப் பிறவாய்பாட்டால் தோன்றி இரும் என்றவாறு.

எச்சம் என்பது ஒழிதல் என்றவாறு.

கோல்லேச்சத்திற்குச் செய்யுள் :

'பள்ளத்து நீலம் பறங்கலைக் கோடிப்பட் டார்குருதி
வெள்ளத்துச் செழுங்கழு கீர்வைவத்த் கோண்கிரூண்டி வண்டுமென்டு
வள்ளத்துத் தேமகிழ் கானல்வக் கார்சென்ற தேர்வழியெம்
உள்ளத்தி ஞேடு சிகையவக் அரு மொவிகடலே.' (ந.ஏ.ந.)

இனிக், குறிப்பேச்சம் வந்த செய்யுள் :

'இடியார் முகிலுரு மேங்கிய கோனிர ஞேதயன்றன்
வடியா ரயிலன்ன கண்ணிதன் வாட்ட முணர்ந்துவண்டுங்
கடியார் கருங்கழி மேய்கின்ற கானற் கலங்கதன்ற
கொடியா ரினுவிகத் தாமே கொடிய குருகினமே.' (ந.ஏ.ந.)

எனவுங் கொள்க.

[**நிகை**]

முற்படக் கிளந்த பொருட்படைக் கெல்லா
மெச்ச மாகி வருப்வழி யறிந்து
கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றி இருங்
கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொள்ளலே.

என்பது என்னுதலிற்கேரு எனின், இந்நாலுள் எடுத்தோத்தேத,
இலேசே என்று இவற்றுன் முடியாது நின்றனவெல்லாம்
இது புறனடையாகத் தந்து கொணர்ந்துரைக்க என்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : முற்படக்கிளந்த பொருட் படைக்கு
எல்லாம் என்பது — முன்னால் உரைக்கப்பட்ட சூத்திரத்துப்
பொருட்கெல்லாம் என்றவாறு; எச்சம் ஆகி வரும் வழி அறிந்து
என்பது — ஒழிவுபடவழும் இடம் ஆராய்ந்து என்றவாறு; ;
கிளந்த அல்ல வேறு பிற தோன்றினும் என்பது — சொல்லப்பட்ட வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்பாடு தோன்றினும் என்ற
வாறு; கிளந்தவற்று இயலான் உணர்ந்தனர் கொள்ளலே என்

பது — அச்சொல்லப்பட்ட பத்து இலக்கணத்தானே உணர்ந்து உரைக்கப்படும் என்றவாறு.

இது களவிடத்தொழில்தது, சம்பிடத்தொழில்தது என்று அறிந்து என்றவாறு.

தலைச் சூத்திரத்துள், ‘அன்பினைந்தினை’ என்றதல்லது அன்பு உணர்த்துமாறு ஆண்டு உணர்த்தியதில்லை, இதுவே ஒத்தாகத்தந்து உணர்ந்து அதன் விகற்பமெல்லாங் கொள்க.

அன்பினையோலுந்தினைக்குரிய இறைச்சிப்பொருள் உணர்த்தியதில்லை ; அவை,

‘தெய்வ முனுவே மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு சொகைஇ’ [அகத்தினையியல்-20]

ஐவகை நிலத்தின் ஒதப்பட்ட இடமும் காலமும் தெய்வமும் உணவும் மாவும் மரமும் புள்ளும் பறையும் செய்கையும் யாழும் ஆலேப்பெயரும் மகலேப்பெயரும் அவ்வவ நிலத்துக்கு மக்களும் நீரும் இருதுவும் என்றித் தொடக்கத்தனவும். ஐந்தினைக்குரியன உரிப்பொருளும், அவற்றின் சிமித்தமும், ஐந்தினைக்குரிய விகற்பமும் அவை எல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத்

இனி, எண்வகை மனத்தின் விகற்பமும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனிக், கந்தருவ வழக்கின் விகற்பமும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் இருவரும் தம்முள் தலைப்பெய்யுமாறும், புணரும் இடத்துத் தன்மையும், அது கன்மேற் பொதும்புட்டுக் கோட்டுப்பூவும் கொடிப்பூவும் நிரந்து, மேற் சித்திரப்படாம் விரித்தாலேபோன்று, வண்டும் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமும் யாழும் குழலும் முரண்று, கடற்றிரையும் காணியாறும் முழவும் துடியும் பாடியம்ப, இரவோரன்ன கொழு நிழற்றுய், நிலவோரன்ன வெண்மணலொழுகி, அகத்தார் புறத்தாரைக் காண்டல் எளிதாய்ப், புறத்தார் அகத்தாரைக் கண்டல் அளிதாய், வாடுனரும் விழைவத்தவிர்த்தோரும் விரும்பிய

பொழுதுள், இயற்கைப் புணர்ச்சியது இறுதிக்கண், தலை-மகனை ஆற்றுவித்துப் பிரியும் பிரிவும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனிப், பாங்கற்கூட்டத்துக்கண் தலைமகனது வேறுபாடு கண்டு பாங்கன் வினாவத் தலைமகன் சொல்லினவும், அவை கேட்ட பாங்கன் கழறினவும், பாங்கற்கு எதிர்மறையாகச் சொல்லினவும், எதிர்ப்பட்ட தலைமகனது ஆற்றுமை கண்டு பாங்கன் தலைமகற்குக் கவன்றனவும், கவன்றபாங்கன் நின்றை காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்து எத்தன்மைத்து என்றுவும், தலை-மகன் இன்னவிடத்து இத்தன்மைத்து என்றை காணப்பட்ட உரு என்னுமாறும், அதுகேட்ட பாங்கன் அவ்விடத்து எதிர்-சொல்லுமாறும், அவ்விடம் புக்குப் பாங்கன் தலைமகனைக் கண்டு நின்று சொல்லினவும், பாங்கன் மீண்டுவந்து இடம் காட்டினவும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

‘அங்வியல் பல்லவு’

[இறையனர் - ச]

என்னுஞ் சூத்திரத்துவிகற்பம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

தலைமகன் தோழியை இரந்து குறையுறுமாறும்,

குறையுறுநின்றவழித் தோழி கையுறைமறுக்குமாறும்,

மதியுடம்படுக்குமாறும்,

படுத்தவழி இருவர்குறிப்பும்பற்றிக் கூட்டமுன்மை உணருமாறும்,

உணர்ந்தாள் அது நெஞ்சிற்குச் சொல்லுமாறும்,

பின்னைத் தோழி தலைமகனது ஆற்றுமைக்குக் குறைநேருமாறும்,

நேர்ந்தாள் தலைமகனைக் குறைநயப்புக் கூறுமாறும்,

தமர் இற்செறித்தவழித் தலைமகளது கற்பழிவு நோக்கி அறத்தொடு நிற்குமாறும்,

குறையுறுநின்ற தலைமகனைத் தலைமகனது அருமை கூறிச் சேடபடுக்குமாறும்,

தோழி அறத்தொடு நிற்கும் விகற்பழும்,

இரவுக்குறி விகற்பழும்,

பகற்குறிக்கண் தோழியும் தலைமகனும் சொல்லும் விகற்பழும்,

இரவுக்குறி நிகழுமிடம் இன்னாவிடம் என்று சொல்லும் விகற்பழும்,

இரவுக்குறி கண்ண அம்பலும் அலரும் உண்டாமாறும்,

இரண்டும் களவாமாறும்,

வெளிப்பட்டபின்றை நிகழுஞ் சொல்லும்,

புணர்ந்துடன் போக்கும்,

உடன்போக்கின்கண் தோழியும் தலைமகனும் சொல்லும் விகற்பழும்,

இடைச்சரஞ் செலவழுங்குமாறும்,

அறத்தொடுநிலை மாட்சிமைப்படாதவிடத்துத் தோழி தலைமகனைக் கையடை தந்தாள் ஒழியுமாறும்,

தலைமகன் என்றுகொண்டு போமாறும்,

அவர்களை இடைச்சரத்துக் கண்டார் சொல்லும் வாய்பாடும்,

செனிலி பின்செல்லுமாறும்,

பின்செல்ல இடைச்சரத்துக் கண்டார் சொல்லும் முறைமையும்,

கண்டார் இடைச்சரத்துத் தலைமகளது நிலைமையுரைத்து மீட்குமாறும்,

தலைமகன் மகிழ்ச்சியாமாறும்,

தலைமகன் பொருள் முதலாயினவற்றிற்கு வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தவழி, தலைமகனைத் தோழி ஆற்றுவிக்குமிடத்துத் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லுவனவும்,

வரைவொடு புக்கவழித் தந்தையும் தன்னையன்மாரும் மறுக்குமாறும்,

அவ்வழி நற்றுப் அறத்தொடு நிற்குமாறும்,

கற்புக்காலத்துத் தலைமகன் தலைமகனைப் பிரியும் பிரிவென்று சொல்லப்பட்ட பிரிவும்,

பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகள் ஆற்றாகத் தோழி வற்புறுத்-தனவும்,

பருவங்காட்டினவும்,

தலைமகன் வினைமுற்றுவித்து வந்தவாறும்,

அஃதுணர்ந்த தோழி சொல்லினவும்,

தலைமகன் வினைமுற்றினுண் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லினவும், முகிலுக்குச் சொல்லினவும்,

தலைமகன் தலைமகஞ்சுயிருந்து தோழி கேட்பச் சொல்லினவும்,

மற்றும், பரத்தையிற் பிரிவின்கண் துனியும் புலவியூடலும் அவற்றது விகற்பழும்,

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் வாயின்மறுத்-தனவும்,

வாயில்வேண்டிப் பாணன் முந்துறுத்தனவும்,

வாயில் பெற்றுப் புக்கனவும், மற்றும் பிறவுமெல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க. (உசு)

[கூ 0]

களவு கற்பெனக் கண்ணிய வீண்டையோ
ருளநிக முன்பி னுயர்ச்சி மேன.

என்பது என்னுதலிற்கேரு எனின், மேல்வகுத்த களவு கற்புக்கட்குப் பிறிதும் ஆவதோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் போருள் : களவு கற்பு எனக் கண்ணிய என்பது — களவென்றும் கற்பென்றும் புலவோரால் வகுத்துரைக்கப்பட்ட ஒழுக்கங்கள் என்றவாறு ; சண்டையோர் என்பது — இவ்வுலகத்திற் பிறந்தாலும் சஞ்சரித்தாலும் பொருந்துவோரது என்றவாறு ; உளம் நிகழ் அன்வின் உயர்ச்சிமேன என்பது — உயர்

குலத் தலைவன் தலைவி பென்று இன்னோது உளத்து
நிகழ்கின்ற அன்பினது உயர்வின்கண்ணவாம் என்றவான்

தேவர்க்கும் நாகர்க்கும் இவ்வொழுக்கம் அவர் உலகம்
இல்லை என்பார், ‘சண்டையோர்’ என்றார். எனவே, அ^ஒ
னோர்க்கு அஃது ஒரோர் காலத்து இவ்வுலகத்து நிகழும் என்
ராயிற்று. அஃது இவ்வுலகிலும் இயற்கையான் நிலைபெருக
புலவரான், ‘இல்லது இனியது நல்லது’ என நாட்டப்பட்டதோ
ஒழுக்கம் என்பார், ‘கண்ணிய’ என்றார்.

இனி, இரட்டுறமொழிதலான், ‘சண்டையோர்’ என்பதை
ஒருபெயராகக் கொள்ளாது, ‘சண்டை ஓர்’ எனக் கொண்டு,

‘தானே யவளே தமியர்’

[இறையனர் - 2]

என்றதனால், தானே அவள், அவளே தான் என இயன்ற
சருடலின் ஒருயிர்போல்வார் உளத்து என்று கொள்ளினும்
அமையும்.

‘அன்பின் உயர்ச்சி’ எனவே, அஃதில்லாவிடத்து இவ்-
வொழுக்கங்கள் நடைபெறு என்பதாலும், அதனாலே அஃது
உயர்ந்தோர்மாட்டது என்பதாலும், அவருள்ளும் அரசர்க்கே
சிறந்தது என்பதாலும் பெற்றும். அற்றூயின், ‘உயர்ந்தோர்
மேன்’ எனப் பாடமோதலாகாதோ எனின்,

‘அடியோர் பாங்கினும் வினைவல் பாங்கினுங்

கடிவரை யில்புறத் தெண்மனூர் புலவர்.’

[அகத் - 2ந.]

என மற்றை வருணத்தோர்க்குஞ் சிறுபான்மை அஃது உரியது
என்று தழீஇக்கோடல் கருதப்பட்டது என்க. (உன)

இறையனர் களவியலுக்கு
நக்கீரனார் செய்தருளிய உரை
முற்றுப்பெற்றது.

